

Tehlike dolu bir dünyada kime güvenebilirsiniz?

TERI TERRY

2055: BÜYÜK HESAPLAŞMA



TERİ TERRY
ÇIKIŞ YOK SERİSİ
II.KİTAP
2055: BÜYÜK HESAPLAŞMA

BİRİNCİ BÖLÜM

Yağmur pek çok işe yarar.

Etrafımdakiler gibi kayın ağaçlarının da yaşamak ve büyümek için yağmura ihtiyaçları var.

İzleri siler, belli belirsiz ayak izlerini. İzleri takip etmek zorlaşır ve günümüzde bu iyi bir şey.

Ama şu anda en önemlisi, tenimdeki ve kıyafetlerimdeki kanı temizlemesi. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında titreyerek duruyorum. Ellerimle buz gibi damlaların altında her yanımla ovuyorum. Tenimdeki kızıl lekeler çikalı çok olmuş ama duramıyorum. O kırmızı hâlâ aklımda. Onu temizlemek daha uzun süre alacak ama şimdi nasıl olduğunu hatırlıyorum. Anlar bölünüp korku ve inkârla sarmalanabilir, bir duvarın arkasına kilitlenebilir. Wayne'in ördüğü gibi tuğladan duvarların.

Öldü mü? Ölüyor mu? Sarsılıyorum ve bu sırf soğuktan değil. Onu acı çekerken mi bıraktım orada? Yardım etmek için geri dönmeli miyim? Bir sürü şey yapmış olabilir ama orada yalnız başına acı içinde yatmayı hak ediyor mu?

Fakat bu sefer biri benim ne yaptığımı öğrenirse işim biter.

Ben kimseye zarar veremem. Wayne bana saldırmış olsa bile, tek yaptığım kendimi savunmak olsa bile. Programlanmışlar şiddet içeren hareketler yapamaz, ama ben yaptım; Programlanmışlar geçmişlerini hatırlayamazlar, ama ben hatırlıyorum. Hudalar beni götürür. Muhtemelen yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu öğrenmek ve Levo'nun hareketlerimi neden kontrol edemediğini anlamak için beynimi kesip parçalara ayırmak isterler. Belki de bunu ben hayattayken yaparlar.

Kimse bilmemeli. Onun öldüğünden emin olmalıydım ama artık çok geç. Geri dönmeyi göze alamam. O zaman yapamadın, şimdi yapabileceğini nereden çıkarıyorsun? İçimde alaycı bir ses.

Tenimden içeri bir uyuşukluk sızıyor, kaslarıma, kemiklerime ulaşıyor. Bir ağaca yaslanıyorum. Dizlerim bükülüyor, yere çöküyorum. Durmak istiyorum. Sadece durmak, kıpırdamamak. Bir daha hiç düşünmek, hissetmek ya da acı çekmek istemiyorum.

Hudalar gelene kadar.

Koş!

Kalkıyorum. Yürümeye başlayınca tökezliyorum, sonra hafifçe koşmaya başlıyor ve nihayet ağaçların arasından tarlalar boyunca uzanan yola doğru uçuyorum. Beyaz bir kamyonetin Wayne'in kaybolduğu noktayı belirlediği yola: kamyonetin yanında Best İnşaat yazılı. Biri ormandan çıktığını görecekti diye paniğe kapılıyorum. Beni kamyonetin yanında, kaybolduğu anlaşılınca ilk bakacakları yerde görürlerse sonum olur. Ama öfkeli gökyüzünün altında yol bomboş. Yağmur damlaları asfalta o kadar hızlı çarpıyor ki koşarken sekip üzerime sıcıyorlar.

Yağmur. Bir işe daha yarıyor, bir başka anlamı daha var ama zihnime sızıp vücudumdan dereler gibi akıyor. Gitti.

Kapı, ben eve varmadan açılıyor: endişeli bir anne beni içeri çekiyor.

Bilmemeli. Yalnızca saatler önce duygularımı saklayacak durumda değildim; nasıl olduğunu anlamadım. Çehremi düzeltip, gözlerimden kapıldığım paniği siliyorum. Bir Programlanmış'ın olması gerektiği gibi bomboş.

"Kyla sıırıslıklam olmuşsun." Yanağımda ılık bir el. Endişeli gözler. "Seviyen normal mi?" diyor Levo'ma bakmak için bileğimi kavrarken. Ben de merakla bakıyorum. Seviyemin düşmüş olması lazım, hem de tehlikeli bir biçimde. Ama artık işler değişmiş.

6.3. Alet mutlu olduğum kanısında. Hah!

Duş yapmak için gönderildiğim banyoda yeniden deniyorum. Düşünmeyi. Su sıcak sıcak akıyor, hâlâ uyuşmuş bir haldeyim, rahatlıyorum. Hâlâ titriyorum. Sıcaklık vücudumu yumuşatırken zihnim allak bullak.

Ne oldu?

Wayne'den önceki her şey bulanık. Lekeli bir camdan bakıyor gibiyim. Dıştan aynı gözüken farklı birini gözler gibi: Kyla, en fazla bir elli, yeşil gözlü, sarı saçlı. Programlanmış. Çoğu kişiye birazcık farklı gelen, belki biraz farkındalığa sahip bir kız. Biraz da kontrol problemleri olan. Ama ben programlanmışım: Hudalar artık hatırlamadığım suçlardan dolayı cezalandırmak amacıyla zihnimi sildi. Anılarımın ve geçmişimin sonsuza kadar yok olması lazımdı. O halde, ne oldu?

O akşamüstü yürüyüşe çıkıyorum. O kadar. Ben'i düşünmek istiyorum. İsmi aklıma gelince bunu taze bir acı dalgası izliyor. Öncekinden daha kötü, o kadar ki neredeyse bağıarak ağlayacağım.

Odaklan. Daha sonra ne oldu?

Şu serseri, Wayne: beni ormanda izledi. Ne yaptığım hatırlamak için kendimi düşünmeye zorluyorum, ne yapmaya çalıştığımı. Elleri vücudumdaydı ve korkuyla öfke yeniden yükseliyor. Bir şekilde beni sinirlendirdi, o kadar çılgınca bir hiddetle doldum ki düşünmeden saldırdım. Ve içimde bir şeyler değişti. Kaydı, düştü, yeniden yerleşti. Zihnimde kanlı bedeni beliriyor ve korkuyorum: ben mi yaptım? Nasıl olduysa, bir Programlanmış -ben- şiddet gösterdi. Ve yalnızca bu da değil: geçmişimden bazı şeyleri, duyguları ve görüntüleri de hatırlayabiliyordum. Programlanmadan önceki hayatıma ait dönemden. İmkânsız!

İmkânsız değil. Oldu bunlar.

Şimdi ben sadece bir seneden az zaman önce programlandığımda hastanede bana verilmiş olan isimle Kyla değilim artık. Bir şeyim - başka biri. Ve bu durumdan hoşlandığımı söyleyemem.

Ta ta ta ta!

Dışarı yan uzanır vaziyette, suları yere akıtıyorum.

"Kyla, her şey yolunda mı?"

Kapı. Biri var -annem- kapıya vuruyor. Hepsi bu. Yumruklarımı gevşetmeye çalışıyorum.

Sakinleş.

"Evet yolunda," demeyi başarıyorum.

"Orada biraz daha kalırsan sucuk gibi olacaksın. Yemek ha-

Aşağıda, annemin yanında Amy ve erkek arkadaşı Jazz var. Amy: o da benim gibi programlanıp bu ailenin yanına verilmiş ama pek çok açıdan benden farklı. Hep neşeli, hayat dolu ve geveze, uzun boylu, cildi de tatlı çikolata renginde. Bense ufak tefek, sessiz, soluk bir gölgeyim. Jazz ise normal biri, Programlanmış değil. Harikulade Amy'ye sersem sersem bakmadığı zamanlarda akli başında sayılır. Babamın uzakta olması rahatlatıcı. Bu geceyi, onun ölçüp biçen, değerlendiren, yanlış bir adım atılmadığından emin olmak isteyen dikkatli gözleri olmadan geçirebilirim.

Pazar gününün yemeği: kızartma.

Konuşmalar Amy'nin gittiği kurs ve Jazz'm yeni fotoğraf makinesiyle ilgili. Amy heyecanla okuldan sonra staj yaptığı kasaba doktorunun ameliyatına katılmasını istediklerinden bahsediyor heyecanla.

Annem bakışlarını bana çeviriyor: "Bakarız," diyor. Ve ben başka bir şey fark ediyorum: okuldan sonra yalnız kalmamı istemiyor.

"Bakıcıya ihtiyacım yok," diyorum söylediğim şeyin doğruluğundan emin olmadan.

Akşam yavaş yavaş geceye dönüşüyor ve yukarı çıkıyorum. Dişlerimi fırçalayıp aynaya bakıyorum. Aynadaki yeşil gözler kocaman ve tanıdık. Bana bakıyorlar ama daha önce görmedikleri şeyler görüyor bu gözler.

Sıradan şeyler. Ama hiçbir şey sıradan değil.

Ayak bileğimdeki keskin acı koşmayı bırakmamı söylüyor, emrediyor. Peşimdekiler uzakta kaybolmuş ama kısa süre sonra yaklaşırlar. Çok sürmez.

Saklan!

Ağaçların arasına dalıp ayak izlerimi saklamak için buz gibi bir derenin içine atlıyorum. Sonra kopan saçlarıma, parçalanan giysilerime aldırmandan belime kadar suya girip dikenli çalılarının altına sokuluyorum. Biri kolumu yakalayınca ani bir acı peydahlanıyor.

Beni bulmamalılar. Bu sefer olmaz.

Kollarım ve bacaklarımla ormanın tabanındaki soğuk ve çürümüş yaprakları kaldırıp yeri eşeliyorum. Yukarıda, ağaçların arasından bir ışık süzülüyor: donup kalıyorum. Yavaşça tanı da saklandığım yere düşüyor. Durmadan arka tarafta kaybolana kadar yeniden nefes almaya başlayamıyorum.

Şimdi de ayak sesleri. Yaklaşıyor, sonra devam ediyorlar. Azalıp duyma mesafesinin dışına çıkana kadar uzaklaşıyorlar.

Artık beklemeli. Bir saat bekliyorum, soğuk bir ceset gibi kımıldamadan. Her bir yaratık kaçıştığında, rüzgârda hareket eden her dalda korku içinde sığıyorum. Ama dakikalar geçtikçe inancım artıyor. Bu sefer başarmış olmalıyım.

Geri döndüğümde gökyüzü yeni parlamaya başlamış, güneşin milim milim yükseldiğini görüyorum. Kuşlar sabah şarkılarına başlıyor ve ortaya çıkarken ruhum da onlara eşlik ediyor. Sonunda Nico'nun saklambaç oyununda kazanan ben mi oldum ne? tik başaran ben olabilir miyim?

Işık beni kör ediyor.

"İşte buradasın!" Nico kolumu yakalıyor, beni düşürüyor ve ayak bileğimdeki acı yüzünden çığlık atıyorum. Fakat yine de bu acı hayal kırıklığım kadar yakıcı ve keskin değil. Yenildim. Yine.

Giysilerimdeki yaprakları temizliyor. Beni kampa kadar yürütebilmek için elini belime doluyor ve yakınlığı, varlığı, korku ve acıma rağmen bedenimde yankılanıyor.

"Asla kaçamayacağını biliyorsun değil mi?" diyor. Coşkulu, ama onu hayal kırıklığına uğrattım, hepsi bir arada. "Her zaman bulurum seni." Nico öne eğilip alnımı öpüyor.

Ender rastlanan ama vereceği cezanın acısını hiçbir şekilde dindirmeyeceğini bildiğim bir şefkat gösterisi.

Asla kurtulamayacağım.

Her zaman bulacak beni.

İKİNCİ BÖLÜM

Derin boşlukta, uzaktan bir zırrr sesi geliyor. Beni bir anlık pişmanlığa itiyor, uyandırır gibi oluyor, kafam karışık, sonra yine yavaşça rüyalara sürükleniyorum.

Zırrr yeniden duyuluyor.

Bir yanlışıklık var!

Bir anda uyanıp sığıyorum fakat bir şey beni tutuyor, neredeyse bağıracam. Boğuşarak o şeyi yere atıyorum, çömelip saldırı pozisyonu alıyorum. Fırlamaya hazırım. Her şeye hazırım..

Bu hariç. Yabancı, tehditkâr şekilde bulanıklaşıp değişiyor, sıradan şeylere dönüşüyor. Yatak, saat. Komodinin üzerinde, alarmı hâlâ çalıyor. Beni engelleyen battaniyeler, şimdi büyük bir kısmı yerde. Çıplak ayaklarımın altındaki halı. Açık pencereden süzülen hafif gün ışığı. Ve suratsız, uykulu bir kedi. İsyan ederek miyavlıyor, yerdeki battaniyelere dolanmış.

Kontrolü eline al.

Saatin üzerindeki düğmeye basıp alarmı durduruyorum. Nefesimi yavaşlatmaya -al, ver, al, ver- küt küt atan kalbimi düzenlemeye çalışıyorum ama sinir hücrelerim hâlâ çığlık çığlığa.

Sebastian, tüyleri diken diken, aşağıdan bana bakıyor.

"Beni hatırladın mı kedi?" diye fısıldayarak onu koklamak, tüylerini okşamak için uzanıyorum. Onun kadar kendimi de sakinleştirmeliyim. Battaniyeleri yatakta düzeltince yukarı zıplıyor, sonra aşağı atlıyor ama gözleri yarı açık. İzliyor.

Uyanınca orada olduğumu zannettim. Yarı uyanıktım ama her ayrıntı aklımdaydı. Geçici sığınaklar, çadırlar. Nemli ve soğuk hava, tahtaların kokusu, ağaçların hışırtısı, şafak öncesi kuşları. Alçak sesler. Ama kendime geldikçe bunlar yok oldu. Ayrıntılar kayboldu. Bu bir rüya mıydı, yoksa öyle bir yer gerçekten var mıydı?

Kalbim hâlâ hızla atmasına rağmen Levo'un 5.8'le yarı yarıya mutlu olduğumu söylüyor. Olanlardan sonra seviyemin düşmesi gerekirdi. Levo'mu bileğimde sertçe çeviriyorum: hiçbir şey olmuyor. En azından acı vermesi gerekirdi. Programlanmış suçlular ne kendilerine ne de başkalarına zarar verirler, Levo uygulan kontrol ederken bu olmaz. Takan kişi çok üzüldüğünde ya da öfkeli olduğunda bu bilinç kaybına ya da ölüme neden olur. Dün yaptığım şeyden sonra ölmem gerekirdi: programlandığımda beynime yerleştirdikleri çip işimi bitirmeliydi.

Önceki geceki kâbusun yankıları zihnimi dolduruyor. Asla kurtulamayacağım. Beni her zaman bulacak.

Nico! İsmi bu. Gerçekdışı bir rüya değil o. O gerçek. Soluk mavi gözleri zihnimde parlıyor, bir anda soğuk ya da sıcak kıvılcımlar saçabilen gözleri. O bütün bunların ne anlama geldiğini bilir. Geçmişimin canlı, nefes alıp veren bir parçası, bir biçimde bu hayatta belirdi: biyoloji öğretmenim kılığında. Garip bir değişim onunki. Ama hangi biçimde? Bulanık anılar uçuşuyor. Yumruklarımı hüsrarla sıkıyorum. O oradaydı, kim ve ne olduğu apaçık ortadaydı; sonraysa... hiçlik.

Nico bilir. Fakat sormalı mıyım? Her ne idiyse, ya da şu anda her neyse, onunla ilgili emin olduğum bir şey var: tehlikeli. Sadece isminin aklıma gelmesi bile hem korku hem de özlemle midemin sıkışmasına neden oluyor. Ne pahasına olursa olsun ona yakın olmalıyım.

Beni her zaman bulacak.

Kapı vuruluyor. "Kyla, uyandın mı? Okula geç kalacaksın."

"Bayanlar, arabanız," diyor Jazz ve eğiliyor. Kapıyı çekip açmak için bir ayağını arabanın yanına dayıyor. Güçlülükle arka koltuğa geçiyorum. Amy de ön koltuğa oturuyor. Her sabah yapılan bu hareketlerde bir ayın havası olmasına rağmen, her şey o kadar yabana ki.

Yolda camdan dışarı bakıyorum: çiftlikler. Biçilmiş tarlalar. Geçerken, sakın, geviş getiren öküzler ve koyunlar bize bakıyor. Önceden belirlenmiş hayatlarımızda bizi yönlendiren güçleri sorgulamadan okul yolundayız. Fark ne?

"Kyla? Dünyadan Kyla'ya."

Amy koltuğunda arkaya dönüyor.

"Özür dilerim. Bir şey mi söyledin?"

"Okuldan sonra çalışsam senin için sorun olur mu diye soracaktım. Pazartesiden perşembeye kadar haftada dört gün. Annem senin bu kadar çok yalnız kalabileceğinden emin değil. Seninle bu konuyu konuşmamı istedi."

"Aslına bakarsan fark etmez. Önemsemiyorum. Ne zaman başlayacaksın?"

"Yarın," diyor suçlu suçlu bakarak.

"Çoktan kabul ettin değil mi?" diyorum.

"Yakalandın!" diyor Jazz. "Ya ben ne olacağım? Ne zaman görüşeceğiz?" Ve yolun geri kalanı boyunca kavga ediyormuş gibi yapıyorlar.

* * *

Tüm sabah sisler içinde geçiyor. Her ders öncesi kimlik kartımı okutuyor, oturup dinler gibi görünüyorum. Dikkatli ve öğrenmeye hevesli bir yüz ifadesi takmıyorum ki kimse yaklaşıp bana odaklanmasın. Çıkarken yine kartımı okutuyorum. Öğle yemeği yalnız geçiyor: Programlanmışlardan uzak durmayı yeğleyen öğrenci çoğunluğu tarafından her zamanki gibi yok sayılıyorum. Çoğu Ben'i sevmesine rağmen benden pek hoşlanmıyorlar. Özellikle de o kaybolduktan sonra.

Ben, neredesin? Gülümsemesi, elinin ısıtan sıcaklığı, gözlerinin derinliğinde parlayan ışıklar. Bütün bunlar içime bıçaklar saplıyor, acı o kadar gerçek ki bu duyguyu içeride tutabilmek için kollarımı sıkıca vücuduma sarıyorum.

Bir parçam bunu daha fazla saklayamayacağımın farkında. Dışarı çıkmalı.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Sonunda biyoloji saati geliyor. Laboratuvar yolunda midemde kusturucu bir tedirginlik yükseliyor. Ya delirdiysem ve o Nico değilse? Hem öyle biri var mı acaba?

Ama ya oysa? O zaman ne olacak?

Etrafa bakmaya cesaret etmeden önce kartımı kapıda okutup arka sıraya doğru yürüyerek oturuyorum: hayal etmekten kendimi alamadığımı görürsem korkusu yüzünden bacaklarımın tutup tutmayacağından emin değilim.

Ve işte orada: biyoloji öğretmeni Bay Hatten. Ona bakıyorum ama sorun değil, tüm kızlar bakıyor. Öğretmen olmak için fazlasıyla genç ve yakışıklı oluşu değil tuhaf olan, onda bir şey var. Sadece o gözler değil, bir öğretmen için o hayli uzun dalgalı saçlar değil; ya da uzun boyu, müthiş vücudu... Bundan fazlası var. Duruşundaki bir şey... Kıpırdamıyor ama saldırıya hazır. Atılmayı bekleyen bir çita gibi. Ona ait her şey tehlike alarmı veriyor.

Nico. O gerçekten Nico; şüphe yok. Kenarlara doğru koyulaşan unutulmaz soluk mavi gözleri sınıfta dolaşıyor. Benimkilere gelince duruyor. Bakışlarımız karşılaştığında içime ılık ılık bir şeyler akıyor, bir tanıma, gerçeğe büründüren neredeyse fiziksel bir şok. Nihayet başka yöne baktığında beni kucaklarken kollarını gevşetmiş gibi hissediyorum.

Hayal gücümün ürünü değil. Tam şu anda, sınıfta karşımda duran kişi Nico. Benim bunu, şuradan buradan peydahlanan, sonra sıkıca bir araya gelen anılardan öğrenmiş olmamın önemi yok. Onu bu yeni, algılayan gözlerle görene dek içimde olduğunu bilmiyordum.

Sonra sınıftaki diğer kızlar ona gözlerini dikse de benim o kadar bakmamam gerektiğini hatırladım; en azından bu kadar çok değil.

Böylece ders boyunca ona bakmamaya çalışıyorum ama bu kaybedilecek bir savaş. Gözleri arada sırada bana takılıyor. Bakışlarında merak mı var? Soru mu? Benimkilere hafifçe dokunduklarında içlerinde eğlenceli bir ilgi dans ediyor sanki.

Dikkatli ol. Onun ne olduğunu ve ne istediğini anlayana kadar bir şeylerin değiştiğini fark etmesine izin verme. Gözlerimi önümdeki deftere indirmeye çalışıyorum, notların olması gereken yerde rastgele mavi yuvarlaklar, yarım yamalak eskizler bırakan kaleme. Elim otomatik çalışıyor.

Kalem, elim... sol elim. Kalemi düşünmeden sol elimle tutuyorum.

Ama ben solak değilim. Değil mi?

Sağ elimi kullanmam lazım!

Nefesim kesiliyor, içime korku doluyor. Titremeye başlıyorum.

Her yer kararıyor.

* * *

Kız elini uzatıyor. Sağ elini. Yanaklarından gözyaşları süzülüyor. "Bana yardım et lütfen..."

O kadar küçük ki, çocuk. Gözleri korku dolu, yalvararak bakıyor; ona yardım etmek için her şeyi yaparım ama eline ulaşamıyorum. Yaklaştıkça, ne kadar çabalasam da eli kayboluyor. Bir ışık oyunu yüzünden hep sağ yanını görüyorum. Eli hep uzaklaşıyor, yakalayanlıyorum.

"Bana yardım et lütfen..."

"Diğer elini ver bana!" diyorum ama gözleri bomboş, başını sallıyor. İsteğimi tekrarlıyorum ve

sonunda arkasında sakladığı yerden sol elini çıkarıyor.

Parmaklar tersine dönmüş, kanlı. Kırılmış. Aklımda bir görüntü beliriyor: tuğla. Tuğlayla ezilmiş parmaklar, yutkunuyorum.

Eli bu haldeyken tutamam.

Elleri düşüyor. Başını sallıyor ve görüntüsü kayboluyor. Sise dönüşüp saydamlaşana kadar parıldıyor.

Onu yakalamak için atılıyorum ama çok geç.

Gidiyor.

"Şimdi iyiyim. Dün gece fazla uyuyamadım, hepsi bu. İyiyim," diye ısrar ediyorum. "Son derse girebilir miyim?"

Okul hemşiresi gülümsemiyor. "Buna ben karar veririm," diyor.

Levo'ma bakıp kaşlarını çatıyor. Midem kasılıyor, aletin göstereceğinden korkuyorum. Olanlardan sonra seviyemin düşmesi lazım: gerektiği gibi çalıştığında bazen kâbuslar bile bilincimi kaybetmeme neden oluyordu. Ama şimdi ne olacağını kim bilir?

"Bayılmışsın sanırım ama seviyen normal. Hatta iyi. Öğle yemeği yedin mi?"

Ona bir sebep ver.

"Hayır. Aç değildim." Yalan söylüyorum.

Başını sallıyor. "Kyla, yemen lazım." Kan şekerine bakıp beni çay ve bisküviyle besliyor ve kapıda kaybolmadan önce çıkış zili çalana dek sessizce ofisinde oturmamı söylüyor.

Yalnız kalınca düşüncelerimi durduramıyorum. Kâbusumdaki kırık parmaklı kız ya da onun görüntüsü, veya her neyse... Onun kim olduğunu biliyorum. Benim daha küçük halim: benim gözlerim, kemik yapım, her şeyim. Lucy Connor. Yalnızca birkaç hafta önce Jazz'ın kuzeninin evinde gördüğüm son derece yasadışı web sitesi KİE'de, Kayıplar İçin Eylem'de verilen bilgilere göre on yaşındayken Keswick,teki okulundan kaçırılmış olan kız. Programlanmadan önce bir parçam olan. Yeni anılarımla bile o olduğumu hatırlamıyorum, ne de hayatına dair herhangi bir şey. Onu "ben" olarak düşünemiyorum bile. O farklı, başka, ayrı.

Beynimdeki bu karışıklığın arasında Lucy hin yeri ne? Sinirlenerek sırayı tekmeliyorum. Her şey önümde duruyor ama ben yarım yamalak anlayabiliyorum. Bildiğimi hissediyorum ama ayrıntılara odaklandığım zaman elimden kaçıyorlar. Belirsiz ve puslu.

Ve tüm bunlar sol elimi kullandığımı fark ettiğimde oldu. Nico gördü mü? Eğer sol elimle yazdığımı gördüyse bir şeylerin değiştiğinin farkında olmalı. Benim sağ elimi kullanmam gerekiyor ve bu çok önemli, o kadar önemli ki... ama sağ elimi kullanmam gerektiğine odaklanmaya çalıştığımında neden daha önce sağ elimi kullandığımı, neden şimdi solak olduğumu düşündüğümde işin içinden çıkamıyorum. Anılar çarpılıp bozuluyor, tuğlayla ezilmiş parmaklar gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annem çıkış zili çalarken hemşirenin arkasında beliriyor. "Ne haber?"

"Merhaba. Seni mi aradılar?"

"Elbette."

"Üzgünüm. İyiyim aslında."

"O yüzden dersin arasında bayılıp burada uyandın değil mi?"

"Yani, artık iyiyim."

Annem Amy'yi de bulup ikimizi eve götürüyor. Kapıdan girince merdivene yöneliyorum.

"Kyla bekle. Gel de biraz konuşalım." Annem gülümsüyor ama sadece dudaklarıyla, tüm yüzüyle değil. "Sıcak çikolata?" diye soruyor ve peşinden mutfığa gidiyorum. Su ısıtıcıyı doldurup içeceklerimizi hazırlarken pek konuşmuyor. Annem söyleyecek bir şeyi olmadığı zamanlarda pek konuşkan biri sayılmaz.

Şimdi söyleyeceği bir şey var. Midemde huzursuz bir duygu. Değiştiğimi mi fark etti? Belki ona söylersem yardımcı olur ve...

Ona güvenme.

Programlandıktan sonra zihnim bomboştu. Yeniden hareket etmeyi öğrenebilmek için hastanede dokuz ay geçirmem gerekti:

yürüyüp, konuşup, Levo'ma uyum sağlayabilmem için. Sonra bu aileye verildim. Onu bir arkadaş gibi güvenebileceğim biri olarak görmek üzere yetiştirildim ama gerçekte onu ne kadardır tanıyorum ki? İki ay bile olmadı. Önceden süre daha uzun geliyordu çünkü hastane dışındaki tüm hayatım onlarla geçmişti, hatırlayabildiğim her şey. Şimdi bilgi çerçevem genişlediği için insanlara güvenle değil şüpheyle yaklaşmak gerektiğini biliyorum.

İçecekleri masada karşımıza koyuyor ve fincana sarılıp sıcaklığın buz gibi ellerime geçmesini bekliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Sanırım bayıldım."

"Neden? Hemşire yemek yemediğini söyledi, halbuki çantan ilginç bir biçimde boş."

Sessiz kalıp sıcak çikolatamdan bir yudum alıyor ve acılı tatlılığa odaklanıyorum. Konuyla ilgili söyleyeceğim hiçbir şey anlamlı olmayacak, ben bile inanmam. Sol elimle yazdım ve bu beni bayılttı öyle mi? Ve şu rüya, ya da her neyse. Ürperiyorum.

"Kyla şu aralar zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Konuşmak istiyorsan konuşabiliriz, bunu biliyorsun. Ben hakkında ya da ne olursa. Uyuyamıyorsan beni uyandırabilirsin. Önemli değil."

Ben'in ismini duyunca gözlerim yaşlarla doluyor ve öfkeyle gözlerimi kırkıyorum. Eğer durumun ne kadar zor olduğunu bilseydi. Ona söylemek istiyorum ama birini öldürmüş olabileceğimi bilse hakkımda ne düşünür? Uyandırılmayı önemsemeyeceğinden eminim ama babam umursardı.

"Babam ne zaman geri gelecek?" diyorum aniden onun hâlâ ortada olmadığını fark ederek. Hep iş gezisinde: ülkenin her yanında bilgisayar kurulumu ve bakımı yapıyor. Ama genellikle haftada bir ya da iki gün evde olurdu.

"Şov, bir süre evde olmayabilir."

"Neden?" diye soruyorum, içimdeki rahatlama hissini saklamaya çalışarak.

Kalkıp bardaklarımızı duruluyor.

"Uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyor Kyla. Yemekten önce neden biraz kestirmiyorsun?"

Konuşma sona eriyor.

O gece geç saatlerde karışık rüyalar görüyorum: koşuyorum, hem birilerini kovalıyor hem de kovalanıyorum. Onuncu kez yastığı yumruklayıp iç çekiyorum. Sonra kulaklarım hafif bir sese dikiliyor, dışarıdan bir çıtırdama geliyor. Belki de bu sefer beni uyandıran rüya değildir?

Pencereye doğru yürüyerek perdeleri çekiyorum. Rüzgâr şiddetlenmiş, bahçedeki yaprakları dövüyor. Ağaçların hepsi çıplak. Önceki gün kopan fırtına dünyayı darmadağın etmiş, havada kırmızı, turuncu helezonlar dönüp duruyor ve ön tarafta koyu renk bir araba var.

Arabanın kapısı açılıyor ve içeriden bir kadın çıkıyor; uzun kıvrıkcık saçları yüzüne dökülüyor. Yutkunuyorum. Mümkün mü bu? Kapıyı kapatırken bir eliyle de saçlarını geriye atıyor: bu bayan Nix. Ben'in annesi.

Sıkıca pencerenin kenarına tutunuyorum. Neden burada?

Vücuduma bir heyecan yayılıyor; belki de Ben'den haber almıştır! Fakat düşünce olduğu anda yok oluyor. Kadının ay ışığındaki yüzü acı dolu ve bembeyaz. Eğer bir haber aldıysa bile iyi olması mümkün değil. Aşağıdan ayak seslerinin çıtırtıları duyuluyor ve ön kapı vuruluyor.

Belki de Ben'e ne olduğunu, benim ne yaptığımı sormak için geldi. Belki de Hudalar onu götürmeden önce benim orada olduğumu anneme söyleyecek. Zihnimde beliren görüntü acı veriyor:

Ben'in canı yanıyor, annesi içeri girmeden kapının zili çalıyor. Onu Levo'sunu kesmiş bir halde bulduğumu söylüyorum ve...

Kapı zili. İçeri girmek için kilidi açması gerekti. Bense ona Ben'i o halde bulduğumu söyledim ama yalan söylediğimi anlamış olmalı. Oraya vardığında kapının kilitli olması başka nasıl açıklanabilir ki?

Aşağıdaki kapı açılıyor, hafif konuşmalar duyuluyor.

Bilmem gerek.

Sessizce odadan çıkıp merdiven sahanlığına geçiyor, sonra adım adım karanlık basamaklardan inip dinliyorum.

Su ısıtıcının hafif ıslığı, alçak sesler duyuluyor; mutfaktalar.

Bir basamak, bir basamak daha. Mutfak kapısı yarı açık.

Bir şey bacağıma dokunuyor ve zıplıyorum, neredeyse bağıracam. Sonra onun Sebastian olduğunu anlıyorum. Bacağımın etrafında fır dönerek mırıldıyor.

Lütfen sessiz ol, diye yalvarıyorum, yavaşça kulaklarının arkasını kaşımak için eğilirken. Fakat dirseğim holdeki masaya çarpıyor.

Nefesimi tutuyorum. Yaklaşan ayak sesleri mi? Karşıdaki karanlık odaya dalıyorum.

"Yalnızca kedi," dediğini duyuyorum annemin, sonra bir hareket ve bir miyav sesi. Ayak sesleri mutfaka doğru uzaklaşıyor, kapı kapanırken çıkan bir tıkırt sesi. Dinlemek için yeniden hole süzülüyorum.

"Ben için çok üzgünüm," diyor annem. Sandalyelerin çekildiğini duyuyorum. "Ama buraya gelmemeniz gerekirdi."

"Lütfen, yardım etmelisiniz."

"Anlamadım. Nasıl?"

"Ona ne olduğunu öğrenebilmek için her şeyi denedik. Her şeyi. Bize bir şey söylemiyorlar. Düşündüm de belki siz..." Ve sesi kesiliyor.

Annemin bağlantıları var. Siyasi bağlantılar: babası, katledilmeden önce Koalisyon'da Hudalar'ın yanında Başbakanlık görevini yürütüyordu. Yardım edebilir mi? İçimde bir hevesle dinlemeye devam ediyorum.

"Çok üzgünüm. Denedim zaten, Kyla için. Çıkmaz sokak. Hiçbir şey yok."

"Nereye gideceğimi şaşırdım." Sonra alçak sesler duyuluyor; burun çekme, hıçkırık. Ağlıyor; Ben'in annesi ağlıyor.

"Dinleyin beni. Kendi iyiliğiniz için soru sormayı bırakmalısınız. En azından bir süre için."

Sonra olanlarda ne mantık, ne düşünce, ne de kontrol var: engelleyemiyorum. Gözlerim doluyor, boğazım düğümleniyor. Annem Ben'e ne olduğunu bulmaya çalışmış. Benim için. Bir şey bulamadığından bana söylememiş. Aldığı ne kadar da büyük bir risk: Hudalar'ın karıştığı işlerle ilgili soru sormak tehlikeli. Ölüme yol açabilecek kadar.

Ya şu anda Ben'in annesinin aldığı risk?

Onlar vedalaşırken merdivenden yukarı süzülüp odama giriyorum. Ben'in annesinin o hüznü günde beni Ben'in yanında bulduğunu anneme söylememesi rahatlatıcı. O da benimle aynı şeyleri hissediyor: kayıp duygusunu. Ben üç yıldan fazla süredir onların oğluydu, programlandığından beri. Bana yakın olduklarını söylemişti. Bu acıyı paylaşabilelim diye yanma koşmak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

Kollarımı sıkıca vücuduma sarıyorum. Ben. İsmi söylesem de cevap veremez. Biri beni eziyormuş gibi canım acıyor. Biri çiğniyor beni. Milyonlarca parçaya ayırıyor. Önceden bunları hissetmemek için kendimi kontrol etmek zorunda kalırdım, yoksa Levo'm bilincimi kaybettirirdi. Şimdi o kadar çok acı çekmeme rağmen kontrol işe yaramıyor, yutkunuyorum. Anestezi olmadan

ameliyat edilmek gibi: donuk bir ağrı yok ama içeride, derinlerde bir bıçak yarası.

Ben gitti. Kafam Şimdi daha iyi alıŐıyıyor, içindeki birbirine karıŐmıŐ anıların önemi yok. Gitti ve asla geri gelmeyecek. Levo'su kesildikten sonra yaşamaya devam etmiş olsa bile Hudalar'dan kurtulmasına imkân yok. Anılar bilgi de getiriyor: Hudalar birini götürdüklerinde o kişi sonsuza dek yok olur.

O kadar canım yanıyor ki acıyı itmek, ondan kaçmak istiyorum. Ama Ben'in anısını canlı tutmalıyım. Bu acı ondan bana kalan tek Şey.

Az sonra annesi n kapıdan çıkıyor. alıŐtırmadan önce birkaç dakika arabanın içinde oturuyor, direksiyona eđilmiŐ, kambur bir halde. O giderken hafif bir yağmur başlıyor.

Gözden kaybolunca pencereyi açıp dışarı uzanarak geceye doğru geriniyorum. Tenime soğuk damlalar düşüyor, sıcak gzyaŐlarıma karıŐıyorlar.

Yağmur. Yağmurda bir Şey var, anılarımı kazıyor, sonra da kayıp gidiyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eskizime eğilip sağ elimi kullanmayı aklımda tutarak öfkeyle yapraklar, dallar çiziyorum. Okulun yeni sanat öğretmeni sonunda gelmişti; ne tehlikeli ne de ilham verici görünüyordu. Pek bir şeye benzemiyordu aslında. Eski öğretmenimizin yerine gelen bu adam Gianelli'nin eline su dökmezdi. Fakat herhangi bir şey çizebildiğim sürece, öğretilen ağaçlar bile olsa öğretmenin sıkıcı olup olmaması umurunda değildi.

Odada dolaşım orada burada tatsız yorumlar yapıyor, ta ki yanımda durana dek. "Hımm... İşte bu... ilginç/" diyerek devam ediyor.

Kâğıdım dönuyorum. Öfkeli ağaçlarla dolu koca bir orman çizmişim ve altındaki gölgelerde gözleri açık, karanlık bir şekil var.

Gianelli buna ne derdi? Yavaş ol, daha dikkatli çiz derdi ve muhtemelen de haklı olurdu. Ama yine de resimdeki vahşilik hoşuna giderdi.

Kalemin kâğıt üzerinde dolaşması beni sakinleştirmiş, yeniden başlıyorum. Bu sefer ağaçlar o kadar öfkeli değil. Gölgelemler arasından Gianelli bakıyor. Benden başka kimse onu tanımaz: kayıp birinin resmini yaptığında ne olduğunu iyi bilirim, o bunu yapmıştı işte. Bunun yerine onu olması gerektiği gibi, eskizde kaybolmuş genç bir adam halinde çiziyorum. Resimdeki kişi Hudalar'ın sürükleyerek götürdüğü yaşlı adam değil.

Bir saat sonra sınıf kapısında kimlik kartımı okutup içeri giriyorum. Arkaya doğru yürümeye başlıyorum...

"Kyla?"

Duruyorum. Bu ses: o burada mı? Duraklayıp dönüyorum. Nico sınıfın ön tarafındaki masaya yaslanmış duruyor. Gülümsüyor, yavaş, tembel bir gülümseme bu. "Bugün kendini daha iyi hissediyorsun umarım."

"İyiyim bayım," diyerek geri dönmeye çalışıyorum. Düşmeden sırama geçmem lazım.

Sessiz sedasız çalışmamızı sağlamakla yükümlü sıkılan öğretmen sırasının ona gelmiş olması şaşırtıcı değildi aslında. Hep değişirlerdi, Nico'ya da elbet sıra gelecekti. Ama onunla bu kadar kısa süre içinde karşılaşmayı beklemiyordum. Titremeyi önlemek için ellerimi birleştirip bir süre dizlerimin üstünde tutmam gerekiyor.

Matematik ödevimi açıyorum: fazla çaba harcamadan çözü-yormuş gözükeceğim bir şey. Kalemi dikkatle sağ elimde tutup kâğıda bakmaya çalışıyorum Nico öndeki masada oturuyor ve önünde kâğıtlarla elinde kırmızı bir kalem var. Ama onun da benim gibi rol yaptığına eminim, sürekli benim bulunduğum tarafa bakıyor.

Tabii bazen de ona bakıyor olmasam bunu bilemezdim. Göğüs geçirip denklemde x'i bulmaya çalışıyorum.

Fakat rakamlar yüzüyor, bir türlü hizaya gelmiyorlar ve dakikalar geçmesine rağmen zihnim hâlâ

havalarda. Sayfanın kenarlarına bir şeyler karalayıp her zamanki gibi tepeve yazmış olduğum tarihin etrafına filizler ve yapraklar çiziyorum. Fakat sonra rakamlar görüş alanıma giriyor: 11/03. Kasımın üçü.

İçimden neredeyse duyulabilir bir klik sesi geliyor, bir bilgi parçası yerine yerleşiyor.

Bugün benim doğum günüm. On yedi yıl önce bugün doğdum ama tek bilen benim.

Tüylerim diken diken oluyor. Gerçek doğum günü tarihimi biliyorum ve bu, geçmişim çalınıp kimliğim değiştiğinde hastanede yazılan tarih değil.

Doğum günüm. Düşünmeye devam ediyorum ama başka bir şey yok. Pasta yok, parti ve hediye de; yalnızca tarih var. Tarihi izlemesi gereken anılar yok. Yine de kurcalayıp bulmam, öğrenmem gereken daha fazla şey olduğunu hissediyorum zihnimde.

Yeniden kazandığım anıların bazıları somut gerçekler. Sanki bana ait bir dosyayı okurken bazı kısımları hatırlayıp, bazılarını unutmuş olduğumu fark ediyorum. Duygu yok.

Kayıp çocuklar sitesinde adımın Lucy olduğunu okudum. On yaşındayken kaybolmuşum ama o hayata dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sonra bir biçimde ergenlik yıllarında sahneye Nico'yla beraber çıkıyorum. Ancak o zaman anılar canlanmaya başlıyor; öncesine dair hiçbir şey yok.

Soruları cevaplayabilecek tek kişi Nico. Yapmam gereken tek şey kim olduğunu hatırladığımı ona söylemek. Fakat gerçekten bilmek istiyorum mu?

Zil çaldığında kendi kendime bu seçeneği unutup çabucak susmayı söylesem de ağırdan alıyorum. Olayları anlamlandırana dek onunla konuşamam. Sırtım ürperiyor, nedeni ne? Heyecan mı? Korku mu? Sınıfın ön tarafına doğru yavaşça yürüyorum, Nico kapının yanında duruyor. Son öğrenciler de çıkıyor. Yalnız kalıyoruz.

Çık işte, diyorum kendi kendime ve yanından geçiyorum.

"Mutla yıllar Rain," diyor alçak sesle.

Dönüyorum. Bakışlarımız karşılaşıyor.

"Rain mi?" diye fısıldıyorum. İsmi anlamaya, edinmeye çalışıyorum. Rain. Aklımda başka bir zaman ve yer canlanıyor; bu ismi üç yıl önce ben seçtim, on dördüncü yaş günümde: Hatırlıyorum! Benim ismim bu. Anne babamın bana doğduğumda verdikleri "Lucy" değil. Kyla da değil, yıllar geçip de programlandıktan sonra hastanede ilgisiz bir hemşirenin form doldururken verdiği isim o. Rain benim. Ve sonunda ismimi yüksek sesle söylemek içimdeki son engeli de yıkıyor.

Gözleri açılıyor ve derinlerde kıvılcımlar çakıyor. Beni tanıyor, fazlası da var. Benim onu tanıdığımı da biliyor.

Tehlike.

Vücuduma adrenalin hücum ediyor, bir enerji patlaması: savaş ya da kaç.

Fakat sonra bakış hiç var olmamış gibi yüzünden düşüyor ve bir adım geri gidiyor. "Yarma hazırlaman gereken biyoloji ödevini unutma Kyla," diyor omzumun üzerinden arkaya bakarak.

Dönüyorum. İşte Bayan Ali. Önce nefret, sonra korku sarıyor her yanıma: ama bu Kyla'nın

korkusu. Ben bu kadından korkmuyorum. Rain hiçbir şeyden korkmaz!

"Hatırla olur mu?" diyor Nico yeniden. Bu sefer Bayan Ali'nin kulakları için hazırlanmış anlamsız ödev konusunu bir kenara bırakmış. Holde kayboluyor.

Hatırlamaya çalış...

"Biraz konuşmamız lazım," diyor Bayan Ali ve gülümsüyor. En tehlikeli hali gülümsediği zaman.

O zaman pişti. Ben de ona gülümsüyorum. "Elbette," derken içimdeki şarkıyı susturmaya çalışıyorum. Benim ismim! Ben Rain' im.

"Artık ders aralarında sana eşlik etmeyeceğim; okuldaki bütün yolları biliyorsun/' diyor.

"Evet, bu zamana kadar yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim," diyorum en tatlı ifademi takınarak.

Gözleri kısılıyor. "Duydum ki derslerde canın sıkınmış, perişan görünüyor ve dikkat etmiyormuşsun. Ama bugün gayet iyisin anladığım kadarıyla."

"Özür dilerim. Şimdi çok daha iyiyim."

"Bak Kyla, seni rahatsız eden herhangi bir şey varsa benimle konuşabileceğini biliyorsun." Yine gülümsüyor ve sırtım ürperiyor.

Dikkatli ol. Görevi öğretim asistanlığı olabilir ama o bundan çok daha fazlası. Benden bir işaret, bir sapma belirtisi bekliyor. Katı, beklenen programlanmış tavırların dışında bir şey -beni suç dünyasına döndürecek bir şey- ve Hudalar'a teslim edileceğim. Hayatıma son verilecek.

"Her şey yolunda. Gerçekten."

"Peki. Böyle devam et o zaman. Okulda, evde ve toplum içinde elinden gelenin en iyisini yapmalısın ki..."

"... sözleşmeme aykırı davranmamış olayım. İkinci şansımı doğru kullanayım. Evet biliyorum! Ama hatırlattığınız için teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Sırıtiyorum, Huda casuslarından birine sırtabildiğim için mutluyum. Ve artık Bayan Ali okuldaki gölgem olmayacak, beklemediğim anlarda karşıma çıkmayacak.

Kafa karışıklığı ve huzursuzluk arasında gidip geliyor. Fazla mı oldu?

"Öyle olmasını sağla," diyor, gülümseme gitmiş, sesi buz gibi soğuk. Onun yanımdayken titrememi tercih ediyor belli ki.

Ne yazık ki Rain titremez.

Kırmızı, altın rengi, turuncu: ön bahçemizdeki meşe ağacı çimleri renklerle kaplamış. Müştemilattan bir tırmık alıyorum.

Bir ismim var.

Tırmıkla yapraklara saldırıp onları yığınlar halinde toplayarak tekrar dağıtıyor ve yeniden başlıyorum.

Bir ismim var! Kendi seçtiğim bir isim; olmak istediğim kişi Hudalar onu benden almaya çalıştı

ama bir biçimde başarısız oldular.

Yola bir araba park ediyor: daha önce görmediğim bir araba. Benim yaşımda ya da benden biraz daha büyük bir oğlan aşağı iniyor. Bol bir kot pantolon ve saatlerdir direksiyon başında ya da uykuda olduğunu -ikisi aynı anda olmamış neyse ki- gösteren buruşuk bir tişört giymiş. Yine de bu "ne giydiğimi önemsemiyorum" görünümü ona gitmiş. Bagajı açıyor. Dışarı bir kutu çıkarıp eve taşıyor. Yeniden çıktığında beni görüp el sallıyor. Ben de ona sallıyorum. Kyla bunu yapmazdı; kızarır ya da ona benzer bir şey yapardı. Rain güçlü bir kız. Çocuk kutulardan birini daha alıyor.

Arabanın diğer yanına geçip yavaş yavaş çökerek merdivenden iniyormuş gibi yapıyor. Sonra da dönüp izleyip izlemediğimi kontrol ediyor. Gözlerimi devirip yukarı bakıyorum. Başka numaralar da yapıyor; yaprakları torbalara doldurup arabayla evin arkasına taşıyorum, sonra da eve.

"Yaprakları hallettiğin için teşekkürler," diyor annem. "Bahçe darmadağındı."

"Önemli değil. İşe yaradığımı hissettim."

Meşguliyet mi arıyorsun?"

Başımı sallayıp biraz sakinleşmem gerektiğini hatırlatıyorum kendime. Ani ruh değişikliklerim yüzünden beni hastaneye kontrole götürmesin. Bu düşünce beni üzüyor ve gülümseme yüzümden düşüyor.

Annem bir elini omzuma koyarak sıkıyor. "Akşam yemeğini..."

Kapı açılıyor. "Ben geldim!" diye bağılıyor Amy.

Çok geçmeden masadayız; okuldan sonra doktorun ameliyatındaki asistanlığı sırasında yaptıklarının ayrıntılı bir raporunu dinliyoruz.

Ve anlaşılır o ki orada çalışmak kasaba dedikodularına ulaşmak için muhteşem bir fırsat. Kimin bebeği olduğunu, kimin aşırı viski yüzünden merdivenden düştüğünü ve yolun karşısındaki yeni çocuğun kuzeyden gelen Cameron olduğunu öğreniyoruz. Şimdilik bilinmeyen nedenlerle teyzesi ve dayısıyla kalmaya gelmiş.

"Orada çalışmayı seviyorum. Hemşire olmak için sabırsızlanıyorum," diyor Amy onuncu kez.

"Sıkı bir hastalığa rastladın mı bari?" diye dalga geçiyor annem.

"Ya da yaralanmaya?" diye ekliyorum.

"Ah! Şimdi hatırladım. Asla tahmin edemezsiniz."

"Neymiş?" diyorum.

"Bu sabah olmuş, yani ben görmedim ama HER ŞEYİ anlattılar."

"Haydi anlat bize o zaman," diyor annem.

"Korkunç şekilde yaralanmış bir adam getirilmiş hastaneye."

"Ah tatlım," diyor annem. "Ne oldu?"

Ve kötü bir hisse kapılıyorum. Midemde rahatsızlık veren bir burulma var, çok kötü bir his.

"Kimse bir şey bilmiyor. Köyün sınırındaki ormanda bulmuşlar, yediği dayaktan ötürü neredeyse ölecekti. Kafasına çok darbe almış, hipotermisi de var. Orada günlerce kaldığını düşünüyorlar. Hayatta olması bir mucize."

"Kimin yaptığını söylemiş mi?" diye soruyorum nefesimi kontrol altında tutup doğal görünmeye çalışarak.

"Hayır. Hem zaten artık hiçbir şey söyleyemeyebilir. Komadayken getirilmiş hastaneye."

"Kimmiş?" diye soruyor annem ama Amy ağzını açmadan ben adamın kim olduğunu anlıyorum.

"Wayne Best. Tanıyorsunuzdur, bostanların etrafını çeviren tuğla duvarları ören tuhaf inşaat amelesi."

Annem bize ormandan, patika yollardan uzak durmamızı söylüyor. Bir manyağın bize saldırmasından korkuyor.

Ama o manyak benim.

"Kalkabilir miyim?" diyorum aniden kendimi kötü hissederek.

Annem bana dönüyor. "Bembeyaz oldun." Sıcak elini alnıma koyuyor. "Buz gibisin."

"Biraz yorgunum."

"Haydi git, erkenden yatağa gir. Bulaşıkları biz hallederiz."

Amy homurdanıyor ve merdivene yöneliyorum.

Karanlıkta duvara bakıyorum, Sebastian sırtıma yaslanıyor merhaba demek için.

Bunu ben yaptım. Bir adamı komaya soktum. Ya da Rain yaptı: o anda orada olan Rain'di. Ya da... Aynı kişi miyiz biz? İki kişi aynı bedende? Bazen o olduğumu hissediyorum, sanki anılarıyla birlikte kontrolü eline alıyor. Bazen de, örneğin şimdi, hiç var olmamış gibi kayıp gidiyor. Ama Rain aslında kim? Ve bir şekilde Lucy Rain'in geçmişine uyuyor, ama nasıl?

Bizi birbirimize bağlayan şey aynı doğum tarihi: Kasım'ın 3'ü. Bilgiyi, bu sırrı kabul ediyorum. Parçalarım bir biçimde birleşiyor şimdi, dünyaya geldiğim gün bu.

Zihnim sürükleniyor, uyku yolda. Fakat sonra tarihlerle ilgili parçalar yerine oturuyor ve gözlerim çat diye açılıyor.

Bugün on yedi yaşındayım. Hastaneden eylülde çıktım: orada dokuz ay kaldım. Yani on bir ay önce programlandım. Yani zaten on altı yaşındaydım. On altı yaşından büyük herhangi birini programlamak yasadışı. Hudalar arada sırada, yeterince geçerli bir sebepleri olduğu zaman kendi yasalarını çiğniyorlar demek ki. İyi de bana neden böyle bir şey yapsınlar ki?

Hâlâ bazı bağlantılar kopuk. Neredeyse her şeyi anladığımı düşündüğümde biraz daha yakından bakıyorum ve gerçek kayboluyor. Sanki olayların sadece bazı yönlerini görebiliyorum, geri kalan kısımlar gözden kaçıyor. Nico bunları açıklayabilir isterse; en azından Rain olduğum zamanları. Fakat karşılığında ne isteyecek?

Belki de Rain ve onunla ilgili her şeyin unutulması en iyisi. Şimdi, yarın ve sonraki günler bu durumla ilgili yapacağımı yaparım. Beladan uzak durup Nico'yu geride bırakırım. Görmezden gelirim

onu, bazı Şeyler olmamiŐ gibi davranırım.

Ama her halükârda Wayne bütun bunları mahvedebilir.

Onu öldürmeliydin.

Sus.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün biyoloji dersinde bir sürpriz beni bekliyor: yeni çocuk Cameron kapıda görünüyor.

Beni görünce doğrudan solumdaki boş sandalyeye yöneliyor. Otururken aptalca sırtıtıyor.

Ben'in yeri. Kollarımı büküp gözlerimi hızla kırparak bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Yanımdaki boş sandalye canımı yakıyordu ama orada birinin olması daha kötü.

Nico beyaz tahtaya dönüyor. Bütün kızların gözü onda: pantolonunun kalçalarını sarışısı, sırtının ve omuzlarının şekli, yazmak için kolunu kaldırdığında ipeksi gömleğinin altındaki kaslarının hareketi.

Arkasına dönüp tahtanın yanından sınıftakilere bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor yazdığı kelimeleri göstererek: "Doğal seçim."

"Yalnızca en güçlü olanlar hayatta kalır," diyor öğrencilerden biri.

"Bir parça doğru olabilir. Ama kazanmak için en güçlü olmanıza gerek yok, yoksa insan nesli varlığını günümüze dek sürdüremezdi." Gözleri benimkilerle karşılaşana dek sınıfta dolaşiyor. "Hayatta kalmak için yalnızca... en iyisi olmalısınız." Bunları söylerken gözleri benimkilerde. Ve beni kendine çekiyor.

Sonunda başka yöne bakıyor. Evrim ve Darwin hakkında konuşmaya başlıyor ve ben de not almaya, kafası başka yerdeymiş gibi yapmaya çalışıyorum. Ya da daha iyisi, başka biri gibi olmaya. Yalnızca bu dersin bitmesini bekle ve...

Defterimin üzerine bir şey konuyor. Kare bir kâğıt parçası mı? Açıyorum.

Kâğıtta şunlar yazıyor: Sonunda yeniden karşılaştık!

Cameron'a bakıyorum. Göz kırptıyor.

Sırtıtıyorum. Henüz tanışmadık, diye yazıyorum altına. Sonra gerinir gibi yaparak kâğıdı kitabının üzerine bırakıyorum.

Az sonra kâğıt geri geliyor. Nico'ya bakıyorum. Tepki yok. Hâlâ doğal seçim hakkında konuşuyor. Açıyorum.

Evet tanıştık: sen Yapraklara Atlayan Kız'sın. Ben Bagajdan Ağır Kutular Çıkaran Çocuk. Cam de diyorlar.

Cam, Amy'nin dedikodulardan öğrendiği gibi Cameron değil yani. Ve en az önceki günkü kadar deli.

Bir süre kalemimi çiğniyorum. Ya görmezden gelmeliyim ya da...

Bir kalem kolumu dürtüyor. Deli ve sabırsız. Ama sınıftaki yeni öğrenci olmanın, kimseyi tanımamanın ne demek olduğunu iyi bilirim.

Peki. Kâğıda şöyle yazıyorum: Bayan Yaprak, Kyla da derler.

Kâğıdı katlayıp geri veriyorum.

"Tebrikler!" diye çınlıyor bir ses sağımda. Nico bu: sıramızın yanında duruyor, doğrudan gözlerini bana dikmiş. Sınıftaki bütün diğer gözlerle birlikte.

"Ah..."

"Öğle teneffüsünde cezaya kalmaya hak kazandın. Şimdi sınıfın geri kalanı gibi dikkatini bana vermeyi dene."

Yüzüm kızarıyor ama gözlerin bana döndüğü sınıf yüzünden değil. Çünkü Nico şöyle demiş oluyor: Yakaladım seni! Çita saldırıyor. Ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Öte yandan Cam bunun kendi hatası olduğunu söyleyip itiraz etse de Nico onu dinlemiyor bile. Ders devam ediyor ve dakikalar geçerken saate gözlerimi dikip başka birinin daha terbiyesizlik yapıp enselenmesini umuyorum. Böylece yalnız kalmam. Fakat hiç şansım yok. Nico işbaşındayken olmaz.

Zil çalıyor ve herkes toplanmaya başlıyor. Cam yüzünde dertli bir ifadeyle ayakta duruyor. "Üzgünüm..." anlamında dudaklarını oynatıyor ve çıkan son öğrencilerin peşinden gidiyor. Kapı ardından hızla kapanıyor.

Yalnızız.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Nico durup bakıyor. Saniyeler uzuyor ve içten içe... Ne? Korkuyor muyum? Ama sanki başka bir şey gibi. Korku sanki daha önemli bir yerden geliyor gibi ve bu daha da korkutucu ve heyecan verici: fırtınada dağda yürüyüş yapmak ya da uçurumdan sallanmak gibi bir şey.

Bir baş işaretiyle bana izle beni diyor. Laboratuvardan çıkıp koridordaki sınıflardan birine gidiyoruz.

Sağma soluna baktıktan sonra cebinden bir anahtar çıkarıp kilidi açıyor.

"Gel," diyor. Gülümseme yok, hiçbir şey yok. Soğuk.

Ayaklarımı sürüyerek onu içeriye doğru izliyorum, içimde biriken bir korku var. Kapıyı kilitliyor, sonra ani bir hareketle kolumu yakalayıp arkaya kıvrılarak yüzümü duvara yaslıyor.

"Kimsin sen?" diyor alçak sesle. "Kimsin sen?" Bir kez daha, bu sefer daha yüksek, ama kontrollü. Kimse duymuyor.

Kolumu daha sıkı yakalıyor. Omzumdaki acı zihnimi tetiklemiş gibi hatırlıyorum. Ve artık başka bir yerdeyim. Başka bir yerde, başka zamanda. Ama ben bundan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Hafızamda coşkuyla çakan bir yıldızla yakalamış olduğu kolumu gevşetmek için zıplayarak dönüp karın kaslarına bir yumruk yerleştiriyorum.

Beni bırakıp gülmeye başlıyor karnını ovuştururken. "Emin olmam gerekiyordu. Özür dilerim. Kolun iyi mi?"

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Omzumu silkip bir yuvarlak çiziyorum. "İyi. Ama beni gerçekten kıstırmak isteseydin kolumu daha yukarı kıvrırdın. Bu bir testi."

"Evet. Bu manevra Rain'in manevrasıydı kesinlikle." Ve yeniden gülüyor, gözlerinde zevk

pırlıtları var. "Rain!" diyor yeniden kollarını açarak ve o kollar sıcak ve sıkı bir biçimde bana sarılana dek ona yaklaşıyorum. Ve olmam gereken yere geri dönmüşüm gibi bir duygu kaplıyor içimi. Kim ve ne olduğumu bildiğim bir yere, çünkü Nico biliyor.

Sonra beni uzaklaştırıp inceleyerek yüzüme bakıyor.

"Nico?" diyorum emin olamadan.

Gülümsüyor. "Beni hatırlıyorsun. İyi! Hayatta kalacağını hep biliyordum, benim özel Rain'im." Beni itip bir sandalyeye oturtuyor ve kendisi de önündeki masaya tünüyor. Elim tutup Levo'na bakıyor. "İşe yaradı değil mi? Bu bir denemeydi." Ve Levo'yu bileğimde çeviriyor: acı da yok, başka bir şey de. Seviyemin gösterdiğine göre mutlu sayılırım.

Yarı gülümsüyorum, sonra gülümsemem kayboluyor. "İşe yaradı mı? Nico lütfen. Açıkla bana. Bazı şeyler hatırlıyorum ama hepsi o kadar karışık ki. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Hep ciddiyet, hep ciddiyet. Şu anda gülüyor olmalıydık, kutluyor olmalıydık." Ve gülümsemesi çok canlı ve bulaşıcı olduğu için ona katılıyorum. "Bana söylemen lazım: en son neleri hatırladın?"

Ve bu konuyu düşünmekten kaçıyorum. Wayne'i öğrenirse onunla uğraşmaya başlar. Tıpkı kendininkilerden biri tehlikede olduğunda hep yaptığı gibi. Onunkiler. Ait olma duygusunu içimde hissediyorum.

"Birkaç kez yaklaşmışım, görebiliyordum. Ben'le ilgili şey yüzünden olduğunu sanmışım."

Ben. İsmi duyunca içime bir acı saplanıyor. Yüzümden okunuyor olmalı.

"Acıdan kurtul: seni zayıflatıyor. Nasıl yapıldığını hatırlıyor musun Rain? Zihninde kapıya yürüyüp kilitliyorsun."

Başımı sallıyorum. Ben'i unutmak istemiyorum. İstiyor muyum? Ve geçen gece bazı düşünce kırıntıları hatırladım: Nico ve yöntemleri tehlikelidir.

Hep orada olan, zihnimde saklı ama apaçık, yine de tanım- layamadığım şeyi yüksek sesle söylüyorum. "DKT'densin değil mi? Devlet Karşıtı Teröristlerden? Değil mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Unutuyorsun!" Elim avucuna alıyor. "Hudalar'ın verdiği ismi kullanma böyle Rain: biz Özgür BK'hyız. Merkezi Koalisyon içinde yer alması gerekirken alamayan BK Özgürlük Grubu'nun dişleri. Biz eylemci ufak grubuz: ben, sen de öylesin. Hudalar bizden korkar. Yakında yolumuzdan çekilecekler ve bu güzel ülke yeniden özgür olacak. Kazanan biz olacağız!"

Zihnimde geçmişten bir şarkı yankılanıyor: Özgür BK! Hemen! Özgür BK! Hemen!

Ve tarih derslerindeki boşlukları Nico'nun dolduruşunu hatırlıyorum. Birleşik Krallık AB'den çekilip sınırlarını kapattığında, tüm öğrenci isyanları ve 2020'lerin yıkımından sonra Hudalar isyancılar, çeteler ve teröristlerle sertçe ve yaşlarına bakmadan hepsiyle aynı şekilde mücadele etti: hapis ya da ölüm, fakat olaylar durulduğunda Merkezi Koalisyon içinde BK Özgürlük Grubu'yla anlaşmaya varmayı kabul etmek zorunda kaldılar ve on altı yaşın altındakilere verilen ağır cezalar kaldırıldı. Onlara ikinci bir şans vermek için Programlanma gündeme getirildi, yeni bir hayata hak kazandılar. Ama BK Özgürlük Grubu onların gücünü gittikçe daha fazla kullanmaya başlayan Hudalar'ın kuklası haline geldi. Buna karşılık olarak Özgür BK oluştu, her yönüyle Huda baskısından

kurtulmayı hedefliyordu.

Ne pahasına olursa olsun.

Terör bu. Bir yanım bunu reddederken başımı sallıyorum. "Ben bir terörist değilim. Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Hiçbirimiz değiliz. Fakat özgürlük savaşımızda sen bizimle birlikteydin ve eğer Hudalar seni yakalayıp programlayarak zihnini çalmasalardı hâlâ da öyle olurdun. Ya da Öyle olduğunu düşünüyorlar."

"Yine de buradayım. Ve seni tanıyorum. Bazı şeyleri hatırlıyorum. Ama ben..."

"Hepsi birden fazla geldi değil mi? Beni dinle Rain. Eğer istemiyorsan bir şey yapmak zorunda değilsin. Biz Hudalar gibi değiliz. Biz kimseye bir şey yaptırmayız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. İyi olduğuna çok memnun oldum. Sen hâlâ şensin." Ve gülümseyerek yeniden sarılıyor.

Daha fazla anı su yüzüne çıkıyor. Nico'nun pek sarılan, gülümseyen biri olmadığını hatırlıyorum. Bu denli onaylanabilmek için gözlerinde yeterince parlamak o kadar az yakalanan bir şanstı ki hediye gibiydi. Bizi onaylaması için kavga ederdik. Bunun için cinayet bile işleyebilirdik. Hepimiz. Bize birazcık gülümsemesi için her şeyi yapabiliirdik.

"Dinle. Tek bir şey var. Seninle biraz daha konuşmam gerek. Seninle ilgili ayrıntıları bilmem gerek, böylece diğerlerine de programlanmalarından sonra yardım edebiliriz. Sen de bunu istersin değil mi?"

"Elbette."

"Bende senin için bir şey var," diyor ve masanın çekmecesine uzanıyor. Çekmecenin arkasında gizli bir bölme var ve arkasından küçük, metal bir aygıt çıkıyor, ince ve esnek. Bana gösteriyor. "Bak. Bu bir telekom: bir kom. Görüyor musun, şuradaki düğmeye basıyorsun ve cevap vermemi bekliyorsun. Yani konuşabiliyoruz. İhtiyacın olursa beni arayabilirsin."

Tam da bu aşırı yasadışı parçayı nereye saklayacağımı düşünürken bana gösteriyor. Levo'mun altına geçerek buraya yapışıyor. Kontrol panelindeki minik tuşlar görünmüyor bile, ancak dokununca, o da belli belirsiz hissediliyor.

"Burada fark edilmez. Metal dedektöründen geçsen bile onu ancak Levo'nu çıkardıklarında görebilirler."

Levo'mu çeviriyorum; orada olduğu bile fark edilmiyor.

"Şimdi gidebilirsin. Öğle yemeğini ye. Hazır olduğunda tekrar konuşuruz." Yüzüme dokunuyor. "Bizimle olduğun için çok mutluyum," diyor. Yanağındaki sıcak eli tüm vücuduma elektirik yayıyor.

Kapıyı açıyor. "Git," diyor. Ve koridorda büyülenmiş gibi yürüyorum. Birkaç adım sonra dönüp geriye bakıyorum, gülümsüyor, sonra da kapıyı kapatıyor. Yok oluyor.

Nico'dan uzaklaştıkça, sıcak ve neşe azalıyor, yerini soğuğa ve yalnızlığa bırakıyor.

Başka anılar da canlanıyor. Rüyamdaki şu talim? Gerçektir. Nico'yla talim yaptık: Özgür BK ile.

Benim gibi başkalarıyla ormanda saklandık. DövüŖmeyi öğrendik. Silahlar. Hudalar a karşı kullanabileceğimiz her Ŗeyi öğrendik. Özgürlük için! Ve kızların her biri Nico'ya âŖıktı; tüm erkekler Nico olmak istiyordu.

Eskiden hissettiklerimin aynısını hissetmem için onunla bugün dakikalar geçirmem yetmişti. Kendimi Nico'nun gözlerinden görmek kimliğim konusunda emin olmamı sağladı: onun tanıdığı Rain'e dönüŖtürdü beni. Bir parçası Nico'nun kontrolü devralmasını istiyor, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bana söylemesini. Böylece hiçbir Ŗeyi kendim yapmak zorunda kalmam.

Ondan uzaklaŖtıkça beni daha fazla korkutuyor.

ALTINCI BÖLÜM

"Kyla? Ziyaretçin var/' diye bağılıyor annem merdivenden yukarıya.

Ziyaretçi mi? Aşağıya iniyorum, işte Cam: yüzünde koyun gibi bir ifade, elinde de bir tabak var. Kum rengi saçları neredeyse düzgün denebilir, yakalı bir tişört giymiş ve etrafta hissedilir bir parfüm kokusu var.

"Merhaba," diyor.

"Ah, merhaba."

"Özür dilemek istedim," diyerek tabağı uzatıyor. Çikolatalı pasta? Ve ne olur hiçbir şey söylemesin diye ciddi ciddi düşünürken işe yaramadığı belli oluyor. "Aldığın şu ceza tamamen benim suçumdu."

"Ceza mı?" diyor annem.

Cam'e şöyle bir bakıyorum.

"Ah, özür dilerim. Bilmesini istemiyordun değil mi?"

İyice açık ettiğin için teşekkür ederim. Göğüs geçiriyorum.

"Kyla?" diyor annem.

"Evet bugün öğle teneffüsünde cezalıydım ve evet bu Cam in suçuydu. Mutlu musun şimdi?"

Annem gülüyor. "Cam etrafta oldukça sır saklayamayacaksın anlaşılın."

"Gerçekten üzgünüm" diyor yeniden daha da perişan görünerek.

"Önemli değil. Gerçekten. Pasta için teşekkürler," diyerek tabağı alıyorum. Bir yandan da imayı anlayıp gitmesini umuyorum.

"İçeri gel," diyor annem. "Pastanın yanında çay iyi gider."

Böyle şans olmaz.

Pasta lafi Amy'nin televizyonun karşısından kalkıp yanımıza gelmesine yetiyor. Kremalı, siyah çikolatalı, son derece lezzetli görünen bir pasta.

"Gerçekten çok güzel," diyorum bir parça alıp hemen çözülerek. Öyle de. Harika siyah çikolatayla dolu, dengelemek için biraz da şeker eklenmiş. "Sen mi yaptın?"

"Ben yapsaydım yemek istemezdin emin ol. Dayım yaptı."

"Neden onlarla kalmaya geldin? Uzun süre burada mısın?" diye soruyor Amy.

"Amy!" diye çıkışıyor annem.

Cam gülüyor. Güldüğünde her iki yanağında da birer gamze oluşuyor. "Önemli değil. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum, annem Kuzey Buz Denizindeki bir araştırma platformuna gitti. Sanırım

önemli bir şey bulmaları için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

"Ya baban?" diye soruyor Amy.

"Geçen sene gitti," diyor Cam uzatmadan. Sözlerine Amy'nin yasak bölgeye girdiğine dair bir bakış eşlik ediyor. Annem çabucak konuyu değiştirip ona dayısıyla teyzesini soruyor.

Cam bana biyoloji dersinde nereye kadar geldiğimizi sorunca diğerleri gidiyor. Benim de sanki umurunda. Ama gidip notlarımı getiriyorum.

"Üzgünüm. Pek yardımcı olmayacaktır" Defterimi uzatıyorum ve Cam karıştırıyor ama biraz sonra içindekilerin çoğunun saçma sapan şeyler olduğunu fark ediyor. "Sınıfta dikkatimi vermekte zorlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu sabah da perilerle takılıyordun," diyor. "Gözlerini Aramızdaki Tanrı Öğretmen'den alabilmen için sana not yazdım."

"Saçma," diyorum fark etmesine ve herkes tarafından fark edilebilir olmasına sinirlenerek.

"Haydi ama yapma. Diğer kızlar gibi sen de tamamen onun kasıntı muhteşemliğinin huşusuna kapılmıştın. Böyle şeyleri fark ederim ben. Ama bana sorarsan Hatten biraz tuhaf biri."

"Nasıl yani?"

Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyor. Başlığı "Doğal Seçilim" olan bir karikatür göstermek için kâğıdı açıyor. Önde minik tatlı bir tavşan var, bir tilki tavşanı kovalıyor, aslan da tilkiyi. Aslanı kovalayansa bir dinazor: T-rex mi? Peşlerinde de Nico. Mağara adamı gibi post giymiş ve yüzünde şeytani, manyak bir ifadeyle elinde bir sopa tutuyor.

Gülüyorum. "Onu gerçekten böyle mi görüyorsun?"

"Ah evet. O adam bir hayvan. Nasıl öğretmen olmuş ki? Her an bizi buzluğa sokup sosis falan yapabilir."

Nasıl öğretmen oldu? Biyoloji bilgisi bizden daha fazla olsa da bu konuda pek bir şey bilmediği kesin. Belki de bir yerlerde gerçek bir Bay Hatten vardı ve artık yok. Gülümsemem soluyor.

Sersem sersem bir şeyler çizmeye başlıyorum: Lord Williams okul üniformalarımız içindeyiz: sıraya girmiş yürüyen kahverengi-siyah sosisler.

"Vauv. Gerçekten çizebiliyorsun."

"Teşekkür ederim. Seninkiler de iyi."

"Yok canım, ben sadece karikatür çiziyorum, aptalca şeyler."

"Yok, gerçekten iyi. Ama derslerde yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Öylemi?"

"Mesela şu..." Ve karikatüre vuruyorum. "Doğal seçilim böyle bir şey değil. Bu besin zinciri."

"Yani?"

"Dinozorlar artık besin zincirinde yer almıyor."

Bir saat falan kalıyor. İngiltere adına konuşan biri sayılabilir: hiçbir şey ve her şey hakkında söyleyecek çok lafı var. Diğer öğretmenlerin karikatürleri de öncekini izliyor. Bayan Ali'yi nasıl çizeceğini merak ediyorum.

"Güldüğünü görmek güzel Kyla," diyor annem uyumak için yukarı çıkarken.

Ve ben de şöyle düşünüyorum: bu kız olarak kalmak iyi olmaz mıydı? Akimda okuldan, öğretmenlerle dalga geçmekten ve pasta getiren oğlanlardan başka bir şey olmayan bir kız. Cam iyi, komik, basit ve aptal Ben'e hiç benzemiyor.

Ben. Dertli dertli düşünüyorum; Cam hakkındaki fikirleri ne olurdu acaba? Cam'in sadece arkadaş canlısı biri olmadığını fark ederdi. Ve haklı da olabilirdi.

Aklım neredeydi benim? Birden akşamın rengi soluyor, mümkün olan o diğer yaşam hissi kayboluyor. Suçluluk ve acı içimde dönüyor. Artık Ben'i hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Annem benim güldüğümü görmenin iyi olduğunu söyledi. Ama Gam'e bile nasıl gülümseyebilirim ki, ben... Bu durumdayken. Ona ne oldu?

Önceki gece annesi hiç de gülmüyordu. Annem de ona yardım edememişti ve umutsuzluk içindeydi.

Belki bir şekilde yardım edebilirim. Ona hareket edebileceği bir alan sağlarım: tüm diğer kayıp çocuklarla birlikte Ben'i KİE'ye rapor ederim. Böyle bir şey ona umut verebilir, devam etmesini sağlayabilir.

Belki gerçeği öğrenirse benden nefret etmesini engeller.

Koşuyorum.

Kumlar ayağımın altında kayıyor. Denizin tuzlu keskin tadı havayı soluduğumda boğazımı tırmalıyor. Hızlanıyorum.

Korkumun arasında hâlâ martıların çığlıklarını duyabiliyor; suda ışıldayan yıldızları görebiliyorum. Kumsala bir tekne çekilmiş.

Daha hızlı!

Şimdi o kadar yorgunum ki bir ayağımı yeterince kaldıramadığım için yere seriliyorum. Havada uçup sertçe yere çakılıyorum. Koşmaktan yeterince nefes alamam da ciğerlerimdeki hava dışarı püskürüyor. Her şey dönüp duruyor...

... ve değişiyor. Gece yumuşamış. Daha ağır. Çılgın solumalarımı ya da sert kalp atışlarımı hissetmiyorum artık fakat korku daha yakıtı, daha belirgin.

"Kim olduğunu asla unutma!" diye yükseliyor bir ses! Sonra kesiliyor. Bağlantı kopuyor.

Tum tum, tum tum... her yerde duvarlar yükseliyor. Kumda sürüklenen bir kürek gibi.

Ve her yer... karanlık.

Sessizlik.

Yoğun ve mutlak.

YEDİNCİ BÖLÜM

Koyu renk ceket, kot pantolon, yumuşak eldivenler. Ay ışığında parlayacak sarı saçları kapatmak ve üşümek için koyu renk bir şapka: bu gece soğuk.

Merdivenden bir gölge gibi süzülüyorum, sonra dikkatle ve sessizce yan kapıyı açıp geceye adım atıyorum. Ses yapmadan nasıl hareket ettiğime hayret ediyorum artık sır değil, bu gizli yeteneklerin bir açıklaması var: bunları öğrenmek benim Özgür BK talimlerimin bir parçasıydı. İçimde gizliydim, ihtiyaç olana kadar ortaya çıkmamışlardı. Başka ne yapabileceğimi kim bilir?

Bir araba geçerken gölgelere karışıyorum. Sabahın üçünde nereye gidiyor?

Ben'in annesini göreceğim.

Evdeki raflardan birinde bulduğu yaya yollarını gösteren eski haritalar Ben'in evinin arkasındaki kanalların köyümüzün yukarısındaki patıkaya bağlandığını gösteriyor. Sadece kır yollarından biraz yürümek lazım. On kilometreden fazla değil. Belki on bir. Koşarak bir saatte alırım ve koşmaya can atıyorum. Silkelenip rüyadan uyanmak için. Programlandıktan ve hastanede uyandıktan sonra değişik şekillerde uykuma çöreklenen rüyadan.

Yavaş bir başlangıç. Uykusuzluktan mustarip biri pencereden beni görmesin diye köyün içindeki gölgelerden geçiyorum. Uykulu bir köpeğin gönülsüz havlamaları biraz huzursuz ediyor ama ne bir kapı açılıyor, ne de ona seslenen var; o da uykusuna geri dönüyor. Köyün sonundaki patıkaya ulaştınca koşmaya başlıyorum: normalden daha yavaş; loş ay ışığında ağaç köklerine takılmamaya dikkat ediyorum; sonra gözlerim alışınca hızlanıyorum.

Bern'le bir araya geldiğimiz patika bu.

Burada, tepedeki bu noktada, sisin engellediği manzaraya gülmüştük; beni öpmek üzereydi. Wayne araya girmeden önce.

Ben'in seviyesi düşmeden önce; neredeyse bilincini kaybediyordu; öyle de olurdu; eğer son derece yasadışı olan Mutluluk Haplarından almasaydı. Bütün sorunları başlatan haplar. Ve hepsi Wayne'in suçuymuştu: saldırması, Ben'in yardım edememesi. Programlanmışlar kendilerini korumak için bile şiddet gösteremezler. Amy ile Jazz araya girmeseydi kim bilir ne olurdu? O zaman anılarım canlanır mıydı? Merak ediyorum.

Şimdi korkacak bir şey yok.

Yok. Nico'nun bana dün öğrettiklerini hatırlamaya başladığımdan beri yok. İsterseniz Wayne'e sorun. Gülümsemesi sönüyor.

Çok geçmeden yol ikiye ayrılıyor. Sol tarafı biliyorum; köyümüzün öteki ucuna geri gidiyor. Sağdaki yeni ve bu gecenin güzergâhı.

Koşmak, karanlık, gece. Mutluluk veriyor! Çok uzun süre kapalı kaldım. Soğuk hava, ayaklarımın ritmi ve bembeyaz soluğum, burada, şimdi, egemen oluyor. Hepsi burada, koşuyorum.

Fakat yaklaştıkça düşünceler araya giriyor. Oraya varınca ne olacak? Sabahın dördünde arka

kapısını tıklattığımda Ben'in annesinin ne yapacağı belli değil. Ne söylemeliyim?

İşin içinden çıkmanın tek yolu var: doğruyu söylemeliyim. Ona gerçekten ne olduğunu anlatmalıyım.

Ben'i sevdiğimi biliyor olmalı. Ona asla zarar vermem. Ne olursa olsun.

Ama verdin.

Hayır! Öyle olmadı. Levo'sunu zaten kesip çıkaracaktı. Ben onu durdurmaya çalıştım.

Daha fazla çaba sarf etmeliydin.

İşte, yüzleş bununla: daha fazla çaba sarf etmeliydim. Bize her zaman Levo'na gelecek en ufak bir hasar seni öldürür dendi. Ya acıdan, ya nöbetlerden. Ve evet, ondan kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki, dinlemedi bile! Ama Ben'in yokluğunun verdiği acı çok olsa da onu durdurmak için bir şey, herhangi bir şey yapabileceğim düşüncesi feci.

Ona yardım etme nedenim haklı görünüyor. Benim yardımımınla hayatta kalma şansı daha fazlaydı. Ben olmasam başarısız olacağı neredeyse kesindi.

Zaten başarısız oldu değil mi?

Öyle mi? Bileği kırırtısız mengenenin içindeyken Levo, testerenin içindeki becerikli ellerim sayesinde çabucak çıkmıştı. O zaman hâlâ hayattaydı. Fakat çok acısı vardı - çalışan bir Levo'ya en ufak bir dokunuş insanın beynine balyozla vurulması gibi bir şeydir; Levo'nun kesilmesi ise anestezi kullanılmadan bir uzvunun çekilip koparılmasına benzemeli.

Sonrasında olanları, onu en son gördüğüm anı kafamdan atamıyorum. Eve habersiz gelen Ben'in annesi Ben'i acı içinde buldu. Kollarım onun boynundaydı, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Levo'su çıktığı için vücudu kasılıyordu. Soru soracak zaman yoktu. Sağlık elemanlarını çağırıp bana oradan kaçmamı, onlar gelmeden gitmemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Kendimi kurtarmak için oradan ayrıldım. Ben orada öylece acı içinde yatıyordu. Vücudu kasılıyordu, güzel gözleri sımsıkı kapalıydı. En azından gittiğimi ve onu bıraktığımı görmedi.

Ve sonra Hudalar gelip onu götürdü.

Koşarken yaşlar arasından gözlerimi kırıpıyorum. Odaklan: geceye, yoldaki ayaklarına, dimdik durmaya odaklan. Ben'in annesi gerçeği duymayı hak ediyor.

Bu üzücü düşünceler ve koşu çok fazla dikkat gerektirdi. Ev şimdi yakın ama yolunda gitmeyen bir şeyler var. Havada tuhaf bir koku - önce hafif, sonra ağırlaşıyor. Duman mı bu?

Güçleniyor ve önce yavaşlıyor, sonra yürümeye başlıyorum.

Şimdi iyice hissediliyor: hava yoğun ve puslu, ay ışığını engelliyor. Gözlerim yanıyor ve öksürmemi engelleyen tek şey sessiz kalmak istemem.

Dikkat et. Yavaş ve sessizce ilerle.

BenTerin yolu görünüyor şimdi, kanal yolunun bir yanında yükselen çitler ve duvarların arkasında loş evler. Birinden yavaşça duman yükselip rüzgârda dalgalanıyor. Gerçekdışı gümüş ve kırmızı renkler hâkim, yukarıdan ay ışığının aydınlattığı bir kızılık.

Ama burası artık bir ev değil: Şimdi daha yakındayım ve yıkıntıyı görebiliyorum. Evin kalıntıları. Tam bir enkaz.

Bu BenTerin evi değil, olamaz. Her yana bakıyorum. Hiçbiri onlarınkine benzemiyordu zaten; annesinin metal heykellerini yaptığı yan taraftaki atölye hiçbirinde yoktu. Bu olmalı.

Rüzgâr hızlanıyor ve doğru dürüst nefes alabilmek için tiŐrtm yüzüme kapatıyorum. ksrgm daha fazla tutamıyorum. İtfaiye gelmemiş, görünürde kimse yok. Ne olduysa çoktan bitmiŐ, sadece korlar içinde bir enkaz var. Duman... Ama nasıl?

Geride dur. Geri dn. İzleyenler olabilir.

Bu gerçekten BenTerin evi mi? Mümkün m bu? Ne olmuş burada?

Git buradan. Yapılacak hiçbir Şey kalmamış.

Hiçbir Şey. Evde kim varsa...

Ve enkaza bakakalıyorum. Etraftaki evlerde bir Şey yok ama bu tamamen mahvolmuŐ. İeridekilerin yaŐamasına imkân yok. kimsenin.

İerideler miydi acaba? Ben'in ailesi. DeŐete kapılıyorum. Babasıyla hiç karŐılaŐmadım, ama annesi hayatla, sanatıyla dopdoluydu. Ve artık Ben'in acısıyla.

Artık yle de değil.

Git buradan.

Acele ve korku bastırıyor. Ayaklarım geri geri gitmeye başlıyor, kanal yolunda yavaşlayıp yandaki ağaçların arasına dalıyorum. Sokaklar bu gece aıkgzlerle dolu olacak.

Duraklıyorum. Yol yokuŐa dönüyor; geri dönüp ne olduğuna bakabilirim.

Görüş alanından ık!

Eğer ben aşağıyı grebiliyorsam, onlar da beni görebilir. Ağaç gölgelerinin arasına kayıyorum.

İçgüdülerim kamamı, saklanmamı söylüyor ama bakmadan duramam. Dumanı tüten enkazdan gözlerimi alamıyorum. İçeride olabilirler mi? Yanarak mı ldler? İrkiliyorum. Bunu kaldıramam...

Arkamdan biri omzumu tutuyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sol dirseğimi etine geçiriyorum, soluğu kesilip ağaca çarpıyor. Dönüp sağ ayağımla tekmeliyorum, yumruğum kafatasını ağaçta parçalamaya hazır ve...

Elim düşüyor.

İki büklüm olmuş bir kız karnını tutarak nefes almaya çalışıyor; uzun siyah saçları önüne dökülmüş. Bu ışıkta zar zor görülse de bu saçı tanıyorum. Değil mi?

"Tori?"

Yukarı bakıyor. Kusursuz güzel gözler. Ama eskisi gibi değiller. Bomboş içleri. Gözyaşlarıyla dolu.

"Tori?" diyorum yeniden. Başını şöyle bir sallayıp yere yığılıyor. "Burada ne yapıyorsun? Nasıl..."

Konuşmadan başını hayır anlamında sallıyor, anlayamıyorum. Tori nasıl buraya gelebilir? Herhangi bir yere bile gidemez ki? Hudalar'a teslim edilmişti. Tori Ben'in arkadaşıydı: o da bizim gibi programlanmıştı. Fazla tanımazdım ama benden önceki kız arkadaşı olduğuna eminim. Onu hiç öpmediğini söylemesine rağmen bu konuda Ben'e asla tam anlamıyla güvenmedim. Tori'ye nasıl karşı koyabilirdi ki? Ama kızı Hudalar götürmüştü; oradan kimse dönmez.

"Kaltak!" demeyi başarıyor sonunda öksürüklerinin arasından. "Neden yaptın bunu?"

"Sen olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum. "Alçak sesle konuş. Sen nasıl..." Konuşmaya başlasam da susuyorum. En önce neyi sormam gerektiğini bilmiyorum.

"Kaçıp Ben'i görmeye geldim. Ama o..." Sesi çatallaşıyor, yanaklarından yaşlar süzülmeğe başlıyor.

Git buradan! Güvenli değil

"Tori, gitmemiz lazım. Burada kalamayız. Yakalanacağız."

"Artık ne önemi var ki? Ben olmadan..." Ve başını sallıyor. "Hepsi öldü. Kimseyi kurtarmadılar. Hepsini gördüm!"

Git buradan!

Ama öğrenmem lazım. "Ne olduğunu anlat bana."

Saatler önce geldim buraya; ev yanıyordu ve itfaiye arabaları geldiğinde saklandım; sirenleri çalıyor. Ama hiçbir şey yapmadılar."

"Ne?"

"Hudalar onlardan önce gelmişti. Onlara evin karşısında yangını izlettiler. Bağırıklarını duyabiliyordum Kyla. Ve hiçbir şey yapmadım. Evin içinde çığlık attıklarını duyabiliyordum. İtfaiyecilerden biri Hudalar'la tartıştı ve adamı vurdular."

"Ne yaptılar?"

"Onu orada vurdular." Ve şiddetle hıçkırmaya başlıyor. "Ben öldü ve hiçbir şey yapmadım."

Kahredici suçluluk duygusunun ne demek olduğunu biliyorum. Böyle hissetmemeli.

"Tori, evde değildi o. Orada değildi." Omuzları sarsılıyor, hiçbir şey duymuyor. "Beni dinle: Ben orada değildi. Tamam mı?"

Kelimeler yerine ulaşmaya başlıyor. Bana bakıyor. "Değil miydi? Peki nerede?"

"Her şeyi anlatacağım. Ama önce buradan çıkmamız lazım."

"Nereye gidebilirim ki? Eve gidemem, ilk bakacakları yer orası. Başka yerim de yok."

"Gel."

Tori'yi ayağa kaldırıyorum. Durumu kötü. Saçma sapan ayakkabılar giymiş, üzerinde parçalanmış giysiler, titreyerek topallıyor. Çıplak kolları ay ışığında bembeyaz parlıyor; her an fark edilebiliriz. Onu yürütmek için elini tutuyorum, sonra da kolunu; vücudu buz gibi. Sonunda yürümesine yardım etmek için kolumu beline doluyorum.

"Sonra ne oldu?"

"Sen karate yapıp karnıma çalışmadan önce iyiydim."

"Yalancı."

"Çok uzun bir yoldan geliyorum. Daha fazla ilerleyemem." Sesi kısık ve bedeni ne kadar hafif olursa olsun omzumda bir yük haline geliyor.

"Dur. Dinlenmem lazım," diyor kelimeleri geveleyerek.

"Duramayız. Gel haydi Tori," diyorum ama sonra kızın bedeni çöküyor. Son anda yakalayıp yavaşça yere indiriyorum.

Tanrım. Ne yapacağım? Hudalar'dan kaçtı: ona yardım ederken yakalanan herkes işin içinde sayılır. Yakınlarda olmak tehlike demek.

Bırak onu. Doğal seçim.

Hayır yapamam. Yapmayacağım.

Ve Cam'in çizimini düşünüyorum, Nico bir mağara adamı. Başka bir seçenek yok, değil mi? O kadar uzağa yürüyebilse bile onu eve götüremem. Bunu anneme yapamam. Annem yardım etse bile Amy asla sır tutamaz ve bunu ondan saklamanın hiçbir yolu yok. Ve eğer babam eve gelirse... Ürperiyorum. Ben kaybolduğunda benim de bu işin içinde olduğumdan o kadar çok kuşkulandı ki, ileri gidersem beni Hudalar'a teslim etmekle

tehdit etti. Bu ona sonunda benden kurtulma şansı verir. Belki Jazz ve kuzeni Mac yardım eder. Ama onlara ulaşmanın yolu yok. Tori hayatta o kadar uzağa yürüyemez. Nico'ya gitmek zorundayız.

Öfkeden çıldırarak.

Nico'nun öfkesi hafife alınacak bir şey değil. Ama ihtiyacım olunca aramamı söyledi. Başka hangi

durumda onunla iletişim kurmam gerekir ki?

Karanlıkta komün düğmesini bulana dek Levo'mu kurcalıyorum. Bas şuna. Uyan Nico!

Saniyeler sonra cevap veriyor, sesi telaşlı.

"Önemli bir nedenin olsa iyi olur' diyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Aptalca bir hamle Rain." Nico Tori'yi arabanın arka tarafına oturtuyor. "Ne yapacağım ben bununla?"

Ardından gelecek şeyden korkup geri çekilerek cevap vermiyorum. Ön tarafa, Nico'nun yanına geçiyorum. Bu karanlıkta patikadan yukarı ilk yol ağzına kadar yarı baygın bir Tori'yi sürüklerken bir yandan da onu sürüklemeye çalışmaktan bitkin düşmüştüm. Aceleyle belirlenmiş bir buluşma noktası burası.

"Teşekkür ederim Nico" diyorum ve son derece ciddiğim. Geldiğinde yüzünün ifadesi o kadar güven vericiydi ki kollarına atılmak istedim. Ama o pek sarılmak istiyor gibi görünmüyordu.

Arabası yola koyuluyor. Vasat görünmesine rağmen motoru farklı. Anayola çıkınca dikkatle etrafa bakıyor. Yakalanırsak, arka tarafta baygın bir Tori'yle ne yapabilirdik ki? Kaçmamız gerekirdi.

"Duman kokuyorsun."

"Öyle mi, saat kaç?"

"Neredeyse beş."

"Hemen eve dönmem lazım, yoksa yakalanırım. Annem erken kalkar."

"Böyle kokarken gidemezsin."

Hızlı kullanıyor. Tori inliyor, sonra yeniden sessizleşiyor. Karanlık bir eve geliyoruz, yan taraftan arkaya doğru sürüyor arabayı. Ev bir tepede, yakınlarda başka ev görünmüyor.

Kızı omzunda eve taşıyor. Onu izliyorum. Küçük, modern, düzenli. Genellikle kullanılan Özgür BK hücre evlerinden değil.

"Evin bu mu?" diyorum şaşırarak.

Dik dik bakıyor. "Onu şu anda başka yere götürecek zamanımız yok."

Tori'yi kanepeye yerleştiriyor. Işığı yakmadan önce kalın perdeleri kapatıyor.

İşte o zaman Tori'nin halini fark ediyorum. Paçavra halinde ince renkli kıyafetler giymiş; bu soğukta dışarıda koşacak gibi değil de partiye gider gibi. Her tarafı çiziklerle, yara bereyle dolu. Ayak bileği o kadar şişmiş ki yürümesi bile mucize.

Uyanıyor; gözlerini yarı açıp kırıştırıyor, sonra bakışları etrafta geziyor ve Nico'da duruyor. Doğruluyor, yüzünde panik var.

Elini tutuyorum.

"Tori, her şey yolunda. Bu..." Ve duruyorum, hangi ismi kullanmak istediğinden emin değilim. "Arkadaşım. Sana göz kulak olacak."

Nico yanımıza gelip gülümsüyor. "Merhaba, Tori değil mi? Ben John Hatten. Sana birkaç soru

sormam gerekiyor."

"Bekleyemez mi?" diyorum alçak sesle.

"Korkarım hayır, üzgünüm Tori. Ama senin için ne büyük bir risk aldığımı görüyorsun. Seninle ilgili ne yapacağıma karar vermem için hikâyeni tüm ayrıntılarıyla bilmeliyim."

Kanım donuyor. Tek bir yanlış kelime yapacağı şeyi belirler.

"Ee, Tori?" diye teşvik ediyor nazik bir tonda.

Tori sanki vücuduna bağlı değillermiş, yabancı ellermiş gibi çevirerek ellerini inceliyor. "Onu öldürdüm," diyor alçak sesle. "Bıçakla."

"Kimi?"

"Bir Huda'yı* Onu öldürüp kaçtım."

Gözlerini kapatıyor.

"Burada güvendesin. Dinlen Tori," diyor. Tori'nin başı yana düşüyor: yine bilinçsiz.

Nico bana bakıp bir kaşını kaldırıyor. Tori'ye söyleyeceklerini öğretmiş olsam bundan daha doğru bir şey bulamazdı. Nico muhtemelen bunu merak ediyor.

"Git ve hızlı bir duş yap. Ben ona bakarım. Ama bana borçlusun Rain. Hem de fena halde. Bu çok büyük bir risk, planlarımızı bozabilecek gereksiz bir komplikasyon. Şimdi git."

Duşa koşarken bana fırlattığı havluyu, sıradan koyu renk bir tişört ve bisiklet şortunu kapıyorum. Planlarımız mı? Özgür BK planlarını mı kastediyor? Bir şekilde beni de ilgilendiren planlar mı bunlar? Olabildiğince çabuk saçımı yıkayıp kurutuyorum, bir yanımsa Nico'yla ilgili notlar alıyor. Daha önce hiç onun kişisel alanına girmedim. Güzel duş jellerini ve sabunları seviyor: onun gibi kokuyorlar ve kokuyu derin derin içime çekmekten kendimi alamıyorum. Fönü var mı acaba? Saçı her zaman iyi görünüyor ama yine de, acaba? Tasarımcı elinden çıkma banyosuna hayran hayran bakarken Nico'nun Tori'ye göz kulak olma şeklinin acı vermeden hayatına son vermek olabileceği aklıma geliyor ve gülümsememi bastırıyorum.

Fakat dışarı çıktığımda kızı battaniyeye sarmış buluyorum onu. Nefes alıp verirken battaniye hafifçe inip kalkıyor. Derin uykuda.

"Gel," diyor. "Seni geri götüreyim."

"Biz yokken uyanırsa?"

"Uyanmaz."

Sormaya cesaret edebildiğimde yukarı çıkan yola girmişiz bile. "Uyanmayacağını nereden biliyorsun?"

"Ona iğne yaptım, uyanmaz."

"İğne mi?"

"Korkma o kadar. Sadece sakinleştirici ve ağrıkesici; ikisi de yardımcı olur." Mırıldanarak lanet okuyor. "Eğer işler yolunda gitmezse hayatın tehlikede demektir Rain."

"Özür dilerim," diyorum. Nefesim tutuluyor: hem Nico'nun mutsuzluğunun sebebi olma endişesinden, hem de korkudan. Hepsi birden.

"Bu arada, onun programlandığım söylediğini sanmıştım."

"Öyle."

"Eh, Levo'su yok."

Yaşadığım şokla yutkunup gördüklerimi düşünüyorum. Elini tuttum, yürümesine yardım ettim. Fark etmedim bile. Endişelenecek başka şeylerim vardı. Kendi seviyemi göz ardı edebiliyor oluşuma o kadar alışmışım ki onunkini düşünmedim. Fakat bu gece yaşadıklarından -ve anlaşılan o ki bu geceden, öncekilerden de- sonra hâlâ Levo'su olsaydı mutlaka bilincini kaybettirirdi ona.

"Ne olmuş olabilir Levo'suna?" diyorum.

"Yakında cevaplaması gereken bir sürü sorudan yalnızca biri. Ve seninle konuşmam gereken bir şey var. Ama önce bana yangını anlat," diyor.

Birden ortaya çıkan gözyaşlarını yüzünden gözlerimi kırptırıyorum "Ben'in evi. Ailesinin evi. Yandı. Tori görmüş. İçeride olduklarını, çığlık atıklarını ama Hudalar'ın yardım etmek isteyenleri engellediğini söyledi."

Başını salıyor. "Düşün Rain: bugünün tarihi ne?"

"5 Kasım."

"Kasımın beşi. Guy Fawkes," diyor acı acı. "Bu geceki tek yangın bu değildi. Sen aradığında raporlar geliyordu. Hudalar bize ait olan bu tarihi aldılar. Hatırla Rain. Bugün önemli."

Zihnime hücum eden bir dizi görüntü yutkunmama neden oluyor. Saldırıları. Yangınlar! Guy Favvkes: dört yüz yıldan daha uzun bir süre önce Parlamento'yu havaya uçurmak üzere bir komplo düzenlenmişti. Biz bu günü Hudalar'a egemenliklerinin mutlak olmadığını hatırlatmak için kullanıyorduk. İnsanlara onlar adına konuşan birileri olduğunu hatırlatmak için.

Şimdi de Hudalar bu tarihi Guy Favvkes'm başına açtığı bela yüzünden asıldığını hatırlatmak için kullanıyor.

"Hizmet etmeleri gereken halka karşı bu kadar açık bir biçimde hareket etmeye cüret ettiklerini düşündükçe! İşler sarpa sarıyor Kyla. Huda çemberi daralıyor. Yakında kimse onlara karşı bize destek vermeye cesaret edemeyecek. Hesaplaşma zamanının eli kulağında." Yolumuzun başında duruyor. "Resmin tamamını gözden kaçırmaman lazım Rain. Yarın okuldan sonra bu konuda biraz daha konuşuruz. Şimdi git."

Arabadan inip dikkatli bir biçimde evlerin arasındaki gölgelere karışıyorum. Hâlâ karanlık ama saat altıya yaklaşıyor, civardakiler uyanmış olabilir. Eğer biri beni böyle giyinmiş halde dolaşırken görürse kaşlar yukarı kalkabilir. Ama görünürde kimse yok. Bahçemize varınca gözüme bir şey takılıyor: yolda bir hareket mi var? Evin yan tarafına gidip arkama bakıyorum ama bir şey göremiyorum. Halbuki bir şeyin oynadığına...

Yan kapıdan içeri süzülüp dikkatle odama giden merdivene, sonunda güvendeyim.

Şimdilik.

Sebastian, gözleri açık, yatağıma kıvrılmış. Çabucak Nico'nun verdiği giysileri değiştirip pijamalarımı giyiyorum. Sonra ertesi gün kurtulmak üzere onları okul çantama tikiştiriyorum.

Bir saatlik uyku için ancak yetecek zaman var. Uykuya çok ihtiyacım var ama hiç şansım yok. Zihnimde patlak veren yangınlarla mümkün değil.

Gece sorularla dolu. Tori Hudalar'dan nasıl kaçtı? Onlara teslim edilmişti: Ben bunu kızın annesinden öğrendi. Nedenini tam olarak bilmiyoruz - bir gün yanımızdaydı, sonra yok oldu. Kayıplardan biri. Levo'suna ne oldu?

Ben'in anne babasına ne olduğu soru falan değil: cevabı biliyorum. Çok fazla can sıkıcı soru sordular. Hudalar işlerini bitirdi, olan bu. Ve bu, Ben'in annesi buraya yardım istemek için geldikten sonra oldu. Annemin ona söylediğini hatırlayınca kanım buz kesiyor: "Buraya gelmememiz gerekirdi." Onları annem mi teslim etti Hudalar'a? Babası tüm bu olayları başlatan Huda Başbakanı.

Enkaz halindeki evlerinin görüntüsünü aklımdan atamıyorum. Evleri mezarları oldu. Cesetleri dışarı çıkaracaklar mı? Çoktan yanıp kül olmuşlardır. Nico'ya göre aynı şey o gece başka yerlerde de oldu. Başka kurbanlar.

Onlar için ağlamak istiyor, fakat yapamıyorum. İçimde tek hissettiğim soğukluk, yapılanlara karşı kör bir nefret. İçerideki acıyı öteliyor.

Dışarı çıkmak istiyor.

ONUNCU BÖLÜM

"Kyla bekle!" Kütüphanenin kapısında durup dönüyorum. Cam koşturuyor.

"Öğle yemeğini benimle yer misin?" Etrafı kolaçan ediyor ve sesini alçaltıyor. "Yanımda pasta var."

"Hımm. Bilmiyorum. Çikolatalı mı?"

Çantasına bir göz atıyor: "Bugünkü pandispanya. Dayım hakkı yenmiş bir şef aslında; yemek pişirmeyi çok sever."

"Eh, tamam o zaman," diyorum. Şeker ve dikkatimin dağılması bu uzun günün geri kalanını geçirebilmek için bana yardımcı olabilir. Düşünebildiğim tek şey Ben'in ailesi, Hudalar'ın onlara ve onlar gibi diğerlerine yaptıkları. Ve günün sonunda Nico'yla buluşmalıyım: bir şeyler yapmalıyız.

Okul alanından geçip iki kişilik boş bir bank görüyoruz. Diğerinde oturan çocuklar bizim geldiğimizi görünce hemen ayrılıp eşyalarını her iki banka da yayıyor.

"Harika," diyor Cam.

"Ben alışkınım. Benimle görülme riskini almak istediğine emin misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sen bir piliçsin."

Gülüyorum. "Programlanmış bir piliç, unutma."

"Sorunları bu mu?" Arkasını dönüp bakıyor. "Onlara bir ders vermemi ister misin?" Ve gardım alıp yumruklarını sıkıyor.

"Üçüne birden mi? Evet dersem ne yapacaksın?"

Etrafına bakıyor. "Kaçarım. Ama benim de kendime özgü intikam yöntemlerim var, bilirsin. En beklemedikleri anda harekete geçerim." Ve şeytanca bir ha ha ha ha savuruyor.

"Eminim geçersin."

"Davranışları seni rahatsız etmedi mi?"

"Aslında eder. Ama..." Ve duraklıyorum.

"Ama ne?"

"Etrafımdakiler tuhaf şekillerde ortadan yok oluyor. Sebebi bu olabilir ve eğer öyleyse onları suçlayamam."

"Ortadan mı kayboluyorlar?" Ciddi bir ifade takınmıyor. Böyle bir hali de varmış. "Her yerde olabilir bu," diyor. Sesinde o kadar büyük bir acı var ki, nedenini merak ediyorum.

"Bak şurada bir tane var." İdare binasının arkasındaki boş bir bankı işaret ediyorum. "Cesaretin varsa tabii."

"Hımm, dur da bir düşüneyim. Seni takip eden bir Bermuda üçgeni mi var?"

Etrafıma bakıyorum. "Bugün evde bırakmış olmalıyım."

"Ben başka tarafa bakarken sandviçlerime görünmezlik iksiri mi koyacaksın?"

"Hayır."

"O zaman varım "

Ve ona durumun artık beni rahatsız etmemesinin diğer nedenini söylemiyorum. Kafama takılanlar listem hayli yüklü, liseli oğlanların aptalca davranmalarının pek önemi yok.

Sessizce ama hapır hupur sandviçlerimizi yiyoruz. Sonra da pandispanyayı çıkarıyor.

"Burada iki parça var," diyorum. "Bunu planlamış mıydın?"

"Kim, ben mi? Hayır. Ben olgun bir erkeğim. Hep iki parça pasta taşıyorum. Ama paylaşmaktan çekinmiyorum." Uzattıyor ve büyük parçayı alıyorum.

Hafif, tatlı. Leziz! "Annem yemek pişirmeyi sevseydi keşke."

"Ne kadardır burada yaşıyorsun?"

Ona şöyle bir bakıyorum. "Fazla olmadı. Neredeyse iki ay."

"Diğer aileni merak ettin mi hiç?"

"Diğer ailemi mi?" Ne demek istediğini anlamama rağmen ağırdan alıyorum. Bu sohbet girilmez bölgeyi ihlal ediyor. Bunlar bırak konuşmayı, düşünmemem gereken şeyler. Programlanmışların geçmişi olmaz, onlar sıfırdan başlar. Dönüp geriye bakmaya izin verilmez.

"Biliyorsun işte. Programlanmadan önceki."

"Bazen," diye itiraf ediyorum.

"Yapabilsen arar mıydın onları?"

Lafın gittiği yeri beğenmediğim için ağzımı dolduruyorum. Geçmişimi araştırmak güzel olurdu ama aynı zamanda da yasadışı. Bu konuşmaya yalnızca kulak misafiri olmak bile bizim için tehlikeli olabilir ve şu anda bizi birinin dinlemediğini kim bilebilir? Hudalar'ın okuldaki her banka böcek takmış olmasına şaşırمام bile, onlar Bayan Ali gibi casuslarıyla birlikte her yer- deler.

"Peki ya sen?" diye soruyorum sadece kırıntılar kalınca.

"Ne?"

"Babanın gittiğini söyledin. Hâlâ görüşüyor musunuz?"

Ciddi bakışlar geri dönüyor. Duraklama uzun bu sefer.

"Kyla dinle beni." Sesi sertleşip alçalıyor. "Daha önce insanların her yerde kaybolabildiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Babam kendi gitmedi. Hudalar götürdü onu. Gece yarısı evimize girip onu sürükleyerek götürdüler. O zamandan beri onu ne gördüm, ne de ondan bir haber aldım."

"Ah, Cam." Şoka girmiş bir halde ona bakıyorum. Halbuki o kadar kaygısız, o kadar basit biri gibi görünüyordu ki. Yani değer verdiği birinin kaybolmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor. Ben gibi.

"Ya. Hoşlanmadıkları birtakım işlere bulaşmıştı. Kayıpları bulmakla ilgili bir şeyler. Yasadışı web siteleri gibi."

KİE mi?

Tedirginlikle etrafa bakıyorum. Konuşulanları duyabilecek kadar yakında kimse yok, yine de bir yanımda bu sohbe güvenmiyor. Ama kendimi tutamıyorum. "Ya annen?" diye soruyorum.

"Gitti ve sanırım araştırması olmasaydı ben de onunla giderdim. Pek bilgim yok ama devam etmesini istiyorlar. Yanında olmamı istemediklerinden beni uzaklaştırdılar."

"Ne kadar korkunç. Özür dilerim, sormamam gerekirdi."

"Senin suçun değil. Görünmezlik yeteneğini kullanmayı unuttun! Tabii eğer güçlerin kuzeye doğru birkaç yüz kilometreye ulaşabiliyorsa, o başka."

Ve Cam yine dalga geçmeye başlıyor. Ama beni kandıramaz artık. Düşündüğümde de fazlası var içinde.

"Dinle," diyor. "Sonra arabayla gezelim mi? Konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Burada konuşabileceğimizden daha fazlasına."

Merak tedbirle yarışıyor. Ama şimdilik karar vermem gerekmiyor. "Bugün olmaz. İşim var."

"Neymiş?"

"Yapmam gereken şeyler var işte/

"Ne ama?"

"İş."

"Ne tür bir iş?"

"Bak Bay Meraklı, meşgul olacağım, o kadar."

Duruyor. "Beklerim. Seni eve bırakırım."

"Ne kadar sürer bilmiyorum."

"Önemli değil, yapacak işim yok."

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. İstediğim en son şey başım belaya girdiğinde insan kaybetme yeteneğimin ona da sıçraması. Annesi zaten yeteri kadar acı çekmiş bir kadın. Fakat ben dönene dek beklemekte ısrar ediyor. Ertesi sabah da burada olmasını ne kadar istesem de, dönsem iyi olacak.

Koridor boş. Bir kez çalıyorum, Nico'nun kapısı açılıyor. İçeri girince kilitliyor.

"Tori nasıl?" diye soruyorum.

"İdare ediyor," diyor. "İhtiyacı olan tek şey birkaç öğün sıcak yemek ve burkulmuş ayağını dinlendirmek. Fiziksel olarak yani."

"Zorluk çıkardı mı?"

"Hayır. Henüz değil. Çıkarırsa duyarsın zaten. Onu götürebileceğim bir yer buldum, ayrıntılarla uğraşıyorum. Ayrıca yemek yapabildiğini söyledi. Belki yanımda tutarım."

İdare ediyor, yemek yapabiliyor. İçimdeki yeşil gözlü canavar onları samimi bir akşam yemeğinde hayal edebiliyor. Masanın üzerinde fark ettiğim mumlar yakılır ve mutfak tezgâhının üzerindeki açılmış şarap bitirilir.

Nico ne düşündüğümü okurcasına gülümsüyor. Eğer hoşuna gitmediyse suç senin, diyen bir gülümseme bu.

Kızarıyorum ve masasının yanındaki sandalyeyi gösterince oturuyorum.

"Dün gece bir şey fark ettim," diyor diğer sandalyeyi yakına, benimkinin karşısına çekip otururken. Yüz yüze bakıyoruz. Gözlerim manzaraya kilitlenmiş. Soluk mavi gözbebekleri için fazla kovu uzun kirpikler. Saçının perçemi alnına düşüyor, arkaya doğru düzeltmekten kendimi zor alıyorum.

Yutkunuyorum. "Ne?"

Yaklaşıyor. "Rain geri döndü," diye fısıldıyor kulağıma ve sözleri, nefesi, tenimi yakıyor.

Gülüp sandalyesinde arkaya yaslanıyor. Altında gülünç duran küçük bir okul sandalyesi. "Gerçekten döndü. İçinde ne kadarının kaldığını bilemiyordum. Ama dün gece yaptığın ona ait bir davranıştı değil mi? Gece gizli gizli dışarı çıkmak. Kyla bunu asla yapmazdı."

"Evet yapmazdı," diyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Değiştim. Hem de çok. Hâlâ değişiyorum. Başım dönüyor. Oda kaleydoskop gibi, her şey yer değiştirip hareket ediyor. Gözümü kırıyorum ve merkezinde Nico olan bir dünyaya odaklanıyorum.

"Yine de garip olan bir şey var."

"Nedir?" diyorum. "Hallederim."

"Öyle mi?" Gülümsüyor. "Tori meselesi. Benim tanıdığım Rain bir kızın iyiliği için Özgür BK'ya hiçbir riske maruz bırakmazdı. Sorunu halleder ve ortada ne Tori, ne de risk kalırdı."

En önemlisi grubun güvenliği: Hudalar'ın dikkatini çekecek en ufak riskten ne pahasına olursa olsun kaçınmak gerek. Fakat o, yanı ben, gerçekten Tori'nin boynunu kırabilir miydim? Ya da kafatasını ezer miydim? Tori'nin görüntüsü gözümün önüne geliyor, kafası ağaca çarpıp ezilmiş, parçalar saçılmış: korkuyorum.

Hayır. Bunu asla yapamazdım. Yapabilir miydim? Fakat az daha yapıyordum; onu tanıyınca durdum. Merakla karışık anılar zihnimde akıyor -silahlar, çığlıklar, kan- evet diyorlar, Rain her şeyi yapabilir. Ve aslında Tori'yi hiç sevmemiştim: neden ona yardım ettim?

"Ne düşündüğünü söyle bana," diyor Nico kaçmama olanak tanımayan bir sesle.

Deniyorum. "Karşıt düşünceler çarpışıyor. Sanki kafamın içinde iki ses var ve olaylara farklı açılardan bakıyorlar."

Başımı sallıyor, bakışları düşünceli.

"Lütfen bana ne olduğunu anlat," diye yalvarıyorum. "Anlamıyorum."

Tereddüt ediyor. Gülümsüyor. "Hâlâ sana sormam gereken şeyler var. Ama biraz anlatayım. Bazen içindeki Kyla ağır basıyor, bazen Rain. Mantıklı. Bazı şeyler yerine yerleşiyor. Rain kazanacak: güçlü olan o."

Aklımda bir görüntü canlanıyor kendiliğinden: Lucy'nin kanlı parmakları. Ve Nico... Elinde tuğlayla.

Yutkunup sol elimi kaldırıyorum merakla. Çevirip bakıyorum. "Sen mi yaptın? Beni sağ elini kullanır hale mi getirdin?"

"Ne?"

"Parmaklarımı mı acıttın?" Tereddüt ediyorum. "Lucy'nin parmaklarını?"

Gözlerini çeviriyor. Başka yöne bakıyor. Bir duraklama oluyor: bir saniye, iki. Bana dönüyor. "Lucy olduğun zamanlan hatırlıyor musun?"

"Hayır. Pek değil. Sadece anlamsız parça parça rüyalar Lütfen Nico: içimde her şey karmakarışık. Lucy'ye ne oldu? On yaşındaki halime ne oldu?"

Düşünüyor, tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor: 'Teki. Sen benim için özeldin Rain. Ama özgürlük için mücadele ederken yakalanma riski hep vardı. Hudalar'm yakalama olasılığına karşı seni korumanın bir yolunu bulmalıydım'

"Nasıl?"

"Programlandığında birinin canlı kalabilmesi için seni kendi içinde iki parçaya ayırarak. Rain Lucy'den daha güçlüydü; canlı kalan o oldu."

O konuşurken, ben hatırlıyorum. Hep biliyordum. Birken iki olmuştum: çocukluk anıları olan Lucy ve Nico ile, Özgür BK ile bir hayatı paylaşan Rain. Yapbozun parçaları yerlerine oturuyor. Lucy sağ elini kullanıyordu; işbirliğine yanaşmayacaktı, böylece Nico onu değiştirmeye zorladı. Rain solaktı. Ve Programlanma hangi elini kullandığınla bağlantılıdır: hafıza erişimi baskın lobdadır ve solak olmaya ya da sağ elini kullanmaya ilişkindir. İyi de programlandığımda kimdim ben?

"Hâlâ anlamıyorum. Eğer güçlü olan ve kontrolü elinde tutan Rain'se, Hudalar beni neden Rain olarak programlamadı? Sol elimi kullanan halimle?"

"İşin bütün güzelliği de burada. Yakalandığında Rain içinde saklandı; sen buna göre eğitilmiştin. Yani o anda baskın olan kişiliğin Lucy'ydi."

"Yani şöyle. Hudalar'ın bildiğine göre, geçen sene beni programladıklarında sağ elimi kullanıyordum. Ve Rain'i de tanımiyorlardı. Anılarımı silerken yalnızca bir kısmını alabildiler."

"Aynen öyle. Lucy gitti, o zayıftı. Ama sen, benim özel Rain'im, sen programlanmadan sağ kurtuldun: içeride saklandın. Dışarı çıkmak için doğru zamanı bekliyordun."

"Ve bu," diyorum Levo'mu çevirerek. "Artık çalışmıyor çünkü yeniden Rain oldum: solağım. Beynimin yanlış tarafına bağlı."

"Evet öyle." Sol elimi yakalıyor. Nazikçe parmak uçlarımı öpüyor. "Yıllar önce canını yaktığım"

için özür dilerim. Ama seni korumanın tek yolu buydu."

Lucy: sonsuza dek yok oldu. Bu yüzden onun hayatına dair bir şey hatırlamıyorum. Kayıp duygusu dolduruyor içimi; boşluğa yayılıyor. Ama bir parçam hâlâ burada: Nico kurtardı beni. Eğer o olmasaydı, tamamen yok olacak ve ne kaybettiğimi bile bilmeyecektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Ve merak ediyorum: Rain'in daha güçlü olması Kyla'nın da yok olacağı anlamına mı geliyor? Tüm umutları ve değer verdiği insanlarla birlikte? Ben gibi. Gözyaşlarının gözlerinde biriktiğini hissedebiliyorum ve öfkeli öfkeli gözlerimi kırıyorum. Ağlama. Nico'nun karşısında olmaz. Yapma! Sonra acıya korku eşlik ediyor: Nico zayıflığı sevmez.

Fakat öfkelenmek yerine elimi kavırıyor. "Ne var?" diyor nazikçe.

Eline yapışıyorum. Çok daha büyük, güçlü. Benimkini bir anda ezebilir.

"Ben," diye fısıldıyorum.

"Anlat haydi. Biraz bilgim var. Ama sen anlat. Ona gerçekte ne oldu?" Gerçekte kelimesini vurguluyor, anlatılan hikâyeden fazlası olduğunu bilir gibi.

"Hepsi benim suçum. Ben yaptım." İçime çöreklenen ve çürüyen şeyi en sonunda yüksek sesle söylüyorum.

"Ne yaptın? Söyle bana."

"Levo'sunu kestim. Testereyle."

Ve ona olayları anlatırken Nico sandalyesini yanıma çekip bir kolunu omuzlarıma atıyor. Ve görüntüler zihnimi dolduruyor, Ben'in çektiği acı. Bense onu kaderine terk edip kaçıyorum.

Olan tam olarak ne? Ona ne oldu? Benim yaptığım şey yüzünden mi öldü, sonrasında mı? Hudalar mı yaptı?

"Ona ne oldu?" diye soruyorum gözlerimle bir şans, bir umut için yalvararak.

"Bu sorunun tek cevabı var biliyorsun," diyor Nico. "Eğer canlı kaldıysa Hudalar'ın ona ne yapacağını biliyorsun."

Gözyaşlarına boğuluyorum.

"Ve ailesine ne yaptıklarını da gördün."

"Evet."

"Hissedebiliyor musun Rain? İçinde. Öfkeyi?"

Ve Nico bir kibrit çakmış gibi içimde yangın çıkıyor. Ateş zihnimde yanıyor, evlerini yutan alevlerden daha sıcak ve öfkeli. O gece Hudalar'ın çıkardığı tüm yangınlardan daha öfkeli.

"Şimdi beni dinle Rain. Bu Ben'in ya da sonra ifade ettiği şeyleri unutmak zorunda olduğu anlamına gelmiyor. Hudalar'ın ailesine yaptıklarını... Bunların hiçbirini unutmak zorunda değilsin. Sadece öfkeni kullan, doğru biçimde."

Nefreti kullan.

Ve bir dalga gibi içimde dönüp durmaya başlıyor - her kası, her kemiği dağlayarak geçen, çağlayan bir sıcaklık. Damarlarımdaki kanın her damlasını.

Sandalyenin kolçağını yakalıyorum. "Yaptıklarını Hudalar'a ödetmeliyiz. Durdurulmaları gerek!"

Nico elleriyle yüzümü kavrayıp yana eğiyor. Gözleri benimkileri inceliyor, araştırıyor, değerlendiriyor. Sonunda evet anlamında başını sallıyor. Bakışları sıcak. Yüzüm kızarıyor, sonra da tüm vücudum.

"Evet, Rain." Gülümseyip öne doğru eğiliyor. Dudakları hafifçe alnıma dokunuyor.

"Ama hâlâ cevaplamadığın bir soru var. Anıların ne zaman geri geldi?"

Ormandaki saldırı. Wayne. Ne olduğunu anlatan kelimeler boğazımdan yukarı çıkarken duruyorum. Eğer öğrenirse Wayne'nin icabına bakar. İyi de ben neden Wayne'i koruyorum ki? Bunu hak etmiyor mu zaten?

"Evet, sen Ben'i bırakıp Hudalar'm onu aldığı zaman olmalı. Bu tetiklemiş olmalı, tam da engelleri aşmak için doğru tarzda travma. Peki ya neden hemen sonrasında gerçekleşmedi?" Nico bu kelimeleri benim orada olduğumu unutmuşçasına, kendi kendine konuşur gibi söylemişti.

Kıvranmaya başlıyorum; yaptığı analizden, "travmamı" kurcalayıp sonuçlarını değerlendirmesinden huzursuz oluyorum. Fakat anılarım o gün geri dönmediyse neden bilincimi kaybedip ölmedim? İşe yaramaz Levo'ma bakıyorum.

Sonra hatırlıyorum. "Biliyorum," diyorum. "Haplar."

"Ne hapları?"

"Mutluluk hapları. Ben onları bir yerlerden bulmuş," diyorum. Nedenini bilmeden onları nereden aldığımı kendime saklıyorum. KİE için çalışan Aiden vermişti hapları. Jazz'ın kuzeninin yerinde gördüğüm Kayıplar İçin Eylem sitesini yürütüyorlar.

Nio başını sallıyor. "Mantıklı. Tüm deneyi bloke ederler. Ve etkileri geçtiğinde de Rain ortaya çıktı."

Sırıltışı tüm yüzüne yayılıyor. "Rain" Bana sarılıyor. "Her zaman favori öğrencim şendin, biliyorsun."

Kalbim şarkı söylemeye başlıyor. Nico'nun hazırlık kamplarındaki kızlarla hiç ilişkisi olmamıştı - gördüğüm kadarıyla- hâkimiyeti mutlak, ama hepimiz onu isterdik.

Geri çekiliyor. "Şimdi, dinle. Benim için yapabileceğin bir şey var. Londra'daki hastane randevularına hâlâ gidiyorsun değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Her cumartesi." Programlandığım Yeni Londra Hastanesi, Huda kontrolünün simgesi ve Özgür BK'nın sıkça kullandığı hedeflerden biriydi; beni ve sayısız diğerlerini götürüp hafızalarımızı sildikleri yer orasıydı.

"Planları istiyorum. Hastanenin her bölümünün olabildiğince ayrıntılı planlarını, içinin ve dışının. Bunu yapabilir misin benim için?"

"Elbette," diyorum Hudalar'a karşı isyana bu kadar ufak da olsa katkıda bulunmaya can atarak.

Hiç zorlanmadan zihnimde planları görebiliyordum. Hafızam ve harita çıkarma yeteneğim kökleşmiş...

Ve hatırlıyorum. Uzun ve usandırıcı talimler. "Bana bunu sen öğrettin," diyorum yavaşça. "Pozisyonları ve yerleri ezberlemeyi, harita çizmeyi." Hata yaparsak sonuçları vahim olurdu: hatırlayıp cesaretimi bir an için kaybediyorum. Ama artık hata yapmam.

Gülümsüyor. "Evet. Bu senin hazırlığının bir parçasıydı. Yaparsın."

"Yaparım."

"Şimdi git."

Korkuyorum ve kapıyı açıp etrafı kolaçan ediyor. "Temiz. Git."

Okulun koşu parkurunda koşuyorum. Sakinleşene kadar Camie eve gitmeyi gözüm yemiyor. Nico'yla geçirdiğim zamanlarıysa içimde, kendime saklıyorum.

Onun gözbebeğiydim!

Bana sarıldı. Dudaklarının değdiği alnım hâlâ karıncalanıyor.

Beni kurtardı.

Kızabileceği çok şey vardı ama kızmadı!

En güzeli de: kim olduğumu biliyorum. Nereden geldiğimi ve nereye ait olduğumu biliyorum. Ne yapmam gerektiğini. Huda- lar çuvalladı. Hatırlıyorum.

Mutluluk dinginliğimi tehdit ediyor ve yolda gittikçe hızlanıyorum, ta ki bir ışık beni hülyalarımın uyardırana kadar. Dönüyorum.

Cam.

Alkışlıyor ve tempomu düşürüp durabilmek için bir tur daha atıp, sonra ona doğru yürüyorum.

"İsa aşkına, koşucusun sen. Okuldan sonra ihtiyaç duyduğun şey bu muydu?"

Hızlı hızlı soluyorum. Omuz silkip, "Bazen gerçekten koşmam gerekiyor," diyorum. Soruya doğrudan cevap vermeyerek. Ve yeterince doğru bu. Seviyemi yukarıda tutmak için yaptığım bir şeydi bu. Merakla Levo'ma bakıyorum. Hâlâ 6 civarında: koşu 8'e kadar çıkarmalıydı ama Levo artık iyice işe yaramaz bir aygıt haline geldi.

"Eve gitme zamanı mı?"

Başımı sallıyorum. "Üzgünüm, terliyim," diyerek sırtıp sonra tonumu yumuşatmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum. En azından uçarılığımın koşmak gibi bir nedeni var.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor annem.

Mutfak masasında yapıyormuş gibi görüldüğüm ev ödevinden başımı kaldırıyorum.

"Nereye?" diyorum bomboş kafayla.

Gülüyor. "Bugün günlerden ne?"

Ve tüm düşünebildiğim Guy Fawkes. Hâlâ güneş doğmadan bir evin yandığı ve Tori'yi gördüğüm günü yaşadığıma inanmak zor.

"Perşembe" diyor.

"Perşembe mi?" Boş boş bakıyorum.

"Grup günü ya."

"Ah. Özür dilerim." Saçımı tarayıp ayakkabılarımı kapmaya koşuyorum. Nasıl da unuttum? Kafam diğer şeylerle o kadar dolu ki. Her perşembe gecesi grup var. Civardaki bütün Programlanmışlar Hemşire Penny'yle buluşup hastaneden topluma geçiş döneminde destek alıyor. Hahha. Daha çok casusluk faaliyeti, sorun çıkaracak herhangi bir aykırılık var mı diye bakılıyor. Sonra kendi düşüncelerime gömülüyorum. Bu bazı açılardan doğru olabilir ama Penny iyidir.

Hâlâ testten geçiyoruz.

Evet. Diğerleri gibi olmamam lazım. Penny ya da başka bir gizli dinleyici farklı ya da yanlış herhangi bir durumu fark etmemeli. Geriye gidip döküm çıkarıyorum. Geçen perşembe Ben'e o kadar üzül müştüm ki bilincimi yitirmemek için seviyemi zor kontrol ediyordum. Penny aynı şeyi bekliyor.

Rain'i ve anılarını bir yana itip o güne odaklanıyorum. O kişi olmaya.

Kyla, sıra sende.

Penny'nin önlüğü eflatun dantelli parlak limon rengi. Yüzü gülüyor. Tanımadığım bir kadın ve kızla konuşuyor. Kız on dört yaşında falan ve salak salak sırıtıyor: yeni programlanmış. Başlangıçta hepsi aynı. Hudalar anılarını, geçmişlerini çaldığı için neşeyle dolular, ne tür suçlar işlemiş olurlarsa olsunlar ikinci bir şansları ve yeni bir hayatları var. Az da olsa ben de öyleydim. İçimde saklı Rain'in anışları mıydı beni farklı kılan?

Diğer dokuzu her zamankiler. Tori yok artık, Ben yok. Ve kendime Kyla gibi olmayı, onun gibi davranıp görünmeyi hatırlatmama gerek yok. Burada, bu yerde ben oyum. Rain buraya ait değil.

Sandalyelerimizi bir araya getiriyoruz ve başlıyoruz.

Penny önde duruyor. "Herkes iyi akşamlar!" Herkes birbirine bakıp tereddüt ediyor. Birkaç ses çıkıyor ve diğerleri de onlara katılıyor: "İyi akşamlar."

"Bu gece Angela'ya merhaba demenizi istiyorum. Grubumuza katılacak. Ve şimdi ne yapmalısınız?"

Etrafa bakıyor ve buradaki ilk günümü hatırlayıp içimden homurdanıyorum. Gözlerini devirip alaycı bir üslupla herkese kendilerini tanıtmalarını söyleyen Tori olmuştu. Sonra gecikmeyle Ben gelmişti.

Anılar benden kaçıyor. Suda seken taşlar gibiler. Onu kapıdan aceleyle girerken görebiliyorum. Koşmaktan üzerine yapışmış şortu ve uzun tişörtüyle. Hep koşardı. İçimi çekiyorum. "Kyla?"

Penny gözlerinde endişeyle yanıma geliyor. "İyi misin hayatım?" diye soruyor.

"Özür dilerim, bir an dalmışım." Seviyemi kontrol ediyor, 5.8 olduğunu görünce tek kaşı kalkıyor. Yerine geçiyor.

Kendimi dürtüyorum. Ne kocaman bir gülümseme, ne de yoğun bir hüznün olmalı. Bahsettiğim tamamen dengede kalmak. Benim için artık pek öyle olmasa da tüm Programlanmışlar'ın yapması gereken bu.

Penny sırtıışı daha da büyüyen yeni kıza gülümsüyor. Kız o kadar mutlu ki. Zaman zaman bana olduğu gibi düşük seviyeden bilincini yitirme tehlikesi yok. Geri kalanlar da öyle: hepsi çok mutlu görünüyor. Hudalar onları yakaladığı, beğenilmeyen her neyse onu yapmaktan ya da söylemekten alıkonuldukları için. Ferah, müteşekkir yüzlere bakıyorum Aralarında olması gerektiği gibi gerçek bir suçlu var mı? Katil ya da terörist? Benim gibi. O kadar mutlular ki, bir zamanlar oldukları kişileri önemsiyorlar mı acaba? Eğer benim programım da gerektiği gibi çalışsaydı, ben de onlar gibi gülümseyecektim.

Ben de mutlu olacaktım.

Ilık bir el omzumu sıkınca zıplıyorum. Penny. "Sorumu cevaplayabilir misin?" diyor.

"Ah..."

"Neden buradayız?"

"İkinci şansımız olduğu için mi?"

"Aynen öyle Kyla."

Evet ikinci bir şansım var - onun kastettiği anlamda değil.

Geri geldiğimi, Hudalar'ın başarısız olduğunu bilmiyor. Programım başarısız oldu. İçimde, derinlerde ufak bir tatmin duygusuyla bilgilerimi kendime saklıyorum.

Penny yeniden gruba hitap ederek bugün bazı oyunlar oynayacağımızı söylüyor. Bir sandığı açarak kartlar ve başka kutu oyunları çıkarıyor. Sayımız ikiye bölünemiyor ve benimle bir çift olmaya karar veriyor. Hâlâ gözü üzerimde mi?

"Bunlardan birini oynadın mı daha önce?" diye soruyor ve ne gibi oyunlar olduğuna bakmak için sandığa eğiliyorum.

"Çoğunu. Satrancı severim. Hastanede gece geç saatlerde oynardım, bir Gözetmen öğretmişti bana."

Satranç kutusunu çıkarıp, o diğerlerini kontrol ederken taşları yerleştirmem için bana veriyor. Kutu kakmalı ahşaptan, açılıyor, içinde taşlar istiflenmiş: açık ve koyu renkliler. Çıkarıp tahtaya

diziyorum. Kaleler köşelere, sonra atlar, filler, şah ve vezir. Önce uzun piyon sırası, gözden çıkarılabilir dizi. Halbuki doğru strateji, doğru oyunla bir piyon çok büyük fark yaratabilir. Penny dönüp bir sandalye çekiyor ki oynayabilelim.

Elim kalelerden birine gidiyor: alıyorum. Kule diyor içimde bir ses. Bunlara kule derdim.

Hayır. Kaşlarımı çatıyorum. Gözetmen -sıkılırdı, kâbus gördüğüm geceler geç saatlerde yanımda kalmak zorundayken bana bakıcılık yapardı- öğretmişti oynamayı. Her taşın doğru ismini, hareketlerini. Ve ne kadar çabuk öğrendiğime şaşırılmıştı. Hastaneden çıkmama yakın bazen kazanırdım bile.

"Kyla..." Penny merakla bana bakıyor.

Kendimi dürtüp satranç taşını karesine koyuyorum. Başlıyoruz.

"Gece iyi geçti mi?" diye soruyor annem.

"İyiydi." Yine de bana bakıp daha fazlasını anlatmamı istiyor. "Penny'yle satranç oynadık."

"Kim yendi?"

"O."

Tüm gücümü kullanmadım. Taşlara dokununca garip bir duyguya kapıldım. Bir şey yoldaydı. Taşları kaldırıp, parmaklarımı köşelerinde, yuvarlatılmış kenarlarında gezdirip dokunarak şekillerini anlamak istedim.

Yalandan esniyorum. Yorgunum. Yatacağım.

Ama odamda beynim canlanıyor.

İkinci şansım, ama Hudalar'ın kastettiği anlamda değil. Özgür BK ile ikinci şansım. Hudalar'a karşı isyanda.

İyi de... Özgür BK öncesi ne yapıyordum ben? Ne zaman hayatı hatırlamaya çalışsam; Nico'yla olanı, korku bastırıyor ve anılarım benden kaçıyor. Sanki bazı şeyler peşine düşmeyip aramadığımda aklıma geliyor. Rahatlamaya, aklımı koyuvermeye çalışıyorum. Hazırlık kampını görüyorum - evet. Ama o kadar. Saldırılarda var mıydım? Hudalar bir biçimde beni yakaladığına göre öyle olmamalı. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum.

Görüntüde Nico'nun yüzü dalgalanmaya başlayıp takılıp kalıyor. Akşamüstü onunlayken ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi düşünmeden bulmak zordu. O ne istiyorsa o oldum.

Kafam karıştı, başımı sallıyorum. Hayır. Bu doğru değil. Ben de istedim.

Yine de bu gece satranç oynarken daha bir kendim gibiydim; artık o her kimse. Kendi bedenimde. Sanki elimde bir kale tutmak bir biçimde içimde bir şeylerin yerleşmeye, dışarı çıkmaya çalışmasına neden olmuş gibi.

Tahtaya, kendi karelerinde duran oymalı taşlara konsantre oluyorum. Dudağımı çiğniyorum. Hangi hamleyi yaparsam yapayım benimkilerden birini kaybedeceğim. Çok da taşım kalmadı. Elimi uzatıp sonra geri çekiyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum/" diye itiraf ediyorum sonunda.

"İpucu ister misin?"

Parmaklarımı bir taşa, sonra bir başkasına değdiriyorum. Gözlerine bakarak.

Şahın yanındaki kaleye dokununca göz kırpıyor. Ama gidebileceği uygun bir yer yok, şahla arasında yalnızca birkaç boş kare var. Şah korunmasız bir pozisyonda ve yakında tehdit altında olacak. Ama eğer...

"Kalenin özel hareketinin adı nedir?" diye soruyorum.

"Rok, Lucy."

"Kule gibi!"

"Öyle, değil mi?" Gülümsüyor. "Şaha doğru kayabilir. Ve sonra da yer değiştirirler."

"Hatırlıyorum!" Söylediğini yapıyorum, yer değiştiriyorlar ve artık şahım güvende.

Oyun devam ediyor, sonunda onu yeniyorum.

Buna izin verdiğinin farkındayım. Küçük elimle kaleyi tutup uyumaya giderken odama götürüyorum. Babam bana iyi geceler öpücüğü vermek için geldiğinde yanımdaki masada duruyor.

Yavaşça uyanıyorum, ılık, mutlu, güvende. Gözlerimi açıyorum. Rok gitmiş. Şokta gibi oturuyorum, oda eğilip bükülüyor, değişiyor ve yeniden Kyla'nın odası oluyor. Lucy'nin değil.

Nasıl oluyor da hâlâ bu anıya sahip olabiliyorum? Nico'nun dediği gibi Lucy'nin geri kalanıyla birlikte programlanmış olması gerekirdi. İçimde bir karmaşa. Lucy ile ilgili daha önce çok rüya gördüm ama hiçbiri bu kadar gerçek değildi.

Hiç evde, güvende ve mutlu görmemiştim.

Rüyaya tutunmaya çalışsam da çoktan gerçek dışına dönüşmeye başlamış, kayıp gidiyor. Odada tökezleyerek ışığı açıyorum. Eskiz defterimi ve kalemlerimi bulup yeniden ve yeniden yüzünü çizmeye çalışıyorum. Ona tutunmaya.

Ama gitti. Yapamıyorum. Kalan tek şey bulanık ve belirsiz bir ölçü ve oran hissi. Ayrıntı yok, birinin onu tanıyabileceği hiçbir özellik yok.

Lucy'nin babasını çizmeye çalışmaktan, bu umutsuz işten vazgeçiyorum. Babamı. Ve yerine Ben'e başlıyorum. Ben'in ailesi yok olduğuna göre hatırlamama yardım edecek ona ait bir şey kalmadı. Her gün resmine bakacağım. Böylece onu unutmam, yüzünü görünce hep hatırlarım.

Yapabileceğim başka bir şey daha var. Lucy hatırlattı bana.

Ben'e gerçekte ne olduğunu bulmaya çalışmanın son bir yolu: KİE.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Cameron'la takılmak istemez misin?" Amy gülümsüyor, aslında daha çok bir sırıtış bu. "Bayağı tatlı çocuk değil mi?"

"Hayır! Yani hayır, Cameron'la takılmak istemiyorum."

"Yani tatlı olduğunu kabul ediyorsun?"

Gözlerimi devirip Jazz'm arka koltuğuna geçiyorum.

Dün onlara beklemeyip gitmelerini, eve Cam'le döneceğimi söyledim. Annem bilmiyor, büyük ihtimalle izin vermezdi. Cam yüzünden değil, Amy ile Jazz'ın yalnız kalmasını istemez: ben onların eşlikçisiyim. Hah ha! Kendini düzenli bir şoför sanmasın diye durumu daha önce Cam'e anlattım. Özellikle bugün, onun dahil olmasını istemediğim planlarım var.

Sorumu sormadan önce yola çıkmış oluyoruz. "Jazz, bugün okuldan sonra Mac'i ziyaret etsek nasıl olur?"

"Tabii," diyor ve işte bu kadar.

Mac Jazz'm kuzeni; Lucy'yi KİH üzerinden ilk bulduğum yer arka odasındaki yasadışı bilgisayardı. Ben'i de böyle bulabilir miyiz?

Amy önceki gün doktorun muayenehanesindeki dedikodular hakkında gevezeliğe başlıyor. Dinlerken bir şey dikkatimi çekiyor.

"Amy ne dedin az önce?" diye soruyorum bilmek istediğimden emin olmadan doğru duyup duymadığımdan emin olmak için.

"Sana bahsettiğim adamı biliyorsun, dayak yemiş ve komaya girmiş olan? Hastanede uyanmış."

Kalbim atmaya başlıyor. Göğsümde, derinde gerçek bir çırpınma duygusu.

Sesin doğal çıksın.

"Bir şey söylemiş mi? Olanlarla ilgili?"

"Arkadaşı hastanede çalışan hemşireye göre pek söyleyecek durumda değilmiş. Kafa darbeleri yüzünden amnezisi olabilirmiş. Hudalar onunla konuşmaya gelmiş ama vazgeçmişler çünkü mantıksız konuşuyormuş."

Nico'ya söyle!

Ya sonra ne olacak? İlk duyan olmadığı için çok sinirlenecek. Anılarımın canlanmasını tetikleyen şeyin ne olduğunu sorduğunda Wayne'in saldırısından bahsetmediğim için benden vazgeçecek. Wayne çok riskli: yaptıklarımı anlatırsa Hudalar beni almaya gelecek. Nico şu ya da bu şekilde hakkından gelecek. Hakkından gelmesi, Wayne'in ölmesi demek. Sonra da benim hakkımdan gelir.

Böyle bir şey yapmayacağım.

İçgüdülerim böyle bir risk almaya karşı. Ama bekleyip görelim: belki Wayne hiçbir şey hatırlamaz.

Belki hatırlar.

O akşamüstü 11. Yıl Toplantısı için salonda sıraya giriyoruz. Herkes usul usul yerini alıyor; iğne atsan duyulmaz. Bu durumun nedeni ön tarafta. Hudalar.

Onların olduğu tarafa bakınca tanıdığım iki kişi sırtımın ürpermesine neden oluyor.

Gözlerini dikip bakma.

Bakışlarımı başka yöne çevirmek için mücadele ediyorum. Bu Hudalar'ı tanıyorum: Ajan Coulson ve astı. Coulson'un soğuk gözleri odayı tarıyor ve ben başka tarafa bakmaya gayret ediyorum. Ama kilitlenmiş gibiyim. Burada ne işi var?

Coulson basit bir Huda değil; fazlası. Ben kaybolunca ifademi almak için geldiklerinde apaçık ortaya çıktı bu. Başlangıçta işin içinde annem olduğu için dikkatliydim. Hudalar'm kahramanı Özgür BK karısıyla birlikte onları havaya uçurmadan önce Başbakan olan Büyük W.A.M.'ın kızıyla uğraşırken özen göstermeye çalıştılar. Annem siyasete girmemiş ya da hiçbir şekilde bağlantılarını kullanmıyor olabilir ama yine de: gerektiğinde açıklanamayacak hiçbir şey yapamadılar ve söyleyemediler. Pek nazik olmayacak bir soruşturma için sürüklenip götürülmememin tek nedeni annemdi, eminim.

Fakat bunların da ötesinde Coulson etrafına kontrollü bir güç yayıyor. O sadece sıkıcı bir zorba değil. Hoş eğer fırsatı olsa öyle olurdu eminim. Onunla ilgili her şey soğuk hesaplardan ibaret.

Gözleri benimkilere takılıyor. Alnımdan ter fişkırıyor, iğneler batıyor gibi.

Başka yöne bak!

Bakmayı bırakıp gözlerimi indiriyorum. Hâlâ bakıp bakmadığımı kontrol etmek için harekete geçen dürtüye karşı koyuyorum.

O sadece bir insan, pis biri.

Herkes gibi kam akar, öyle olmalı!

Toplantı başlıyor. Müdür öğrencilerin başarıları hakkında homur homur konuştuktan sonra her zamanki uyarılarını serpiyor. Potansiyeli yakalamakla ilgili ihtarlar... Bunun gibi şeyler.

Ama kafam başka yerde.

Düşüncemde, Ben'in acıdan enkaza dönmüş bedenini annesinden alıp sürükleyerek götüren kişi Coulson.

Kibriti çakan Coulson. Ben'lerin evine fırlatıyor.

Lucy Vi ailesinden koparıyor.

İçim nefretle doluyor; sinirle karışık yakıcı bir nefret. Dıştansa yüzüm sakin, dikkatli; içeride bambaşka şeyler oluyor.

Elimde şu anda bir silah olsa doğrultur, vururdum onu. Bunu hak ediyor. Hepsi hak ediyor.

Altımdaki sert sıra, Müdür'ün sesinin homurtusu ve dinlemekte olan öğrencilerle dolu salon yok oluyor. Ellerim soğuk metali kavırıyor, gözlerim nişan alıp dikkatle hedefe kitleniyor. İşaretparmağım tetiği çekiyor. Bir ses patlaması, ellerimde savrulurken silahın geri tepmesi. Kurşun salonda normal gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı uçuyor ama ben hedefe ilerleyişini izliyorum.

Göğsüne giriyor. Kalbi patlıyor: kırmızı bir dalga, durgun suya atılmış bir taş gibi her yöne yayılıyor. Düşüyor.

Gülümsüyorum. Sonra toplantının bittiğini, herkesin çıkmak için sıralandığını fark ediyorum. Ben de kalkıp onları izlemişim. Cam yavaşça öğretmenlerinin başta olduğu gruptan ayrılıp geride kalmış, yanımda yürüyor. Burada, şimdi, gülümsediğim için tam anlamıyla deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Öyleyim.

Eğer varsa, büyü bozuldu. Salonun kapısına yaklaşıyoruz. Diğer Huda orada durup öğrencilerin birer birer salondan ayrılışını denetliyor. Coulson ön tarafta durmaya devam ediyor, kapıda durmak onun görevi değil. Rahat bir nefes alıyorum. Sonra Coulson'un kanlı bedeninin görüntüleri beynimde tekrar oynamaya başlayınca öğle yemeği midemde altüst oluyor.

'İyi misin?' diye fısıldıyor Cam salondan dışarı adımımızı atarken. "Bembeyaz oldun."

Sadece başımı sallayıp yan binadaki tuvalete koşarak üst üste kusuyorum. Artık çıkacak bir şey kalmadığından emin olunca yüzüme su vurarak aynaya bakıyorum.

Ne oldu orada?

Ellerim titriyor. O kişi değilim ben, böyle şeyler yapamam. Yoksa yapabilir miyim? Ölse ağlamazdım ama benim yapmam...

Peki ama tüm o eğitimler ne işe yarıyordu? Ve aklımda hızla ileri saran bir filmin kareleri uçuşmaya başlıyor. Atış talimi. Hedefler. Bıçaklar ve kullanımları. Gittikçe hızlı dönmeye başlıyorlar. Ben çok iyi bir nişancıydım, hücremin en iyisi. Grubumuz da hepsinin en iyisiydi.

Hayır!

Evet. Terörist olmak ne demek? Çay eşliğinde siyasi tartışmalar yapmak mı? Hudalar şeytandır. O da ölmeyi hak ediyor. Hepsi hak ediyor.

Ellerime bakıyorum. Silahın soğukluğunu, ağırlığını hissedebiliyorum. Bir silahla ne yapılması gerektiğini bilirim. Ölmeyi hak ediyor. Neden olmasın?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sana bir sır vereceğim." Jazz gülümsediği için kötü haber olmadığını tahmin ediyorum.

"Ne?"

"Bu sabah sen sormadan önce ben zaten Mac'e gitmeyi planlıyordum. Sana bir sürprizi var."

Heyecandan midem hopluyor. Jazz hâlâ gülümsüyor; ne olduğunu biliyor olmalı ve anlaşılabilir bir şey.

"Ben değil, değil mi?" diye yavaşça fısıldıyorum. Olmayacağını, olamayacağını bilsem de soruyu sormaktan kendimi alamadım.

Jazz'm gülümsemesi sönüyor. "Üzgünüm Kyla. Onunla ilgili bir şey bulursam ilk öğrenen sen olacaksın."

Mantıksız olsa da kapıldığım hayal kırıklığı dalgasını durduramayarak arabasına yaslanıyorum. Aiden Ben'le ilgili en ufak bir şey bulduğunda Mac aracılığıyla haber yollayacağına söz verdi - bu yüzden aklım ona gitti. Hata.

Otoparkın köşesinde Amy görünüyor. Bize doğru yürüyüp kollarını Jazz'a doluyor. Çocuk dönüp onu öpüyor ve ben bakmamaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana.

"İyiyim"

"Arkadaşlardan biri seni tuvalete koşarken görmüş, berbat görünüyormuşsun."

"Ah, sadece midem bulandı. Önemli bir şey değil. Şimdi iyiyim."

"Doğruca eve gitmek istemediğine emin misin?"

"Eminim!"

"Kızma o kadar. Şimdi yola çıkarız."

"Arabam emrinize amade bayanlar," diyor Jazz arabanın kapısını açarak.

Arabayla, sürülmüş tarlalar arasından, kır yollarından aşağı doğru gidiyoruz. Çiftlikleri ve ormanı geçip Mac'in yerine yöneliyoruz. Dar bir yolun aşağısında tek başına bir ev. Büyük arka bahçesi yeni arabalar toplamak için gerekli parçaları temizleyip kurtardığı hurda otomobillerle doluydu. Jazz'a yaptığı araba gibi. Ama o basit bir tamirci değil.

Sürpriz ne olabilir?

Mac'in ön kapısına gelince sürpriz bana çarpıp düşürüyor.

Skye! Ben'in köpeği, muhteşem bir golden retriever, üzerime atlayıp yüzümü mutlulukla ıslak köpek öpücükleriyle kaplıyor. Dizüstü çöküp kollarımı ona doluyor, yüzümü postuna gömüyorum. İş kokan postuna.

Jazz, Amy'yle baş başa kalmak için onu yürüyüşe çıkarıyor. Mac beni ve yarı yarıya kucağına yayılmış, kuyruğu yere pat pat vuran Skye'ı izliyor. Yüzündeki dikkatli bakışın altında bir şey gizliyor.

"Nasıl?" diye soruyorum ona. Çok şey barındıran tek kelimelik bir soru. Nasıl hayatta kaldı? Ben'in köpeği Mac'tere nasıl geldi?

Mac vere, yanımıza oturuyor. Skye'in kulaklarını kaşırken köpek aramıza devriliyor, kafası dizlerimde. "Dün gece buraya geldiğinden beri bu köpeğin en mutlu olduğu an bu."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Birazını. Gerisini tahmin ediyorum. Anlamadığım şey, sen onu burada görünce neden şaşırmadın ve neler olduğunu soran kişi neden sensin?"

"Bir şeyler duydum," diyorum temkinle.

Mac elini kaldırıyor. "Ben'in ailesini nereden duyduğunu bana söylemek zorunda değilsin. Biliyorsun değil mi?"

Başımı sallayıp Skye'a doğru çöküyorum."

"Skye şanslı bir köpek."

"Evet. Önce sevdiği genç çocuk ve sonra da ailesinin geri kalanı gitti. Çok şanslı."

Hayatta kalmayı başardı. Dışarıda mıydı, kaçtı mı, ne oldu bilmiyorum. Ama Jazz'ın arkadaşı onu ertesi gün bulmuş. Jazz onu bu taraflara getirdi. Kaçtığı için resmi yetkililerin sorun çıkaracağından korkan komşular onu almak istemedi." Kelimeleri söyleyişinden onun da benim gibi başka şeyler daha düşündüğü belli oluyor.

"Burada dur," diyerek kalkıp mutfığa gidiyor. Biraz sonra elinde bir kâseyle geri dönüyor. "Bakalım ona yedirebilecek misin?"

Böylece Skye kucağımda, yerde oturup onu et parçalarıyla besliyorum. Biraz yedikten sonra gözlerini kapatıp uykuya dalıyor.

Sıcaklığı ve köpeklere has kokusu; her ne kadar soluğu is koksa da iyi geliyor, gerçek. Kıpırdamak istemiyorum. Ama Mac'le başka işlerim var. Bacaklarımı çekip kalkarak mutfığa gidip onu buluyorum.

Dolaplardan birinin tepesinde baykuşu görünce soluğum kesiliyor. Ben'in annesinin bir zamanlar çizdiğim bir resimden yola çıkarak yaptığı heykel. Sonra bana vermişti. O kadar güzel ve ölümcül. Ne kadar yetenekliydi, şimdi ondan kalan tek şey bu. Tüylerinin üzerinde, içinde parmaklarımı gezdiriyorum, acı, dolup taşarak içimden çıkmak istiyor.

Kontrol edip içeride tutmaya çalışıyorum. Buraya geliş sebebim var.

"KİE'ye bakabilir miyim?" diye soruyorum.

Mac bana anlamlı bir bakış atıp başını sallıyor. Peşinden arka odaya gidiyorum, son derece yasadışı, hükümet çıkışlı olmayan bilgisayarın üzerindeki alıyor. Yasal bilgisayarların yaptığının aksine Hudalar'ın görülmesini istemediği web sitelerini engellemiyor. Az sonra ekranı KİE web

siteleri dolduruyor: Kayıplar İçin Eylem. Bir sürü kayıp çocuk.

Mac'e Robert'ı soran bendim, bana bilgisayarı ilk kez böyle göstermişti. Annemin oğlu Robert, dolu otobüsleri yolda giderken bir DKT saldırısıyla otuz diğer öğrenciyle birlikte öldürülmüş ve okuldaki anıta ismi yazılmıştı. Ama olay sırasında Mac de oradaydı. Robert'ın otobüste ölmediğini biliyordu. Onun büyük ihtimalle programlandığını düşünüyordu. Sonra bu ülkede kaç çocuğun hiçbir açıklama yapılmadan ortadan yok olduğunu gösterirken Lucy'ye rastlamıştık. Bana.

Bir şekilde bunu yapmalıyım, kontrol etmeliyim. Arama kutusuna yazıyorum: kız, sarışın, yeşil gözlü, on yedi yaş. Arama butonuna tıklıyorum.

Bir sürü sayfa açılıyor ama onu bulmam uzun sürmüyor ve büyütme için resmine tıklıyorum.

Yüzü -yüzüm- ekranı kaplıyor. Lucy Connor, on yaşında, Kesvick'teki okuldan kaybolmuş. Bugün yedi yıl olmuş ama ben olduğum hâlâ açıkça görülüyor. Anlamsız bir biçimde mutlu görünüyor. gri bir kedi yavrusunu tutarak objektife gülümsüyor.

Bir doğum günü hediyesi.

Bilgiye ulaştınca irkiliyorum. Kedi yavrusu onun -benim- onuncu doğum günü hediyesiydi.

"İyi misin Kyla?" diye soruyor Mac.

Gözyaşlarını gözlerimi yakıyor. Daha önce Lucy'nin hayatına dair zihnimde peydahlanan böyle bir anım olmamıştı. Hiç. Sadece rüyalandaki küçük parçalar. Genellikle korkunç şeyler gösteren kâbuslar; geçen geceki satranç oynadığımız rüyaya kadar. Fakat rüyalar bilinçaltına erişir. Bu sefer uyanığım. Tamamen gitmiş olmalıydı; Nico öyle dedi. Ne anlama geliyor olabilir bu?

Mac elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ne var?"

"Bir an bir şey hatırladım sandım.Şu kedi yavrusu."İç çekiyorum. "Şalterlerim atmış olmalı."

"KİE hakkındaki fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor. Ekranı bakıyor, gözlerini izliyorum. "Bulundu" yazan bir buton var. fareyle tek bir tık ve bulunmuş olacağım. Lucy'nin kaybolduğunu kim bildirmiş olabilir? Belki de babam. Belki yeniden satranç oynayabiliriz.

Kafamı sallıyorum. Hayır. Hayatım yeterince karmaşık ve birkaç parça rüyadan başka gerçek aileme dair hiçbir bilgim yok. Ne olursa olsun Özgür BK'nın ya da Hudalar'ın beni izleyip onlara ulaşması riskini göze alamam: beni kaybetmiş olmaları daha iyi.

Orada olma nedenime geldi sıra. "KİE'dekilerden biri misin sen de?"

"Ben daha çok... yedeğim. Neden?"

"Merak ettiğim bir şey var. Beni de web sitesine koyabilir miyiz?"

Mac bana bakıyor. Ben'in hikâyesini az çok biliyor. Benim olaydaki rolüm hakkında fikri olmasa da. Ben'in Hudalar tarafından götürüldüğünü. Bunun zaman kaybı olduğunu, Ben'den geriye bulunacak bir şey kalmadığını düşünüyor olmalı. Muhtemelen haklı.

Ama evet anlamında başımı sallıyor. "Tabii. Fotoğrafi var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır ama bu var," derken cebimden Ben'i çizdiğim resmi çıkarıyorum. Gerçeğe benzemesi için saatlerimi harcadım. "İşe yarar mı?"

Islık çalıyor. "Çok iyi. Bu o. Mükemmel. Amataranması lazım ve bende tarayıcı yok. Aiden'e yaptıracağım. Tamam mı?"

Yüzümdeki tepkiyi silip sıkıntımı saklıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sadece Ben'e. Levo'larını kesen Programlanmışlar hikâyelerini anlatıp bu işi deneme fikrini ilk veren Mac'in arkadaşı Aiden'di. Girişimini mümkün kılan Aiden'in Mutluluk Hapları'ydı. Aiden aynı zamanda benden KİE'deki bulundu bu- tonuna basarak kendimi rapor etmemi isteyen kişiydi. Kuralların bu şekilde çiğnenmesi Hudalar öğrendiğinde mutlak ölüm cezası anlamına geliyordu. Dediğine göre terörist değil aktivistti; başka yollardan bazı şeyleri değiştirmeye çalışıyordu.

Umutsuz biri.

Belki. Ama en azından insan öldürmüyor. Bir süre önce Robert'ı düşününce ölen tüm o öğrenciler geldi aklıma. Hudalar için hazırlanmış rasgele bombalar tarafından öldürüldüler. İlk öğrendiğimde o otobüs saldırısıyla ilgili kâbuslar gördüm ama orada olmadım! Gerçekleştiğinde yalnızca on yaşındaydım.

Ama Nico olabilir.

Hayır. Nico bunu asla yapmaz, bir otobüs dolusu masum okul çocuğunu katletmez. Yapmaz. Onun mücadelesi Hudalar a karşı. Benimki de.

Mac'i iyi olduğuma ikna edip toparlanmak için bana biraz zaman vermesini istiyorum ve ekrandaki Lucy'ye bakmayı sürdürüyorum. Ne oldu ona? Anlayamıyorum. Bir an yavru kedisi olan, babasının satrançta kendisini yenmesine izin verdiği mutlu bir çocukken, sonra? Başımı sallıyorum. On yaşında kayboluyor, sonra bir şekilde bir atlama oluyor, zamanda bir boşluk. Rain'e ait anılar on dört yaşından öncesine ait değil. Ormanda bir acemi birliğinde. Silah ve patlayıcı kullanmayı öğrenirken.

O yere gelene kadar geçen dört yıl içinde ne oldu?

Amy ve Jazz yürüyüşten dönüyor. Ayrılırken Ben'in annesinin bana yaptığı baykuşa dokunuyorum. İçinde bir sır barındırıyor. Hâlâ gizli olan bir not, Ben'den. Nereye bakacağımı bildiğimden minik beyaz kâğıt köşesini görebiliyorum. Açılınca onun bana son sözleri ortaya çıkacak. Ama bakmaya dayanamayacağım, bugün olmaz.

Skye peşimizden gelmeye kalkınca Mac onu tutuyor. Dönüyorum. Gözden kaybolana kadar hüznü gözleri üzerimizde kalıyor.

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar... Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar...

Ama farklı.

Uzun çimenli alanlar. Papatyalar. Daha önce hiç olmadığı kadar; hareket ve seslerle canlı duruyorlar. Ağaçları görüyorum, ama alttan değil: ben dalışa geçerken en üstteki dallar yanımdan hızla akıyor. Fare gibi bir hayvanın hışırtısı. Ama oraya vardığımda gitmiş oluyor.

Olsun.

Kanatlarımı çırpıp yeniden yükseliyorum, güneş tüylerimi ısıtıyor. Saklanmalı, karanlığı beklemeliyim; daha iyi avlanırım.

Ama güneşe uçmak istiyorum. Bu dünyayı geride bırakmak. Ne kadar yükseğe çıkabilirim? Yüzümü ferah gökyüzüne dönüyorum; ılık hava akımında kayıp bir sonrakine ulaşmak için kanatlarımı çırpıyorum. Neredeyse hiç çaba harcamadan; yükseğe, daha yükseğe. Sonsuza dek uçabilirim.

Ağaçlar yerde birleşip uzakta tekdüze bir yeşillik oluşturuyor. Önce kademeli artan bir yoğunluk kanatlarımı çırpamamı engelliyor, sonra durmak zorunda kalıyorum. Sonra, tuzak. Sanki etim yavaşça küçülüp baskılayan, ne kadar mücadele etsem de daha sıkı, daha ağır hale gelen baykuş biçimli bir kutuda gibi. Ta ki tuzağın içindekiler et ve tüy olmaktan çıkıp kalınlaşan, yavaşlayan, katılaştıran bir sinir, kan ve kas yığını haline gelene dek. Tuzak etrafımda değil o andan sonra. Tuzak benim.

Gökyüzü arkadaşım değil artık. Hava ıslık çalarak geçiyor, ağaçlar birleşiyor, yakınlaşıyor. Dikine ve büyük bir hızla düşüyor, düşüyor, düşüyorum...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah annem bizi bildiğimiz Londra sokaklarından götürürken etrafa farklı gözlerle bakıyorum.

Tehlikeyi görüyorum. Hastaneye yaklaştıkça her köşede siyah operasyon takımları içinde Hudalar var. İkili üçlü gruplar halinde duruyorlar: en son bu tarafa geldiğimiz seferden çok daha fazla sayıları, otomatik silahlar taşıyorlar; çatışma izleri görüyorum: tahtayla kaplı pencereler, capcanlı binaların arasında zarar görmüş, terk edilmiş olanlar. Ve gerçek zararı en belirgin görebildiğim yer, mağlup insanların gözleri. Duruşları, baktıkları, bakmadıkları yönler. Durum Londra'da kırsal alandan çok daha kötü.

"İyi misin?" diye soruyor annem ve başımı sallıyorum. "Döndüğümüzde baban evde olacak, erkenden aradı." Sözleri rahat söylüyor, o kadar rahat ki zoraki olduğu belli.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye soruyorum, kelimeler sansürleyemediğim ağzımdan çıkarken.

"Neden sordun?"

"Ondan bahsederken tuhaf davranıyorsun, hepsi bu." Ve aklıma son sefer babamın adı geçince konuyu nasıl da değiştirdiği geliyor.

Gözleri tamamen trafiğe kilitli, cevap vermiyor; ta ki ben öyle olmadığını düşünene kadar.

Göğüs geçiriyor. "Büyüklerin meseleleri. Karışık işler Kyla," oluyor tüm söylediği.

Hastane önümüzde yükselene dek sessizlik içinde devam ediyoruz; eski binalar ve dönemeçli sokaklardan oluşan manzarada büyük, çirkin bir şey; modern bir canavarlık. Bu hastane gücün Huda simgesi: Programlanmanın gerçekleştirildiği açık bir hedef.

Çevredeki kulelerin sayısını ve pozisyonlarını ezberliyorum. Nico'ya kesin iç ve dış haritalar çıkartacağıma söz verdim. Yerine getireceğim. Bunu herhangi biri fark edebilir ve eminim çoktan fark etmişlerdir. İçerideki düzenlemeler de aynı şekilde. Sağlık personelinin ve diğerlerinden birileri satın alınabilir aslında ama Nico yetiştirmiş olduğu gözlerden teyit istiyor; güvendiği gözlerden. Benimkilerden.

Ana girişe yönelip sıraya giriyoruz. Hudalar arabaları arıyor. Ziyaretçiler arabalarına tekrar binip parka girmeden önce çıkıp yürüyerek metal dedektöründen geçmek zorundalar.

Midem huzursuz. Nico yanıyorsa ve Levo'mun altındaki kom fark edilmez değilse? Keşke gelmeden önce çıkarsaydım. İyi de çıkarabiliyor muyum bakalım? Denemedim bile.

İlerliyoruz. Sonunda sıra bize geliyor; geçidin bizim tarafımızdaki Huda durmamız için elini kaldırıyor. Hudalar'ın kahramanının kızı olduğu için anneme bir saygı gösterisinde bulunuyor: elini kalbine götürüp geri çekiyor. Yüzünde, bu sefer herkes gibi itaat etmemiz gerektiğini belirten bir özür var.

Arabadan çıkıyoruz ve metal dedektörüne doğru ayaklarımı sürüyorum. Geçerken alarm çalınca

neredeysse paniğe kapılıyorum ama bu Levo'm. El dedektörü taşıyan bir Huda bana kollarımı kaldırtıp vücudumu tarayan aleti Levo'ma doğru tutunca yine bipliyor ve adam ilerlemem için başını sallıyor.

Bu kadar mıydı? İçeride homurdanıyorum. Bir Programlanmış'ın üzerine bir şey saklayabileceğiniz yer Levo'sunun üstü ya da içidir. Ya bir patlayıcı olsaydı?

Kom iyi saklanmış. Orada olduğunu bilmesem dokunarak bile bulamazdım. Ama sanırım pek çok Programlanmışla bu alet kullanılamaz. Levo'ları düzgün çalışırken komu takmak acıya ve seviyenin düşmesine sebep olur.

Yeniden arabaya binip hastanenin altından otoparka geçiyoruz. Midemde huzursuzluk: Dr. Lysander'in bakışlarından kaçabilecek miyim?

Her cumartesi görüyorum onu; zihnimi kurcalayıp dürtüyor. Beni kontrol edip ipucu arıyor. Aradığı diğer Programlanmışlardan farklı yanlarım.

Onlardan o kadar farklıyım ki. Bununla nasıl baş edeceğim?

Kadın akıllı, tanıdığım en zeki insan. İçinde sakladığın her şeyi görüyor.

Sakin ol. Bir şey saklama. İçindeki teröristten bahset.

Ya, evet.

Kyla olmalıyım, tanıdığı kız, yalnızca Kyla. Başkası değil. Odaklanıp konsantre oluyorum, Kyla'yı düşünüyorum.

"Kyla?" Dr. Lysander ofisinin kapısında dikiliyor. "İçeri gel."

Kapının ardından kapanmasına sevinerek masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum: bekleme kısmında yine bir saldırıya karşı alarmda olmalılar.

Sonuncusunda -birkaç hafta önce bugün- ilk belirtide Dr. Lysander dışarı çıkartıldı. Teröristler ölüm partisine başlamadan ortadan kayboldu. Biri bana silah doğrultmuştu, arkadaşı

Programlanmışlara ateş ederek kurşun harcamaması gerektiğini söyledi. Onu nereye götürdüler, nasıl bu kadar hızlı saklayabildiler?

Bir süre ekranına yazı yazıyor. Başını kaldırıyor. "Çok düşünceli görünüyorsun. Belki bugün neye endişelendiğini anlatmakla başlarsın?"

Gerçeği söyle, ama hepsini değil; yalan söyle.

"Buraya gelirken gördüğümüz güvenlik görevlilerini düşünüyordum."

"Ah, anlıyorum. Seni korkuttu mu?"

Bugün kesinlikle öyle oldu. "Evet."

"Sence neden?"

"Beni sürükleyerek götürecekler, bir yere kilitleyecekler gibi geldi."

"Suçluluk psikolojisi mi?" Sonra gülüyor, şaka yaptığını sanıyor. Programlanmışlar yanlış bir şey yapamaz. Nerdeyse hiçbir zaman. Ya ben? Ayrıca Programlanmış olmak kendine ve başkalarına zarar

vermemek anlamına geliyorsa neden hepimiz bu kadar dikkatle izlenip kaydediliyoruz?

Ve ben farklıyım. Şimdi daha da. Ama hep öyleydim. Bu yüzden mi benim doktorum o? Dr. Lysander ünlü biri; Programlanmadı icat eden kişi. Gördüğüm kadarıyla bekleme odasında hiç başka hasta olmadı. Ne yönden farklı olduğumu bilmeden de olsa bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ediyor ve nedenini, nasılını bulmaya çalışıyor. Yine de henüz farklılığımın derecesini kavrayamıyor, sonuca varamıyor. Ben bir saatli bombayım.

Robert'ın otobüsünü havaya uçuran bomba.

Midem kalkıyor.

"Ne var Kyla? Seni neyin üzdüğünü anlat bana" diyor.

"Burada olan terörist saldırısı' diye cevaplıyorum.

Başını yana eğerek sözlerimi değerlendiriyor. "Hâlâ o günü düşünüyorsun değil mi? Korkma, burası artık bayağı güvenli.. Söz veriyorum. Güvenlik yeni önlemler aldı." Bunları söyleme şekli: fazla ileri gittiğini, fazla dikkatli olduğunu düşünüyor. Yanılıyor.

Öğren.

"İçeri girmek için geçmemiz gereken yeni güvenlik noktalarını mı kastediyorsunuz?"

Başını sallıyor. "O ve başka şeyler daha. Teknolojik şeyler. Tüm hastane koruma altında."

Nasıl?

Ama soramıyorum. Aşırı merak Programlanmışlara göre değil.

Sonra görüyorum. Masadaki telefonu ve interkom aletleri değişmiş. Artık kablosuz değil, bağlantı var. Bilgisayarı da: içinden çıkan teller oda boyunca ilerleyip köşeden duvara giriyor. İyi de bu eski teknoloji değil mi?

Ekranına yazmaya devam ediyor. Başını kaldırıyor.

"Okulundan sorun olduğuna dair raporlar alıyorum."

"Ah?"

"Anlaşılan hem dalgın ve üzgün, hem de enerjik ve mutluymuşsun; bazen aynı gün içinde." Gülümser gibi. "Açıklamak ister misin?"

"Hep aynı kişi değilim." Bugün ağzımdan çıkan en doğru şey.

"Ergenlik bazen zor olabilir. Yine de bazı taramalar yapmak, işlerin yolunda olup olmadığını görmek istiyorum. Belki gelecek seansta."

Hafıza yollarımın değiştiğini görebilirler. Tarama yapılmamalı.

Ama nasıl?

Dr. Lysander bilgisayarını kapatıp ellerini kavuşturarak bana bakıyor. "Kyla bak şimdi. Son birkaç ziyaretinde ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sorarak oyalamaya çalışıyorum.

Bir kaşı kalkıyor. "Farklılıktan bahsetmiştik. Sapma da içinde olanlardan. Bu konuda düşüneneğine ve bana anlatacağına söz vermiştin."

Ona bir şeyler ver

Yutkunuyorum. "Bazen... sanırım bazı şeyler hatırlıyorum. Hatırlamamam gereken şeyler."

Değerlendiriyor. "Programlanmışlarda görülen bir şey bu. İstenenlerden uzak durmak istemek, erişilebilir hafızanın olmaması... Boşlukları doldurmak. Ama yine de..."

Durup düşünüyor. "Ne hatırladığını anlat bana."

İstemedem, ne gerçek, ne de yaratılan bir şey seçmeden, düşünmeden aklım doğrudan paylaşmak istemediğim konulara yöneliyor. Dr. Lysander bunu fark ediyor.

"Babamla satranç oynuyordum. Gerçek babamla. Uzun süre önceydi, ellerim küçüktü. Çocuktum."

"Anlat," diyor ve ben de anlatıyorum. Her şeyi. Kalenin elimdeki hissini. Uyandığımdaki sıcaklık ve güven duygusunu.

"Sadece bir rüya," diyor.

"Belki. Ama çok ayrıntılıydı. Gerçek gibiydi."

"Bazen rüyalar böyle olabilir. Her neyse, kâbusları ardında bıraktığına sevindim." Gülümseyip saate bakıyor. "Zaman neredeyse doldu," diyor. "Konuşmak istediğin başka bir konu var mı?"

Merakını tetikle.

Tereddüt ediyorum. Sonra başımı sallıyorum.

"Bir şey var. Söyle bana"

"Rüyayı görmeden önce satranç oynadım. Ve kaleyi elimde tutmaya, hissetmeye çalıştım."

Doğruluyor. "Kaleye doğru yöneldiğini ve onu tuttuğunu mu söylüyorsun?" Başımı sallıyorum. "Bu ilginç. Hafızanın fiziksel bir uzantısı olabilir. Belki bilinçaltının yarattığı rüyayı tetikleyen bu olmuştur. Ama yine de çok ilginç."

"Anlamıyorum. Eğer hafıza gittiyse gitmiştir. Değil mi?" Ve burada noktalamam gerektiğini biliyorum. Konuya odaklanmasına neden olmamalıyım ama kendime hâkim olamıyorum. Bilmek istiyorum.

"Programlanmakla ilgili bildiğimiz kesin bir şey var. Kesin değil!" Sandalyesine yaslanıyor. "Daha çok şöyle, Kyla. Yok edilen senin bilince erişimin. Anılar hâlâ orada ama onları bulamazsın."

Hâlâ oradalar mı? Rain'in sıkıştığı gibi bir yerde, bir duvarın arkasında., bu Lucy'nin de hâlâ içimde bir yerde dışarı çıkmak için çığlık attığı anlamına mı geliyor? Ürperiyorum. "Bu yüzden mi bazı olaylar rüyalarda ortaya çıkıyor? Bilincim onlara ulaşamıyor ama uyuyunca..." Varacağı yer ve Dr. Lysander'in düşünecekleri hoşuma gitmiyor, duruyorum. Programlanmışların hafızaları yoktur, ister uyanık, ister uyumuş olsunlar. Var mı yoksa?

"Ender olsa da bu mümkün. Ama rüyalarının aşırı faal hayal gücünün ürünü olması muhtemel." Parmaklarını masada tıkırdatıyor. "Tarama yapmayacağız. Şimdilik. Haydi git."

Düşünmek için kendime güvenim ancak annemle birlikte hastaneden çıkıp eve dönerken geliyor. Ne oldu? Dr. Lysander önce tarama istedi, sonra vazgeçti.

Eğer anılarıma ulaşıyorsam ve bu yollar taramalarda ortaya çıkarsa bunu kurula söylemekten başka çaresi kalmaz. Sonlandırılırım.

Dr. Lysander programlanmamla ilgili yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Yapması gereken de tam olarak bu. Konuşmamız; ne söylenip ne söylenmediğini düşünüyorum; yüz ifadesini. Varabildiğim tek sonuç merak ettiği.

Ölürsem beni incelenemez. Beynimin işleme şeklini merak ediyor.

Tik tak işleyen bombayı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve dönüyoruz ve babamın arabası dışarıda. Biz içeri girerken Amy'yle birlikte ellerinde çay fincanlarıyla kol kola kanepede oturuyorlar.

"İşte diğer kızlarım!" diyor, gülümseyip elini uzatıyor. Ona yürüyorum. "Babana yanaktan bir öpücük ver." Kaçacak yerim olmadığı için dediğini yapıyorum.

Bugün morali iyi.

Annem, "Otur Kyla. İçecek bir şey hazırlayayım," diyerek mutfakta kayboluyor. Ondan babama öpücük yok.

Üçüncü sayfaya geçiyoruz.

"Ee, okul nasıl?"

"İyi."

"Şu yeni çocuk da kimmiş bakalım?" diyerek göz kırpmıyor.

Amy'ye bakıyorum. Çok teşekkür ederim, diyorum gözlerimle. Ama Amy ona attığım bakıştan habersiz, sadece gülümsüyor.

Amy nelerin söylenip nelerin söylenmemesi gerektiğini anlıyor görünmüyor. İlk geldiğimde benim de böyle bir sorunum vardı. Birbirlerini görmelerine resmi olarak izin verilmeden önce o ve Jazz hakkında konuşuyordum. Ama artık ben ne kadar çok anlıyorsam Amy o kadar az algılıyordu.

"Ne yeni çocuğu?" diyorum.

Amy pişmiş kelle gibi sırıtıyor. "Cameron tabii ki."

"Arkadaşım sadece, önemli bir şey değil. Dayısı harika pastalar yapıyor."

"Arada sırada sen de bize pasta yapsana," diye sesleniyor babam mutfığa doğru. Annem cevap vermiyor ama mutfak tezgâhında çay fincanları çatırdıyor.

"Neredeydin?" diye soruyorum başka bir şey sormasına fırsat vermeden.

"Ah, şurada burada. Bilirsin işte, iş." Tekrar gülümsüyor ve onu bu kadar mutlu eden her şey beni huzursuz ediyor.

Annem çayımızı getirirken kapı çalınıyor. Dönüp bakmaya giderken babam araya giriyor. "Ben bakarım," diyor.

Annem sandalyeye çöküp elleriyle fincanı kavırıyor. O KADAR mutsuz ki.

Sebastian kanepede uyuyor. Onu alıp annemin dizine koyuyorum. Kedi isyan edip yere atlıyor, bakışlarımız karşılaşıyor. Gülümsüyor gibi. Kedi terapisi.

"Bakın kim gelmiş." Babam geri geliyor, peşinde de Cam. Kendi kendime homurdanıyorum. Müthiş zamanlama ustası.

Elinde bisiklet kaskı sallanıyor. "Hava çok güzel, bisikletle gezelim mi? Sende yoksa teyzeminkine binebilirsin."

Kaçış şansı mı bu?

Nötr görün.

"Kalsam daha iyi olacak galiba. Babam yeni döndü."

"Yo, yo. Git sen," diyor babam. "İyi eğlenceler." Gülümsüyor ve davranışları arkadaşıca, açık, duyarlı. Ben kaybolduğumda beni Hudalar'a teslim etmekle tehdit eden kişi mi bu?

"Kulübenin dışında duran bisikletimi kullanabilirsin/" diyor annem. "Kask giymeyi unutma."

Babam bizi uğurluyor. "Kyla'nın bisikletini dışarı çıkarabilir misin?" diyor Cam'e ve evin yanındaki kulübeyi gösteriyor. "Bir dakika sonra Kyla yanında olacak."

Cam kapıya yönelirken holde babamla yalnız kalıyoruz. İhtar mı geliyor?

Gülümsüyor. "Kyla sanırım yanlış yerden başladık. Daha önce sana çıkıştıysam başımı derde sokmandan korktuğum içindir. Yardıma ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı biliyorsun değil mi?"

"Elbette," diyorum şaşırarak. Babam buraya ilk geldiğimdeki haline geri dönmüş. Verdiği aşırı tepkiden pişman mı oldu acaba?

"Haydi git. İyi akşamlar" diyerek kapıyı açıyor.

"Bisiklet sürmeyi bildiğimden emin değilim," diyorum Cam'e, ama gidonu kavrayıp bahçeden yola çıkınca bildiğimi hissediyorum.

Cam kendi bisikletini çimenlere yatırıp benimkini dik tutmaya çalışıyor. Beni bindirip bir eli gidonda yanımda koşarken kaldırımda ilerlememi sağlıyor. Gülererek o arkada kalana dek pedalları hızla çeviriyorum. Yolda devam ediyorum.

Daha hızlı!

Bisikletiyle beni yakalayana dek kontrollü ilerliyorum.

"Çabuk öğreniyorsun!"

Gülüyorum. "Ne kadar hızlanabileceğimize bir bakalım." Ve sürüyorum.

Gün berrak. Soğuk kasım havası yüzüme ve vücuduma çarpıyor ama ısınmak için yeterince hızlı çeviriyorum pedalları. Özgürlük!

Birazcık yavaşlayıp Cam'in yetişmesini bekliyorum. Mola vermek için arkamdan bağırıncaya kadar tepeye varmış oluyoruz. Bisikleti yol kenarındaki bir patıkaya çekip duruyorum.

Yakaladığında soluk soluğa. "Gerçekten ZİNDESİN Kyla!" diyerek zorla nefes alıyor.

Gülüyorum. Bisikletlerimizi çimene yatırıp parçalanıp dağılan taş duvara oturuyoruz. Tepedeki bu noktadan her yöne dağılan Chiltern kırlarındaki kıvrılan yolları görebiliyoruz: dedikleri gibi çarpıcı doğal bir güzellik.

Lucy, Lake Bölgesi'nde kaybolmuştu: yaşadığı yerde dağlar vardı, yalnızca tepeler değil. Bir

keresinde ne yaptığına dikkat etmeden onun fonunda dağlar olan bir resmini yapmıştım. Ama orayı dikkatimi vererek düşünmeye çalıştığımda aklıma hiçbir şey gelmiyor. İçimde sıkışmış başka bir anı mı var?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Cam bana merakla bakarak ve ben ne kadardır boşluğa baktığımı merak ediyorum.

"Özür dilerim. Evet iyiyim."

Ona bakınca birkaç şey fark ediyorum. Gözlerimin içine bakıp yanımda oturuyor. Ve bu hoşuma gidiyor. Ve sonra birden... gitmiyor.

Kayıp biraz uzağa gidiyorum. Yeniden tepelere çeviriyorum bakışlarımı.

"Dinle Kyla. Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Ben."

İsmi içimde boşluk yaratıyor. "Ne biliyorsun?"

"Kaybolduğunu. Birkaç şey daha duydum. Sen de bir şekilde bu işe karışmışsın. Ne oldu? Bana anlatabilirsin. Bizi kimse duymaz burada."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bir yanım konuşmak, ona her şeyi anlatmak istiyor. Anlayacaktır. Hudalar onun da babasını götürdü değil mi?

Bir yanımsa -Rain- hayır diyor. Güvenme. Asla güvenme.

Başımı sallayarak Cam'e bakıyorum. Gözlerinden hayal kırıklığı okunuyor. "Neyse, konuşmak istersen ben buradayım. Ve başka bir şeyi daha anladım."

"Neymiş o?"

"Sadece arkadaş olmak istiyorsun. Bu konuda endişelenme. Şu diğer çocukla ilgili hâlâ canın yanıyor. Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum tamam mı?"

Yeniden ona bakınca yüzünde yalnızca arkadaşça bir endişe görüyorum.

Ya, evet.

Ama onu görüldüğü gibi değerlendirmeyeceğim. Şimdilik. "Arkadaşız o zaman," diyerek gülümseyip elimi uzatıyorum.

O gece geç saatlerde ev sessiz. Babam gitmiş. Akşam yemeğinden sonra Amy'yle ben uyumak için yukarı çıktığımızda mutfakta tartışılar. Sesleri alçaktı ama ton yanılmaz. Telefon çaldıktan sonra babam çıktı.

İçimden resim yapmak geliyor: hastane, kuleler, girişteki yeni güvenlik birimleri; hepsi kâğıtta yerlerini alıyor. Kablolü bağlantıları ve telefonları merak ediyorum. Annem cep telefonunun o gün orada çalışmayacağını söyledi ve sorduğumda genelde böyle olduğunu da ekledi.

Levo'mun gizemleri var: deneseydim kom orada çalışacak mıydı? Döndürdüğümde hiçbir his yok. Anılarım geri geldiğinden beri çalışmıyor.

Anılarımdan bazıları yani. Doğum günümde alman kedi yavrusunu hatırladım. Lucy Nico'nun dediği gibi yok olmuş ol- savdı bunu yapamazdım değil mi? Sol elime bakıp parmaklarımı oynatıyorum. Kırılmış parmaklarımı. Ya bir insanı ikiye ayırmaya ne demeli? Gözümün önüne bir tuğla geliyor, korkup parmaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum.

Belki de Lucy'yi KİE'de görmeseydim anıları gizli kalacaktı. Nico fazlasını biliyor olmalı ama içimden bir ses sorma diyor. Ona Lucy'yi sorduğumda garip davrandı, kim olduğunu bilmeme ve başka bir şeye daha şaşırdı.

Her şeyi beni korumak için yaptığını söyledi; çünkü ben özelim: samimi olmaktan çok sertti. İyi de niye özelim? Neden bu yeni hayatımda peşimden geldi? Özgür BK için bu çabaya değer bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Başka bir şey olmalı. Bilmem lazım.

Tereddütteyim. Neden olmasın? Yataktan kayıp odamın kapısını kapatıyorum. Levo'mun altındaki butona basıyorum. Saniyeler geçiyor.

Hafif bir kılık sesi geliyor. "Evet?" diye cevap veriyor.

Ertesi gün nerede buluşacağımızı söylerken tedirgin oluyorum. Onu göreceğim için heyecanlıyım, aptalca aslında. Bildiğim şu ki, Tori'yi ona bıraktığım için bana kızgın değil. Konuyu unutmuş ve mutlu olduğu anlaşılıyor, rahatlıyorum. Sonra arkadan Tori'nin kahkahasını duyuyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Annem elinde şemsiyesiyle kapıda tereddütte. Dışarıda sağanak var.

"Eminim. Sen git."

Annem bu pazar öğle yemeğini Stacey halada yiyecek; elinde bir şişe şarapla bir arkadaşı onu bekliyor. Uzun süre evde olmayacak. Ve Amy de günü Jazz'ın ailesiyle geçiriyor. Ev boş, kaçmaya gerek yok.

Nico'yu arayıp beni yakın bir yerden almasını istemeyi düşünüyor, sonra vazgeçiyorum. Sadece biraz yağmur, hem Nico öyle sempatik biri de değildir.

Yukarıda yağmurluğumu ararken ön kapı çalmıyor.

Pencereden, dışarıya görünmeden aşağıyı dikizliyorum. O şemsiyenin altında Cam'in olduğuna eminim.

Kurtulması zor olabilir, evse karanlık ve sessiz. Evde olmadığımı düşünsün. Sessizce bekliyorum, sonunda vazgeçip yoldan geri dönüyor.

Önceki gece Nico'ya yaptığım çizimleri katlıyorum: hastanenin planları. Islanmamaları için naylona sarıp iç cebime sokuşturuyorum.

Bir an kalemimin ucunu çiğnedikten sonra kısa bir not bırakıyorum: "Yürüyüşe çıktım." Annem ya da Amy eve erken dönerse paniğe kapılıp olay çıkarmasınlar.

Arka yoldan gitmenin daha iyi olacağına karar veriyorum. Cam izliyor olabilir ve kapıya neden bakmadığımı sorabilir. Bu yağmurda seçtiğim yol pek çekici değil. Göğüs geçiriyorum. Sağanak altında arka bahçemizdeki uzun çamurlu yoldan yürüyorum, sonra ince çiti itip çalılar arasında beni yolun başına götürecek bir açıklık arıyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor Nico ve arkadan bir havlu alıp yolcu koltuğunun üzerine sererken beni dışarıda bekletiyor.

Arabanın stereo teybinden gelen hafif bir müzik haricinde sessizce yol alıyoruz. Klasik müzik. Nico'nun seveceğini düşündüğüm tarzda bir müzik değil ama onu ne kadar tanıyorum ki?

"Her şey yolunda mı Rain?" diyor.

Başımı sallıyorum. "Evet. Sadece bitkinim; son haftalar zor geçti."

Gülüyor. "Yumuşuyorsun. Ormanda birkaç günlük bir dayanıklılık kampına ihtiyacın var."

"Tamam. Sen gidersen ben de gelirim."

Başımı sallıyor. "Keşke yapabilsek. Ne güzel günlerdi değil mi Rain? Baykuşlarla."

Gözlerim kocaman açılıyor. Baykuşlar. İsmimiz buydu, bizim hücrenin kod adı. Bu yüzden mi baykuşlara meraklıyım? Onları çizmeye, nereye götürürlerse götürsünler izlemeye? Zihnimde kareler

uçuşuyor.

Baykuşlar zirvedeydi!

Yedi kişiydik. Aslında sekiz, ama biri önceden bir patlayıcı kazasında ölmüştü. Onu düşünmekten kaçıyorum. İ ç kız ve dört erkek. En gençleri bendim, aralarına katıldığımda ön dört

bile değildim, en büyüğümüz on beşti. Birbirimize çok bağlıydık. Yakın arkadaşlar, amansız rakipler. Eski kimliklerimizi kaybetmiş, ormandan kendimize yeni isimler seçmiştik, benimki Rain'di. Gözümün önüne bir yüz geliyor, sonra kayboluyor. Kimdi o? Oradaki en iyi şeydi. Ta ki bir şey kötü gidene kadar. Sonra en kötüsü haline geldi. Ne oldu? Anılar kayboluyor.

"Herkes ne oldu?"

Etrafa bakıyor. "Bazıları yakalandı senin gibi ve programlandı. Diğerleri görevdeyken öldü. Kimin öldüğünü..."

Ve sözünü kesiyorum. "Hayır. Söyleme bana." Kimlerin öldüğünü bilmek istemiyorum. İsimlerini de. Sadece gittiklerini bileyim.

"İnandıkları şey uğruna öldüler," diyor. "Güzel bir ölüm şekli."

Hayattayken konuşmak kolay.

Yağmurda Nico'nun evine sığmıyoruz. Kapıdan içeri yürürken Nico beni yakalıyor. "Yere damlatma," diyor. Ben de ceket ve botlardan kurtuluyorum. Hâlâ ıslağım ve ürperiyorum.

Tori kanepeye kıvrılmış kitap okuyor. Sıcak ve kuru. Çiziklerle yaraları biraz geçmiş, siyah saçları parlıyor.

"Merhaba," diyerek kitabına dönüyor.

Tori'den tam olarak ne beklediğime emin değilim. Hiçbir zaman o kadar yakın olmadık. Daha önce de beni pek sevmezdi ve bu muhtemelen Ben'le ilgiliydi. Yine de onun için hayatımı tehlikeye attım, bundan fazlasını hak ediyorum.

"Bazı telefon görüşmeleri yapmalıyım. Siz neden yeniden tanışmıyorsunuz?" diyor Nico ve koridorda kayboluyor.

Kanepenin kenarına ilişiyorum.

"Ee, nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor.

Birkaç kez daha sohbet açmayı deniyorum ama sonuçsuz kalıyor. İçinde sakladığı şeylere ulaşmak istiyorum. Levo'sundan nasıl kurtulduğunu öğrenmek istiyorum. Ben'inkini kestikten sonra olanlar... irkiliyorum. Belki de Tori hayatta kalmanın sırrını bulmuştur. O başardıysa Ben de başarabilir.

Ben: Tori'ye ulaşmanın tek yolu bu.

"Skye yaşıyor"

Gözleri açılıyor. "Ben'in köpeği mi? Nerede?"

"O..." diye başlayıp sonra tereddüde kapılıyorum. Mac'in ismini kullanmalı mıyım? "Bir arkadaşın kuzeninin yanında."

"Ben o köpeği severdi/" diyor gözleri dolarak. Yeniden bana bakıyor. "Beni de sevdi," diyor sesinde meydan okumayla.

Tartışarak hiçbir şey kazanamayız. O gerçekte beni sevdi, seni değil, desem ne işe yarayacak? Acı çekiyor. Bırakayım da anıları aynı kalsın, istediği gibi.

"Ben'e ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını eğiyor. Evet anlamında bir hareket yapıyor. "Nico bana Levo'sunu kestiğini ve Hudalar'ın onu götürdüğünü söyledi. Ama anlamıyorum. Bunu neden yaptı ki? Asla olayları sorgulayan biri olmamıştır, belaya bulaşan biri. Neden? Keşke orada olsaydım. Onu durdurabilirdim."

Ve bir şey söylemiyorum, huzursuzum ama orada olduğumu söylersem vereceği tepkiden korkuyorum. Başka bir şey sormuyor, Nico ona hikâyenin bu bölümünü anlatmamış olmalı. Ben'le ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyor.

"Kaybolduğumda Ben ne dedi?" diyor.

Ve ilk kaybolduğunda Ben'in olayın pek farkında olmadığını hatırlıyorum. Ancak Ben Tori'nin nerede olduğunu sorunca onu bulmaya çalıştı. Ama kızın bunu bilmesine gerek yok.

"Annemi görmeye gitti."

"Gerçekten mi? Ona ne olduğunu anlattı mı?"

Tereddüt ediyorum.

"Bir şey biliyorsan anlat. Lütfen. Bilmem lazım." Ve elime sarılıyor. Benimkiler üşümüş. Battaniyeyi üzerimize örtüyor.

"Tamam," diyerek arkama yaslanıyorum. Bilme şansın olmayan şeyleri öğrenmek istemenin verdiği acıyı bilirim. "Ben ona senin nerede olduğunu sormuş ve annen de artık orada oturmadığını söylemiş. O da sanırım Londra'da babanla yaşamaya gittiğini anlatmak istediğini düşünmüş."

Somurtuyor. "Mümkünmüş gibi. Yanma yaklaşmama bile izin vermezdi. Sonra ne olmuş?"

"Senin geri döndüğünü söylemiş."

"Geri dönmek mi? Olanlar için biraz tuhaf bir söz." Başını eğiyor.

"Tori, ne oldu?"

"Eh. Alnıma iadeli taahhütlü yazılı bir etiket yapıştırıp posta kutusuna atmadılar. Bir gece annem dışarıdaydı, gelip beni aldılar. Evde uyuyordum. O iki Huda aniden odama girip beni sürükleyerek götürdüler."

Elimi omzuna atıyorum ama silkeliyor.

"Böyle mi demiş? Geri döndüğümü mü söylemiş?" Gözleri yaşlarla doluyor.

"Özür dilerim. Bir şey söylememem gerekiyordu. Özür dilerim."

Tori öne eğiliyor, başı dizlerinde. "Annemle eskiden o kadar yakındık ki. Yanma ilk geldiğimde kendisinininkine benzer giysilerle giydirdi beni. Arkadaşlarıyla bütün partilere götürürdü. Sonra, geçen sene hepsi kesildi. Sanki ilgiyi onun üzerinden kendime çekmişim gibi. Beni artık yanında istemiyordu."

Artık oynamak istemediği oyuncak bir bebek gibi.

Tori başını sağa sola sallıyor. Sesine hıçkırıklar karışıyor. "Ve ben de ilgi odağı olmayı seviyordum. Arkadaşlarıyla yaramazlık yapardım. Benim suçum, yapmamalıydım ama yine de. Bir yanım.. gerçekten umut ettim. Yani, bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Bana olanları bilip bilmediğini merak ediyordum biliyor musun? Kaybolduğum için ağlamıştır diyordum ve..." Kitabı karşı köşeye fırlatıyor. "Kaltak!" diyor. Battaniyeyi çekip mutfığa dalıyor.

"Çay?" diye soruyor.

"Ah, evet."

Fincanları hızla dolduruyor. Nico koridorun sonundaki bir kapıda görünüyor, yüzünde mülayim bir bakış. Merak. "Her şey yolunda mı?"

Ama bunu bana sormuyor. Tori'ye yönelip elini sırtına koyuyor. Ve gözlerinden belli, çoktan kızın hayranlarından biri olmuş.

Tori başını sallıyor. "Yolunda. Sağ ol Nico. Çay ister misin?"

"Sonra."

Bana dönüyor. "Şunu iç ve gel. Çalışma odasında konuşacağız." Yeniden koridorda kayboluyor.

Ona Nico dedi. John Hatten'm gerçek ismi olmadığını Tori'ye söylemiş olmalı. Nasıl yaptı bunu? Nico insanlara güvenmez, yapmaz bunu. Ormanda ancak aylar süren işkence ve talimlerden sonra bana güvenmeye başlamıştı. Ve ona gerçek ismini söylemiş.

Başımı sallıyorum.

"Şeker?" diye soruyor.

"Aslında pek çay içme havasında değilim.

"Canın isterse." Fincanımı lavaboya boşaltıyor. Gidip yerden kitabımı alıp bir elinde çayla, okumaya devam ediyor.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Hudalar'dan nasıl kaçtı? Levo'suna ne oldu?

Ama kepenkler kapalı. Sohbet sona erdi.

* * *

Nico'nun kapısını tıklattıyorum.

"Gel."

Kapıyı açıyorum. Bir kanepa, içine bilgisayar yerleştirilmiş bir masa var. Bilgisayar yokmuş gibi

akıllıca bir tasarımla masa kapanınca görünmüyor olmalı. Kitap rafları biyoloji kitaplarıyla dolu. Öğretmen kamuflajını koruyor.

Ve Nico gülümsüyor. "Neyin var görelim bakalım."

İç cebimden hastane çizimlerini çıkarıyorum. Kanepenin önündeki sehpa kâğıtları açıyor yanma oturmamı işaret ederken. Çizili pozisyonlar ve savunma noktalarıyla, girişteki görevlilerle ilgili beni sorguya çekiyor.

"Bütün bunları zaten biliyor olmalısın."

Çoğunu. Ama güvenliği artırmışlar. Başka bir şey?"

"Yeni bir şey var sanırım. Biri teknolojik savunma kurulduğunu söyledi."

"Ayrıntı var mı?"

"Hayır. Ama telefonlarla bilgisayarlar değişmiş. Hepsinden kablolar ve teller çıkıyor, duvarlara gidiyor. Ve annemin telefonu da orada çalışmadı. Genellikle çalışırmış."

"İlginç. Hastanenin üstüne sinyal engelleyici mi taktılar acaba? İletişim araçlarını etkisiz hale getiriyordun"

"Ya uzaktan kumandalar?"

Bana bakıyor.

"Komuta infilaklı patlayıcılarda olduğu gibi."

Gülümser gibi oluyor. "Akıllı kız. Haklısın. Ama eminim halledemeyeceğimiz bir şey değildir."

"Başka bir şey daha var."

"Evet?"

"Gizli bir yol olmalı. Son saldırıda bazı Hudalar doktorları hemen dışarı çıkardı. Fazla hızlıydılar. Bir yerde gizleniyorlar- mış gibi."

"İlginç. Bakıp gözlemen lazım. Ne yapabileceğine bir bak."

"Tamam."

"Belki bir test saldırısı planlarız, tehdit... Bir sonraki gidişinde bakalım ne göreceksin."

Aklıma son hastane saldırısı geliyor. Zihnim bulanıyor, geçiştiriyorum. Bombalar. Kurşunlar. Ölüm: yapışkan ve yerde soğuyan kanda kayıyorum. Midem bulanıyor ve nefes almak için mücadele etmem gerekiyor, sakinleşmek için. Midem bulanmasın diye.

"Rain!" diyerek omuzlarımı kavırıyor. "Benimle kal."

Elleri omuzlarıma sıkıca bastırırken nemli elbiselerden tenime sıcaklık sızıyor, konturlardaki bulanıklık yitiyor. Her şey açık ve berrak. "Evet. İstediklerini yapacağım. Ne istersen. Söz veriyorum."

"İyi. Benim özel Rain'im!" Bana sarılıyor ve içimi ılık bir şey kaplıyor. Ona sormak istediğim sorular kayboluyor.

Bırakıyor. "Şimdi. Tori hakkında..."

"Evet?"

"İşimize yarayabilir. Göreceğiz. Çok öfkeli; kontrol etmeyi, kanalize etmeyi öğrenebilir mi bilmiyorum. Ama şunu unutma. Hâlâ riskli ve onu buraya sen getirdin. Yolunda gitmeyen bir şey olursa sorumluluk senin." Alnımı öpüyor. "Şimdi seni eve götürme zamanı."

O gece her şeyi zihnimde yeniden yaşıyorum: söylenen ve yapılan her şeyi. Ve hâlâ kafa karıştırıcı.

Neden Nico ve planları için özelim ben? Neden Nico'ya sormak istediğim soruları sormadım? Onunlayken isteğim geçmiş gibiydi.

Ve tanık olduğum hastane saldırısını düşününce neredeyse kendimi kaybediyordum. Şimdi bile midem bulanmadan düşünemiyorum, yeniden paniğe kapılıyorum. Kan. Nico'nun dokunuşuyla -ismimi söylemesiyle, Rain- geçti. Sükûnet ve kontrol geri geldi.

Hastanenin şeytani bir yer olduğunu biliyorum. Yaptıkları şey, zihinleri ve anıları çalmaları: korkunç bir şey. Hudalar birer şeytan. Durdurulmaları gerek.

Durdurulacaklar.

Ama ya Nico'yla önceden yaptıklarım? Ve Baykuşlar. Geçen ay hastane saldırısında yerdeki kanın anısı hâlâ aklımda. Yayılan dehşet. Daha önceki her şeyden daha kötü... bir an görünüp kaybolan.

Nico'nun yolu doğru. Benim yolum. Doğru, acımasız olabiliyor. Hayata değer vermiyor. Sadece Hudalar'ın ya da masum üçüncü kişilerin hayatlarına değil, peşinden gidenlerinkine de. Daha önce ne demişti? Güzel bir ölüm şekli.

Ya Ben? Onunki de güzel miydi? Hudalar tarafından ona dayatılan bir hayattan kaçmaya çalışıyordu. Ürperiyorum. Bir parçam olasılığı hâlâ reddederken diğer parçam acıyla eziliyor.

Komodinin üzerinde bir kale duruyor. Akşamüstü eve geldiğimde ev hâlâ boştu. Hemen bodrumu altüst edip rafların birinde tozlu bir satranç takımı buldum. Penny'ninki kadar güzel değil, taşları tahtadan değil plastik. Ama kalelerden birini alıp elimde tuttum. Bir şekilde sakinleştirdi beni. Annemle Amy eve geldikten sonra cebime koyup yemek boyunca hâlâ orada olduğundan emin olmak için arada sırada okşadım.

Şimdi komodinden alıp avucumda tutuyorum.

Koşuyorum. Her adımda kumlar ayaklarımın altında kayıyor ama ben olabildiğince hızlı uçuyorum. Dehşet bana normalde sahip olmadığım bir %üç veriyor. Koşuyorum ama benim de sınırlarım var. Güç bitiyor.

"Daha hızlı!"

Sıçrayıp yere seriliyorum. Oksijene ihtiyacım var. Bir birikintiye yapışıyorum.

Beni ayağa kaldırmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Git. Kendini kurtar demeyi başarıyorum.

"Hayır seni asla bırakmam." Kollarını bana sarıyor. Uzun süredir ilk defa beni sıcak tutan, kendimi güvende hissettiren kollar. Ama sadece birkaç saniye için.

Dehşet yaklaşıyor.

Lime lime ediliyor. Sıcaklığın yerini soğuk alıyor.

Çılgılık atıyorum.

Gözlerimi açıyor, açıyorum. Karanlık, sessiz. Çılgınca çarpan kalbimden başka yerden ses çıkmıyor. Bazen yaptığım gibi rüyamda bağırdığımı gösteren hareketler ya da ayak sesleri yok. Kimse beni yatıştırmaya gelmiyor.

Sol elim acıyor. Parmaklarım düğümlenip kapanmış, gevşetemiyorum. Kalp atışlarım yavaşlarken birer birer parmaklarımı açıyorum.

Kale avucumda duruyor. O kadar sıkışmışım ki tepesindeki sivri burçlar elimi kesmiş. Deride kan dolu delikler halinde altı diştten oluşan mükemmel bir çember var.

Bu kâbusu daha önce de çok gördüm. Fakat bu sefer değişmiş.

Önceleri korku içinde koşarken ayrıntılar kristal kenarları kadar keskin, bir o kadar berraktı hep: ayaklarımın altında kayan kumları hissedebiliyordum. Koşarken aldığım her pürüzlü nefesi. Beni dayanma gücümün ötesinde devam etmeye zorlayan korkuyu. Ama düştükten sonra değişiyor.

Geçmişte hep buğulu ve bulanıktı. Hâlâ dehşet içindeyim ama ayrıntılar uzaklaşıp gerçekdışı hale geliyor. Kenarlar da flu. Ve biri bana asla unutmamamı ve bir duvar örmemi söylüyor bağırarak: tuğlalardan duvarı. Rain'in içimde sakladığı şeyin somut bir tasviri. Hudalar tarafından kaçırılıp programlandığımda mı oldu bu? Başka ne bu kadar korkutucu olabilir?

Fakat bu gece değişmiş. Sonuna dek berraktı. Yanımdaki adam da değişmişti. Bağırmıyordu; bana sarılıyor ve ben de o parçalara ayrılana kadar ona yapışık kalıyordum. Gözlerim kapalıydı ama kumların gıcirtısını, denizin soğuk tuzlu meltemini hissedebiliyordum. Kalbimin atışlarını, dalgaların kıyıya çarpışını duyabiliyordum. Gerçek gibiydi.

Benimle koşan adam kimdi, beni asla bırakmayacağını söyleyen kimdi? Saniyeler sürmüyordu; neredeyse söylediği anda parçalanıyordu. Peki ona ne oldu? Ya bana? Sonra ne oluyordu?

Rüyayla gelen korku hüsrana, sonra da öfkeye dönüyor. Yatağa bir yumruk atıyorum. Artık diğer anılarım da geri geldiyse gerçekte ne olduğunu neden hatırlayamıyorum? Neden?

Hâlâ çok boşluk var. İçim bomboş, oyuk. Birden gevşeyerek yatağa çöküyorum, gözyaşları yüzümden süzülüyor, silmeye kalkışmıyorum bile.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bızzz!

Bileğimdeki boğuk titreşim beni uykudan uyandırıyor, kafam karışık. Levom mu? Ama artık çalışmıyor ki. Karanlıkta gözlerimi kısarak rakamlara bakıyorum: 5.6. Çalışsa bile seviyem aleti titretecek kadar düşük değil.

Bızzz!

Altındaki kom. O olmalı. Nico mu arıyor? Midemde huzursuz kelebekler.

Gizli butona basmak için Levo'mu kurcalıyorum. "Merhaba/" diye fısıldıyorum.

'Açman uzun sürdü." Nico'nun sesi gergin.

"Özür dilerim. Sen olduğunu anlamadım." Aygıtı Levo'nun titreşimi gibi çaldırmak ne kadar da akıllıca. Kimse rakamların düşük olmadığını görene kadar bir şey anlamaz.

"Konuşabiliyor musun?"

"Evet." Ev sessiz, karanlık. Sebastian ve benden başka herkes uykuda. Yatakta karşıdan gözünü dikmiş bileğime bakıyor, pusuda bekleyen bir tehlike varsa diye belli bir mesafede duruyor.

"Bir sorun var."

"Nedir?"

"Tori kayıp"

"Ne?"

"Toplantım vardı. Ve demin geldiğimde de gitmişti. Sen dün buraya gelene kadar gayet iyi görünüyordu. Ne konuştunuz? Nereye gitmiş olabilir?"

Nico kontrollü ama sesi sinirli. Kız ne yaptıysa benim suçum. Zorla ya da başka bir şekilde, nerede, kiminle olduğu hakkında ne söylediysen. Orada olması benim suçum.

"Bilmiyorum. Ben ve köpeği hakkında konuştuk. Hepsi bu."

Lanet okuyor. "Akima bir şey gelirse ara beni." Ani bir kılık sesi ve sessizlik.

Geriye yaslanıp tavanı seyrediyorum. Nerede olabilir? Dünü gözden geçiriyorum. Çok az konuştuk. Normal görünüyordu, ölçülüydü. Kendini gerçekten kaybettiği tek an Hudalar'ın onu evden nasıl çıkardığını anlattığı ve annesinden bahsettiği andı.

Dikleşiyorum. Ben'in annesini görmeye gittiğini söyledim ona. Annesinin de onun geri döndüğünü Ben'e söylediğini duyunca Tori çok kızmıştı. Olay bu, değil mi?

Annesinin karşısına çıkmaya gitti. Nico'yu ara!

Onu arayabilirim. Ama çoktan kalktım. Çekmecelerden giysileri çekip çıkarıp, karanlıkta giyiniyorum.

Bu karışıklığı düzeltmeliyim ve Nico'nun yöntemleriyle değil.

Dikkatli ve sessizce merdivenden aşağı, evin dışına süzülüyorum. Zamanım yok, kulübeden annemin bisikletini alıyorum. Kapanırken kapıdan bir ses çıkıyor ve yüreğim korkuyla hopluyor; içeride bir şey kanat çırpıyor. Ama ne ışıklar yanıyor, ne perdeler oynuyor.

İhtiyata vakit yok. Bisikletle olabildiği kadar hızla, kimsenin izlemediğini umarak yoldan aşağıya pedal çeviriyorum.

Ben bir kez koşarken Tori'nin sokağını göstermişti: Grubun toplandığı salonun diğer tarafında. Hangi ev olduğunu bilmiyorum ama Ben'in sondaki büyük ev olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Olayı çözmek için bu kadarı yeterli olacak neyse ki.

Eğer Nico adresi biliyorsa gideceği ilk yer orası.

Şu an bilmiyorsa bile yakında öğrenir. Pedalları daha hızlı çeviriyorum.

Gece puslu. Eğer buradaysa onu anlıyorum. Annesinin ona ne olduğunu bilmediğini, onu özlediğini umut ediyordu ve ben bu umudu yok ettim. Aptal! O götürüldüğünde Ben'in tepkisinin ne olduğunu merak ediyordu. Neden sadece onu özlediğini söylemedim? Annesini görmeye gittiğini anlatmanın ne anlamı vardı? Ben, Tori'den yeterince sık bahsediyordu zaten. Beni kıskandırmaya yetecek kadar sık. Bu yüzden mi Tori'ye söylemedim?

Sokağına varınca yavaşlayarak delicesine yaptığım yolculuktan sonra nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Gece yarısını geçmiş olmamıza rağmen sondaki büyük evin ışıkları hâlâ yanıyor. Her yerde park edilmiş arabalar var ve arkadan, görünmeyen bir piyanonun tınlamaları duyuluyor. Bazı misafirler çimenlere yayılmış ve seslerle kahkahalar alanı dolduruyor. Bisikletimi çalılara saklayıp gölgelerin arasından evin yakınına süzülüyorum. Etrafta çok fazla göz var ama bu en azından Tori'yi durdurabilir. Bütün bu insanlar buradayken içeri girecek kadar deli olamaz. Olabilir mi yoksa?

Büyük evden sonra yol bitiyor; patika işareti var. Orman. Orada saklanıyor.

Sokağın karşısındaki bahçenin çitlerinin arkasına süzülürken komşuların pati seslerine rağmen uyuyor olmalarını ve pencereden bakmamalarını diliyorum.

Eski evine bakan koyu renk ağaçların arasında Tori'yi bulmak kolay oluyor. Karanlıkta neredeyse parlayan soluk mavi, kapüşonlu bir mont giymiş. Yanma gidip koluna dokunuyorum. Zıplayarak dönüp beni görüyor. "Bu tip şeyler için giyinmeyi öğrenmelisin/" diyorum.

Gözleri eve kilitli, cevap vermiyor. Ben de onun baktığı yere bakıyorum: Altı kişiden oluşan bir grup var, konuşup gülüyorlar. Bir kadın var, geri kalanlar smokinli erkekler. O daracık siyah elbisenin içinde donuyor olmalı, kolları çıplak. Adamlardan birinin dediği şeye gülerken başını arkaya atıyor.

"Bu o mu?" diye fısıldıyorum.

Tori başını sallıyor.

Tori gibi güzel. İkisinin de uzun koyu renk saçları var. Kendisine benzeyen bir Programlanmış mı istemiş acaba? Bazılarının bunu yaptığını dair dedikodular duydum, kız ya da erkek evlatları

tasarladıklarını. Belki de Tori büyüyünce annesinin üzerindeki ilginin büyük bölümünü kendisine çekti: kadının daha genç ve güzel hali.

"Neden buradasın Tori?"

Cevap vermiyor. Elini avucuma alıyorum, buz gibi.

"Haydi gel. Benimle gel," diyorum. "Burada seni ilgilendiren bir şey yok."

Tepki yok. Gözleri manzaraya kilitlenmiş ve dosdoğru eve bakıyor. Sonra bir gözyaşı damlası yanağından kayıp süzülüyor.

"Tori?"

Onu görmem gerekiyordu. Bana beni neden geri yolladığını söylemesini, kelimeler ağzından çıkarken onu dinlemeyi istedim. Bahanesinin ne olduğunu öğrenmeliydim.

"Bu gece burası biraz kalabalık."

"Evet. Belki daha iyi olur. Bütün arkadaşlarının önünde. Nasıl utanır düşünsene!"

"Hudalar seni yeniden götürür"

Omuz silkiyor. "Buna değer."

Eline asılıyorum. "Gel. Onlar bizi fark etmeden."

Bir zamanlar annesi olan o kadından çekiyor bakışlarını.

"Neyi yanlış yaptım?" diyor ve bir başka gözyaşı yanağında öncekini izliyor.

Başımı sallıyorum. "Hiç. Hiçbir şeyi."

Onu götürmeme izin veriyor. Ona eğilip çitler boyunca görünmeden yürümesini söyleyince beni dinliyor.

Bisikleti sakladığım yere varıyoruz. "Seni bisikletle götüreceğim," diyorum ve o seleye atlayınca yolun aşağısına doğru, ayakta pedal çevirmeye başlıyorum. Bir önceki yolculuktan ötürü bacaklarım isyan ediyor.

"Gidecek neresi var ki?" diyor kulağıma.

"Nico'ya gideceğiz. Tek yer orası."

"Çok kızacak."

"Evet. Öyle."

Eve vardığımızda Nico henüz gelmemiş. Kapı kilitli ama Tori giriş şifresini biliyor, böylece içeri giriyoruz.

Titriyor. Nico'nun viskisini bulup kıza bir kadeh dolduruyorum. Bir süre sonra bir yudum da ben alıyorum.

Sonra Nico'yu arayıp nerede olduğumuzu söylüyorum.

Tori kanepede uyuyor.

"Ne verdin ona?"

"Sakinleştirici. Bir gün falan uyutur, ben de bundan sonra ne yapacağımı düşünürüm," diyor buz gibi bir sesle. "Felakete çok yaklaşmıştık. Nerede olduğunu bana söylemen gerekirdi."

"Bilmiyordum. Tahmin ettim."

"Tahminlerin yerinde Rain. Bana söylemeliydin."

Yaklaşıyor, benden çok daha uzun, aşağı bakıyor ve içimdeki geri çekilme dürtüsünü engellemeye çalışıyorum.

Alanımı koruyorum. "Benim sorumluluğumdaydı. Ben halletmeliydim. Ona ne yapacaksın?"

Birkaç saniye bana bakıp başını sallıyor, sonra kendi kendisine konuşur gibi, "Hâlâ işe yarayabileceğini düşünüyorum," diyor. "Bu arada onu daha güvenli bir yere yerleştirmem gerek." Göğüs geçiriyor. "Seninle ne yapacağım?" Dudakları gülümser gibi kıvrılıyor ama bu ifadenin arkasında hâlâ o soğuk Nico var.

"Üzgünüm Nico. Durumu düzeltmek istedim, benim suçumdu."

Bir an bakıyor. Bakışları yumuşuyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor, beni kendisine çekiyor ve ben de ona sığınıyorum. Kıpırdanmaktan, nefes almaktan, bu anı mahvedecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyorum.

"Kalbin ne kadar hızlı atıyor," diyor sonunda. Beni uzaklaştırıp gözlerimin içine bakıyor. "Sana kızmadım Rain. En azından senin düşündüğün biçimde."

Rahatlıyorum. "Kızmadın mı?"

"Hayır. Korktum."

"Sen mi korktun?" Sözü söylemek bile yanlış geliyor. Nico hiçbir şeyden korkmaz.

Gülümser gibi oluyor. "Evet. Ben bile korkarım. Sana bir şey olacağından korktum. Ya yakalansaydım? Bana nerede olduğunu söylemeliydin, ben hallederdim. Güvende olman gerek Rain. Güvende olmana ihtiyacım var."

Merakla ona bakıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Çok cesurdun. Ama bana bir söz ver, bir daha bana sormadan kimseyi kurtarmaya kalkmayacaksın. Tamam mı?"

'Tamam'

"Gitmeden önce bir şey daha. Çizdiğin hastane planları mükemmel ama insanları da istiyorum; yüzleri. Çizebildiğini biliyorum, hastanedeki tüm yüzler. Hemşireler, doktorlar, güvenlik. Şimdi ya da daha önce iletişime geçtiğin herkes."

"Ne yapacaksın onlarla?"

Cevap vermiyor ve düşünebildiğim tek şey Özgür BK hastaneye saldırdığında ölen hemşire. Yerde biriken kan. Midem kalkıyor ve bastırmaya çalışıyorum. Eğer hastane dışında tespit edilebilirlerse kolay hedefler haline gelirler.

"Biliyorsun Rain. İyi niyetini Hudalar'ın hizmetçilerine harcama. Hangi tarafta olduğunu unutma. Düşün bunu. Bizimle değilsen Hudalar'la ve onların temsil ettiği şeylerle sen demektir. Sen de Tori'yi Hudalar'a teslim eden kişi olabilirdin. Ben'i yakalayıp hayatına son verebilirdin. Ailesini canlı canlı yakan kibriti çakabilirdin. Düşün bunu Rain. Şimdi git."

Kapıya yöneliyorum, eve kadar uzun bir yolum var. Gecenin içinde kaçacak olmaktan dolayı gerginim. Ama geriye doğru bakmaya zorluyorum kendimi. Tori'nin göğsü inip kalkıyor; uykuda yüzü son derece hüzünlü görünüyor.

Az önceki acı dolu ifadeyle son derece zıt.

"İyi olacak mı?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

"Şimdilik."

Eve geri dönerken ayaklarımı uzun ve kumlu bir yokuşta kaydırarak hızı azaltmaya çalışıyorum. Nico yüzleri istiyor. Fakat resimleri ona vermek hemşireler ve doktorların ölüm fermanını imzalamak anlamına gelecek.

Hayır. Beni programladılar, benim gibi sayısız kişiyi daha. Ben'e yaptıkları yüzünden sorumlular.

Onlara ne söyleniyorsa onu yaptılar ve yaptıklarının iyi bir şey olmadığına eminim! Ama bazıları iyiydi, iyiden de öte. Fakat başka ne yapabilirim? Nico haklı. Hepsi bu işin bir parçası.

Uyuyamıyorum. Eskiz kâğıtlarını etrafıma yayıyorum. Kalemim kâğıda her dokunduğunda gerçek bir yüz ortaya çıkıyor. Onuncu kattan hemşire Sally'nin dağınık saçları gibi. O kat benim katımdı ve başlangıçta bana göz kulak olanlardan biri de oydu. Hep gülüyordu. Doğduğunda bana torunundan bahsetmişti. Bana fotoğrafını göstermişti.

Güvende olmayacağı bir gün gelebilir. Torunu -Brian mıydı? Ryan ya da ona benzer bir şey miydi?- bir gün otoritelerin hoşuna gitmeyen bir şey söyleyebilir, sonra kaybolabilir ve o da programlanabilir. Sonra da geri döndürülebilir ya da bir şey yolunda gitmezse sonlandırılabilir. Tori gibi -Nico'nun verdiği güvencelerle kendimi kandırmamalıyım- onun da hayatı tehlikede.

Sally kendisini torunu için feda eder mi? Bu kararı onun adına ben verebilir miyim? Torunu, hayatları sınırlı ve Hudalar tarafından kontrol edilen diğer çocuklar ve torunlar adına?

Mecburen çizmeye devam ediyorum. Duramıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kyla? Ee, ne düşünüyorsun? Kyla? Kyia..."

"Özür dilerim, ne diyordun?" Bir an için ismimi duyduğumu sanarak Cam'e dönüyorum. Sandviçimi yerken düşüncelere dalmışım, sesi rahatlatıcı ama anlamı algılamıyorum.

Cam alaylı bir bakış atıyor. "Basit bir evet ya da hayır yeter."

"Hımm. Bakalım: bana pasta ikram ediyorsan evet diyebilirim. Diğer yandan her şeyi söylemiş olabilirsin."

"Risk al bence."

"Ah, peki."

"Tamam, gelip on gibi seni alırım."

"Ne için?"

"Yarın yürüyüşe çıkmak için."

"Okul ne olacak?"

Gözlerimin önünde ellerini sallıyor. "Hafızanda gerçekten sorun var." Sonra ağzından çıkanları düşününce suratı değişiyor. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Önemli değil. Hafızamla ilgili bir sorun gerçekten var. Programlanma bu tür şeyler yapıyor." Diğer şeylerden hiç bahsetmiyorum.

"Ama sadece bundan önemli şeyler için geçerli değil mi?"

"Doğru." Benim için bu pek geçerli olmasa da. "Ayrıca gerçekten kulak vererek dinlediğimde, kısa süreli hafızam fena değil."

"Nasıl bir şey?"

"Ne?"

Tereddüt ediyor. "Üzgünüm. Boş ver."

"Yine başladın!"

"Ah, özür dilerim. Ben..." Üzgün görünüyor, ben de onu rahat bırakıyorum.

"Şaka yapıyorum. Haydi, ne istiyorsan sor. Kızmıyorum."

"Anılarının olmaması neye benziyor?"

"Eh. Aslında iyi bir şey. Çünkü neyin farklı olduğunu bilmiyorsun. Ve hastanedeki herkes seninle aynı."

"Ya sonra?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim için dışarı çıkınca daha kötü oldu. Bilemeyeceğim şeyleri öğrenmek istiyordum ve çok fazla boşluk olduğu için buraları bir şekilde dolduruyorsun. Sonra da neyin gerçek neyin gerçekdışı olduğuna karar veremiyorsun."

"Birçok Programlanmış bundan bayağı mutlu gibi."

Gülüyorum. "Çok doğru. Mutluluk ayarlarımızla oynuyorlar bilmiyor muydun? Ayrıca mutlu kalmayı öğreniyorsun, böylece Levo'n titreyip sana bilincini kaybettirmiyor. Sürekli."

"Mutlu olup olanları unutmak kulağa fena gelmiyor," diyor yavaşça. Babasını mı düşünüyor acaba? Düşünceli bir biçimde öne eğiliyorum. Önceye ait hiçbir şey hatırlamasam daha mutlu olurum. Lucy'ye olanlarla, kırık parmaklarıyla ilgili bu kadar takıntılı olmasaydım, Rain'in anlıları hiç ortaya çıkmasaydı. Ama bu sefer Hudalar kazanmış olurdu.

"Olay şu ki, eğer seviyeyi dengede tutmak için mutluymuş gibi yapıyorsan artık ne hissettiğini bilmiyorsun demektir. Hiçbir şey gerçek gelmez. Unutmanın daha iyi olacağı bazı şeyler olabilir. Ama yine de benliğimin hatırlamak istediğim parçalarını kaybetmek moral bozucu olabilir!"

Bu kadar çok konuşan biri için Cam'in yüzünde iyi bir dinleyici ifadesi vardı. Ondaki bir şey her şeyi anlatma isteği doğuruyordu.

"Bunun şerefine okulun bir gün tatil olması güzel," diyor.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Benimle kafa mı buluyorsun yoksa gerçekten hatırlamıyor musun?"

Omzuna bir yumruk atmaya yelteniyorum ama öteye zıplıyor.

"Söyle haydi!"

"Yarın okul yok. Anma Günü."

Bununla ilgili özel bir akşamüstü öğretmenleri grubu var.

Kartlarımızı okutup yerlerimizi alıyoruz.

Eğitmenlerimiz gözlerini yüzlerimizde gezdiriyor. "Yarın neden okul olmadığını biri bize söyleyebilir mi?"

"Anma Günü," diyor bir sürü ses.

"Ama neyi anıyoruz? Var mı bilen?"

Günün anlamı üzerinde dakikalarca duruyor. Bu ülke için savaşlarda çarpışıp ölenler. O kadar uzun süre olmuş ki yaşayan kimse hatırlamıyor. Rakamlar baş döndürücü. BK'nın nüfusu şimdi çok daha az. Ama yine de...

"Ve başka neyi anıyoruz?" diye soruyor. Fakat bu sefer cevabı beklemiyor. Işıkları söndürüyor ve film başlıyor. Ekranı korkunç görüntüler dolduruyor. Kontrolsüz öfkeli çeteler yollarına çıkan her şeyi yakıp yıkıyor. Yirmilerin öğrenci ayaklanmaları.

Pencere camları kırılıyor, dükkânlar boşaltılıyor, yangınlar çıkıyor. Benden küçük bir kız kukuletalı bir çete tarafından sürüklenerek götürülürken başka bir şey görmesiniz bile ne olacağını

anlıyorsunuz. Yaşlı bir adam itilip çiğneniyor. Bir çocuk annesinin kollarında dayak yiyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Hafızamda bir görüntü çakıyor: Nico. Bize bu filmi o izletmişti! Hatırlıyorum. Sonra başka bir tane gösterdi.

Yöneten her kimse, tarihi kendisine göre değiştirir.

Söylediği buydu. Hudalar kontrolden çıkmış ayaklanmalarla, yağmalarla ilgili her parça delili toplayıp bir araya getirmiş ve topluma izlemeyi zorunlu kılmışlardı. Nico'nun hazırladığı versiyonu göstermemişlerdi. Hudalar -sonrasında polis adını almışlardı- öğrencileri dövüyorlardı. Gösterilen yaralama ve cinayetlerin çoğuna sebep olup sonra kendileriyle ilgili kısmı silince her şeyin sorumlusu ayaklanmacılar gibi görünmüştü.

Fakat öğrenciler de suçsuz değildi. Zarara ve yaralanmalara neden olmuşlardı. Birçoğu cezalandırılmayı hak etmişti. Sonra suçlular ve çeteler de işe karışınca hırsızlık ve cinayet ortaya çıkmıştı.

Ama durum tek taraflı değildi. Ve ben merak ediyordum: eğer Özgür BK başarılı olmuşsa ve Hudalar yenilmişse tarih yeniden ne şekilde yazılacaktı? Öncelikle artık onlara "DKT" denmeyecekti, onlar herkes için Özgür BK olacaktı. İçinden terörist kelimesini çıkarınca çok daha makul bir isim haline geliyordu.

Işıklar gözkapaklarıma vuruyor ve gözlerimi açıyorum. Salondaki herkes sessiz, film her yıl gösterilmesine rağmen şiddet onları sindirmiş.

Yalnızca birkaç hafta sonra Kasım'ın 26'sı Armstrong Anma Günü: bu yıl ilk Huda BB ve karısı öldürüleli yirmi beş yıl olacak. Annemin ailesi.

İktidardaki beşinci yıllarını kutlamak için kır evlerine giderken öldürülmüşler: yani bugün Huda iktidarının otuzuncu yılı. Öğretmenimiz planlanan kutlamalar üzerine konuşuyor.

Zihinleri karıştırıp yok eden Huda hükümetinin kutlamaları.

Eve gitmek için Jazz ve Amy'nin yanına giderken alay etmekten kendimi alamıyorum. Hudalar neredeyse otuz yıl önce ülkeyi kendisinden koruyan kişileri hatırlayın diyorlar.

Hâlâ insanları kaybediyor, unutulmalarını ve kimsenin sıkıntı yaratacak sorular sormamasını sağlıyorlar. Benim gibilerin anılarını çalıyorlar.

Unutalım bari.

"Sessizsin bugün," diyor Jazz, köye girerken beni aynadan izleyecek.

"İyiyim ben."

Jazz ve Amy birbirlerine hoşça kal öpücüğü verirken eve giriyorum.

Ben ona bir fincan çay hazırlarken Amy üzerindekiyi değiştirmeye koşuyor. Aşağıya indiği zaman çayı uzatıyorum.

"Sağol Kyla. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Evet, gayet iyiyim. Sen çık." Ve doktor muayenehanesindeki işine gitmek için aceleyle çıkıyor. Ama ev o kadar sessiz ki, yalnız olmak için çok fazla karanlık var. Oda oda dolaşıyorum, sonra

nihayet eskiz defterimi alıp oturuyorum. İki saat kadar kimse evde olmayacak. Resim yapmak istememe rağmen yapmıyorum. Önceki gece sakladığım çizimlerimi açıyorum. Hemşire Sally ve arkadaşları. Göğüs geçiriyorum.

Bu benim hakkımda ne söylüyor, nerede durduğumla ilgili ne söylüyor: doğru olduğunu gördüğüm şeyi yapamayacak kadar zayıf mıyım? Sadece zor olduğu için? Ve her şeyi Nico'ya borçluyum. O beni kurtardıktan, koruduktan sonra onu yarı yolda bırakamam.

Fakat ona bu çizimleri verirsem o insanlara ne olacak?

Bu akşam başka yüzler çizmeyeceğim. Hastane: o kadar. Planları Nico'ya çoktan verdim ama içinde hâlâ bir şey eksik. O saldırı sırasında Dr. Lysander tehlikeden çok çabuk uzaklaştı. Gizli bir yol olmalı, ama nerede? Ofisinin dışındaki koridoru çizmeye başlıyorum.

O kadar yoğun konsantre olmuşum ki aşağıda çalan kapıyı zor duyuyorum. Kalemimi bırakıp perdeleri açarak aşağı bakıyorum. Teslimatçı mı? Koca bir demet çiçek. Belki de babam annemin gönlünü almak istiyor.

"O'Reilly'lere bir paket var," diyor.

"Yanlış yere gelmiş olmalısınız. Burada bu isimde biri yok."

Birkaç kâğıt çıkarıp bakıyor. "Janet O'Reilly?"

"Hayır üzgünüm."

Gözlerini deviriyor. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Saat kaç acaba?"

Saatime bakıyorum ve o da görmek için yaklaşıyor. Elime küçük bir kâğıt parçası sıkıştırıp göz kırpmıyor ve gidiyor.

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra kâğıdı açıyorum. "Köyün yukarısındaki tepede beni bekle. Acele et. Çok önemli. Bu notu da yok et. A."

A... Aiden mi? Taş kesiliyorum. Notu tekrar okuyorum, neredeyse nefes alamayacağım. Mac Ben'in resmini KİE'nin sayfasına koyması için Aiden'e verecekti. Şimdi de Aiden beni görmek istiyor.

Ben! Ben'den haber almış olmalı.

Sertçe yutkunuyorum. Haberler iyi de olabilir, kötü de. Kötü olma ihtimali daha fazla. Ama kötü olsaydı Aiden Mac'le mesaj yollardı. Öyle değil mi? Ama burada.

Merdivene doğru uçup, okul formasını çıkarıp, kot pantolon ve botlarımı giyip kapıdan fırlıyorum. Umut etmeye cesaret ederek.

Köyü normal bir ritimde geçmeye zorluyorum kendimi, gezintiye çıkmışım gibi davranıyorum, koşma dürtüme karşı koyuyorum.

Patikanın başında kimse görünmüyor. Kulaklarımda annemin yıllardır tekrarladığı bu tip yerlere yalnız gitmememe dair tembih, tedirgin oluyorum. Ama artık korkmuyorum, anılarım geri geldiğinden beri hayır. Savunmada iyiyim.

Patikadan yukarı koşuyorum, tarlaları ve çitleri geçip ağaçların arasına giriyorum. Hava soğuk ve berrak, akşam güneşi gökyüzünde alçalıyor. Tepeye yalaşınca yürümeye başlıyorum. Şimdi Aiden'in

söylemek zorunda olduklarından korkuyorum. Duyana kadar bunlar duymak istediklerim olacak. Bir kez onu görüp söylediklerini duyunca her şey bitecek. Gittikçe hız kesip duruyorum. Koşuyla hiç ilgisi olmayan hızlı kalp atışlarımı yavaşlatmak için de nefes alıp veriyorum.

Yolun son kıvrımını dönerken ağaç gölgeleri altında yavaşça ve sessizce yürüyorum. Başı diğer tarafa dönük ama kızıl saçlarının ateşi batan güneşle parlıyor. Aiden. İlerliyorum ve dönüp gülümsüyor.

Gülümsüyor.

"Nasılsın Kyla?"

Aradığım cevabı bulmak için gözlerini araştırıyorum. Mavi gözleri var ama Nico'nunkiler gibi donuk bir mavi değil; Aiden'inkiler yoğun, derin deniz mavisi. Rahatlatan bakışlar. Yoksa haberler iyi mi?

Bacaklarım artık beni taşımayacak gibi, oturduğu kütüğe, yanma çöküyorum. "Söyle lütfen, ne duydun?"

"Birileri Ben'i görmüş olabilir."

"Görmüş olabilir mi?" diye fısıldıyorum kastettiğinin anladığım şey olduğunu düşünmeye cesaret edemeden.

"Evet. Doğru Kyla. Ben de inanmıyorum. Uğraşmaya bile değmeyecek bir şey olduğunu düşünüyordum ama Ben'i çizdiğin resmi KİE'ye koydum ve ona benzeyen biriyle ilgili birkaç kez iletişime geçtiler. Ben olup olmadığını bilmiyorum. Ama bu raporu veren kişi son derece güvenilirdir."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Gerçekten. Bu arada aslında KİE genellikle böyle işlemez. Birinin bulunduğunu ancak onun onayı olursa söyleyebiliyoruz. Ama sen ve Ben olayında rol oynadığımı hissediyorum bir şekilde. Bu yüzden istisnai bir durum olarak bakıyorum."

Ve hareket edemiyor, konuşamıyorum; anlamıyorum bile. Doğru olabilir mi?

"Bir şey söyle," diyor.

Başımı sallıyorum. "Ben... gerçekten mi?" Ve sırtıtıyorum.

Gülümsüyor ve düşünmeden boynuna atılıyorum. Sarılarak kollarıyla beni kavlıyor. Ve bütün bunlar çok fazla, çok çok fazla. Duygular bir yolunu bulup dışarı çıkıyor ve sarsılarak ağlamaya başlıyorum.

"O olamaz. Buna inanmıyorum. Ya bir hata olduysa?"

"İyi haberlere alışkın değilsin değil mi? Seviyen normal mi?"

"Evet, iyi. Buraya gelirken koştum, yükseldi," diyerek utandığım için geri çekiliyorum. Levo'mu göremesin diye elimi cebime sokuyorum.

"Dikkatli olmakta haklısın. Dediğim gibi, yanlış kimlik olabilir."

"Bundan sonra ne olacak?"

"Sana göstermek için bir fotoğrafını edinmeye çalışacağız. Sonra da hâlâ Ben'e benziyorsa seni alıp onu görmeni sağlarız. Tamam mı?"

"Nerede o? Nerede görmüşler onu? Ne zaman ben..."

"Yavaş ol biraz. Ne yapabileceğimi anlatacağım sana. Görüldüğü yer buradan çok uzak değil, otuz kilometre falan. Eğer gerçekten oysa: yakında görülmüş, bir koşu parkurunda, yani..."

"Bu Ben! Koşmayı çok sever. O olmalı. Ne zaman görebilirim onu?"

"Plan yapmalıyız. Ağzını sıkı tut. Kimseye tek söz etmek yok. Tamam mı?" Başımı sallıyorum.

"Haberleşiriz."

"Başka bir teslimat daha mı yapacaksın?"

Gülüyor. "Bu sefer buralardaydım ve bir arkadaşımın da bana bir iyilik borcu vardı. Ama bu numarayı bir kezden fazla kullanmak aptallık olur. Bir şey olursa Mac'in haberi olur, anlaştık mı? Cuma günü orada olacağım, yeni bir şey çıkarsa iletirim." Aiden kalkıyor. "Gitmem lazım. Seni görmek gerçekten güzeldi Kyla." Gülümsemesi sıcak, elime dokunuyor. "Dikkat et."

Yürümeye başlıyor. Onu Ben'i götürmekten dolayı suçladığım günden beri ilk kez karşılaşıyorduk. Hem haksızlık yapmış-

tim. Ben'e yapmak istemediği hiçbir şeyi yaptırmamıştı ve şimdi de vardım etmeye çalışıyor.

"Aiden bekle!" Durup geri dönüyor. "Bak, son görüştüğümüzde söylediklerimden ötürü çok üzgünüm."

"Önemli değil. Ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Bu tip ani tepkiler normal." Dengeli bir bakış atıyor, sakin ve sağlam.

Ve diğer tarafta, yolun aşağısında kayboluyor. Ben geldiğim yoldan dönüyorum, başım dönüyor. Doğru olabilir mi? Gerçekten Ben olabilir mi? Sadece otuz kilometre ötede: o kadar yakın ki. Eğer oysa, ne anlama geliyor bu?

Hudalar onu öylece bırakmaz. Aldatmaca olmalı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve döndüğümde yolunda gitmeyen bir şeyler var.

Bir kere ön kapı kilitli değil. Babamın arabası ön tarafta değil; annemle Amy işte. Kapıyı kilitlemeden çıkmış olabilir miyim? Düşünüp karar veremiyorum. Aiden'le buluşmak üzere dışarı çıkarken ben oraya vardığımda gitmiş olur diye paniğe kapılmış vaziyetteydim. Düşünmeden, otomatik olarak yapmış olabilirim. Değil mi?

İçgüdülerim tehlike diye bağılıyor.

Kapıyı açıp itiyorum, adımımı atmadan. Hol boş, dinliyorum: hareket yok, soluk sesi yok.

İşte! Yukarıdan gelen ayak sesleri. Boğazım kasılıyor: çizimlerim! Çıkarken onları saklamadım! Aptal.

Dikkatli, sessiz ve yavaş bir biçimde: merdivenden yukarıya. Kapım açık; odayı tarıyorum, çizimler hâlâ yatağa yayılmış duruyor, hastanenin ön kısmını çizmeye başladığım resmin yüzü yukarı bakıyor. Bu şekilde bırakmadığımdan eminim. Midem kasılıyor.

Arkamda ayak sesleri! Dönüp her şeye hazırlıklı bir biçimde bekliyorum.

Amy neredeyse bir metre zıplıyor. "Tanrım Kyla! Korkuttun beni. Geldiğinde neden merhaba ya da ona benzer bir şey söylemedin?"

Başımı sallıyorum. "Ben mi seni korkuttum? Asıl sen beni korkuttun! Henüz eve gelmemiş olman gerekiyordu."

"Bu akşamüstü çok dalgındın. Sana erken gelip birlikte vakit geçirelim mi diye sordum kuş beyinli. Ama geldiğinde senden hiçbir iz yoktu. Neredeydin?"

"Ben... özür dilerim. Kafamı dağıtmak için yürüyüşe çıkmıştım."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "İyi misin? Yani gerçekten? Hafta boyunca çok garip davrandın. Ve Ben şey olduğundan beri de..." Ve cümleyi bitirmeden başka tarafa bakıyor.

"Aşağı inip çay içelim bence," diye öneriyorum.

"O kadar çabuk değil." Ve beni geçerek aralık bıraktığım kapıyı itip odama giriyor. Doğrudan yatağıma, bıraktığım hastane çizimine yöneliyor. "Önce bana bunu anlat," diyor.

Göğüs geçiriyorum, midem düğümlemiş. "Her zamanki şeyler. Beni biliyorsun: her şeyi çizerim. Hem sen odama girip eşyalarımı karıştırarak ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kapıya cevap vermedin, ben de üzgün olduğumu düşündüm, seviyen düşmüş ve kalkamamış da olabilirdin."

Göğüs geçirip yatağına oturuyor. "Senin için endişelendim." Elini uzatıyor, tutup yanına oturuyorum.

Tehlikeli.

Hayır Amy bu. Düşman değil.

Hastanede Dr. Lysander'in katını çizdiğim resmi alıyor. "Bunu bana açıkla," diyor ve kaçamam, gerçekten, o yüzden açıklıyorum. Saldırımı, doktorların nasıl ortadan kaybolduğunu ve orada nasıl dolaştığımı. Merak etmişim, bu bir yapbozdu ve çizdim, hepsi o kadar.

Kafasını sallıyor. "Kyla O KADAR aptalsın ki. Yanlış biri görse bulaşacağın belayı düşün! İnsanlar ve yüz ifadelerinde bu kadar iyiyken şunun gibi sıkıcı şeyleri çizerek neden vaktini harcıyorsun ki? Ve hemşire Sally'nin resmine dönüyor. "Harika olmuş. Çok sıcak ve canlı. Kim bu?"

"Kimse. Aklımdan yaptım."

"Gerçekten mi? Hayret, tanıdık geliyor. Yine de anımsayamıyorum."

Amy programlandığında Sally hastanede miydi? Ne zamandı bu? Beş yıl önce. Olabilir.

"Ama bu..." diyerek hastanenin resmini alıyor. "Gidecek. Ve bir daha böyle bir şey yapma. Söz mü?"

Söz veriyorum ve birlikte resmi tekrar tekrar yarıya bölüyoruz, ta ki minik kare parçalar kalana dek. Onları klozete atıp sifonu çekiyor. "Bitti gitti," diyor. "Şu çayı içelim mi artık?"

Aşağıda mutfakta su ısıtıcıyı çalıştırıyorum.

"Nereye yürüdün?" diye soruyor Amy.

"Ah, bilirsin. Köyün etrafında bir tur attım," diye yalan söylüyorum. Patika yol yasak bölgede.

"Annem tek başına yürüyüşe çıktığını bilse küplere binerdi. Şu Wayne Best bulunduğundan beri."

"Adamla ilgili başka bir şey duydun mu?"

"Ah, söylemedim mi? Konuşmaya başlamış, bazı şeyleri hatırlıyormuş artık."

Fincanları çıkarmak için dolaba doğru dönüyorum, yüz ifademin değişmemesine imkân yok. Hatırlıyor muymuş? Ah Tanrım. Oda kararmaya ve zihnimde dönmeye başlıyor. Beni içine çekecek bir koca deliğe dönüşüyormuş gibi. Başımı sallıyorum ve görüntü berraklaşıyor.

Nico'ya söyle.

Midem kaynıyor. Nico duyduğunda deliye dönecek. Ona şimdi söyleyemem, çok geç.

"Ama şev gibiymiş, travmatik amnezi" diyor Amy.

"Nedir o?"

"O gün neden ormanda olduğu ve ona orada ne olduğu haricinde her şeyi hatırlayabiliyor."

"Ah?"

"Doktor er ya da geç hatırlayabileceğim söyledi. Cevap vermediği için Hudalar'ın canının sıkkın olduğunu duydum." Ürperiyor. "Hafızayı kazanmada etkili bir motivasyon."

Çayı koyarken telefon çalıyor ve Amy açmaya gidiyor. Yukarıya koşup geri kalan çizimlerimi toplayarak diğerleriyle birlikte bir klasöre koyuyorum.

Amy neredeyse hemşire Sally'yi tanıyordu. Kim olduğu hakkında yalan söylememeliydim. Ya hastanede çalıştığını hatırlar ve hepsini bir araya getirirse?

Amy çizimlerle ilgili kimseye bir şey söylemeyeceğini telaffuz etti mi?

Düşünmeye başlıyorum. Kelimelere dökmedi ama hastaneyle ilgili olanı bana yırttırdı. Sır olmasaydı bunu niye yapsın?

Huzursuz bir biçimde omuz silkiyorum ama ona söylememesi için söz verdirmenin zamanı geçti. Lafını açarsam nedenini merak edecek. Sessiz kalmak en iyisi.

O gece geç saatlerde karanlıkta aşağıda çalışmak için odamdan dışarı süzülüyorum. Kapıyı kapatıp masa lambasını açıyorum.

Annem tarih kurdu sayılabilir. Buradaki raflar, civardaki köy ve kasabalarla ilgili kitaplarla dolu. Günümüze ait ya da tarihi kitaplar, haritalar: hem kullanılan yolların haritaları hem de her patika ve kanalı gösteren ayrıntılı askeri araştırma haritaları.

Aiden'in dikkatli soruşturmasını sabırsızlıkla bekliyorum. O çocuk gerçekten Ben mi? Öyle olmalı. Başka bir alternatifi kabul edemem. Düşüncelerim tekrar tekrar birbiri etrafında dönerek mutluluk ve beklenti baloncukları arasında zıplıyor. Ve tüm bunların yalan olma ihtimali karşısındaki korku da var. Umutların hayal kırıklığına dönüşme olasılığı.

Buradan otuz kilometre ileride bir koşu parkuru. Aklımda bir çember oluşturup mesafeye uygun düşen her köy ve kasabaya gidiyorum. Buradan oraya ulaşan patikalar ve yollar.

Seni bulacağım Ben.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün hava açık ve soğuk, birkaç beyaz bulut var ve sorun yaratmayacak kadar yüksekteler.

Bisiklet kaskımın kayışını bağlıyorum.

"Bugün bisiklet turu yapmak istediğine emin misin?"

"İsteğiniz benim için emirdir," diyor Cam reverans yaparak. "'Nereye gitmek istersin?"

"İzle beni."

Yola çıkıyoruz. Tatil olduğu için yollar sakin, sanki Anma Günü bu şekilde öğretilibilirmiş gibi. Haritadaki şebekeyi ezberledim. Bugün Ben'in muhtemel üç koşu parkuruna bakabileceğiz. Doğru köyü ve doğru parkuru bulsam bile ona koşarken denk gelmezsem bunu bilemeyeceğimi söyleyen şüpheyi öteliyorum. En azından bir şey yapıyorum.

Amy, Cam'le bisiklete bineceğimizi duyunca çok sevindi. Annem bütün gün Stacey halayla dışarıda olacak; beraber olduğumuzu düşünüyor ve ben de Amy ile Jazz'ın ne yapacağını merak ediyorum. Biz çıkarken Amy Cam'le bana sıırıttı. Bize doğru olmayan şeyler yakıştırıyor. Ama içimde bir coşku var çünkü Ben bulundu; başka bir nedeni yok. Bu sadece bir bisiklet gezisi. Cam, Ben'in durumunu anladığını söyledi. Biz sadece arkadaşız.

Ufak bir köprüde yoldan çıkıp bir kanal yoluna dalıyorum. Cam'in izlediğinden emin olmak için dönüp geriye bakıyorum. Dar köy yolunda arkasından hızla bir şey geliyor. Gözüme gelen güneş görmemi zorlaştırıyor ve gözlerimi kısıyorum. Siyah bir kamyonet mi bu?

Kanal yolunda aşağı doğru yok oluyoruz ve huzursuz bir şekilde silkeleniyorum. Bunlar Huda olsa bile, zaten her yere yayılmış durumdalar. Sadece bir tesadüftür.

Birkaç kilometre sonra yine bir kır yolunda yan yana bisikletleri sürüyoruz, bakacağımız ilk köye yaklaşmışız. Bir gümbürtü oluyor, arkadan bir araç geliyor, Cam de öne geçiyor. Arabaların geçmesi için çok fazla yer yok ve ikimiz de olabildiğince sola kayıyoruz. Araç yaklaşırken Cam arkasına bakıyor. Gözleri açılıyor.

Tam zamanında dönüp hareketi görüyorum: sürgülü siyah kapı açılıyor, bir kol dışarı çıkıp omzuma vuruyor. Havada uçarak yavaş çekimde bir takla atıyor ve sertçe yere düşüyorum. Vücudumun yarısı yolda, yarısı çite girmiş durumda. Bisikletim kollarım ve bacaklarıma geçmiş.

Yukarı bakıyorum. Görüşüm dalgalı ama kamyonetten inip önümde duran şeyin ne olduğu konusunda yanılmam. İri ve siyahlar giymiş: bir Huda.

"Kalk," diyor.

Kollarımdan kuvvet alarak kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım bisikletin altında çırpınıyor. Böğrümeye tekme atıyor.

Bağırıyorum.

Bir bulanık hareket daha görüyorum; Cam gelmiş ve Huda'yı kolundan tutmuş. "Bırak onu! Büyük bir hata yapıyorsun!" diyor.

Hayır Cam hayır. Korku güç verince bisikleti bir yana atıp ayağa kalkıyorum.

Her gün göremeyeceğiniz bir şey oluyor: gülümseyen bir Huda. "Evladım hatayı yapanın sen olduğunu yakında anlayacaksın. Bu işin seninle bir ilgisi yok." Dönüp Cam'i itiyor, onu kolayca yere düşürüyor.

"Sen, içeri gir." Beni işaret ediyor. Hareket etmeyince öne eğilip kolumu yakalayarak çevirip beni kamyonete itiyor.

Cam ayağa kalkmaya çabalıyor. "Bırak onu!" diye bağıyor.

Huda can sıkıcı bir sinek yüzünün yakınında uçuyormuş gibi göğüs geçiriyor. Kolumu bırakıp Cam'e doğru atılıyor. Yumruğu Cam'in yüzüne değerken korku verici bir ses çıkıyor. Cam yavaşça yere kapanıyor. Huda'nın dikkati dağılmışken içimden bir ses koş diyor, hemen, ama Cam'i bırakamam ve öfkeyle doluyorum, ellerim yumruk halini alıyor.

Çok iri. Bekle.

Ve kaçmak için artık çok geç. Şimdi kamyonete itilen tek kişi değilim, Cam de yanımda geliyor.

İki Huda. Dağ gibi olan bizimle arkada, diğeri daha normal ölçülerde bir kadın, aracı kullanıyor.

Engabeli yollardan geçiyoruz. Cam yerde sürünüyor, gözleri kapalı. Öksürüyor, bir şey söylemeye çalışıyor.

"Sessizlik!" diyor dağ gibi olan.

Nereye gidiyoruz? Neden?

Hep Hudalar tarafından kaçırılan insanlara gerçekte ne olduğunu merak ederdim. Anlaşılan öğreneceğim.

Zamanı hesaplıyorum. Engabeli yollarda üç kilometre kadar gidiyoruz, sonra düz bir yolda hızlı bir biçimde on iki on üç kilometre. Kamyonet yere çekiyor. Arka tarafta cam yok: herhangi bir yerde olabiliriz.

Cam'in gözleri şimdi açık. Dağ gibi olan adama bakıyor, değerlendiriyor. Bana dönüyor. Korkuyla dolu olmasını bekliyorum ama bakışları sakin. İçinde acı var: Cam bu kas yığınının karşısında durdu benim için ve bak başına ne geldi.

"Bayım?" diyorum ve dağ gibi olan dönüyor, kalın suratından şaşkınlık okunuyor.

"Ne?"

"Lütfen. Onu bırakamaz mısınız?" diyorum.

"Ne tatlı. Kes sesini."

"Ama..."

Ve bir el savrulurken gelip yüzüme vurmada önce son saniyede duruyor. Cam'in zıplamak için gerildiğini hissediyorum. Hayır Cam! Bu kadar aptal olma.

"Sessizlik!"

Bir durağa geliyoruz. Kapı dışarıdan açılıyor, burada siyah giysili özel kuvvet Hudalar'ından çok var. Dağ gibi olan dışarı çıkıp onlarla birkaç şey konuşuyor, sonra bir kapının ardında kayboluyor. Biri bana, diğeri Cam'e uzanıyor; bizi kamyonetten çıkarıyorlar. Öfkem içimde. Dağ gibi olan gitmiş, bu dişime göre.

Dönerek zıplayıp birinin kafasına tekme atıyorum. Yere kapanıyor. Cam onu tutanla mücadele ediyor ve ben etrafımda dönüp kafasının arkasına vuruyorum. Ama sonra ayak sesleri duyuluyor, çok fazla, odaya doluyorlar. Kollar tutuyor beni. Çırpınıyorum, ama sonra koluma bir şey batıyor. Her yer kararıyor. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. Cam'i yerde sürüklüyorlar, hareket etmiyor. Dört kişiler, hayır, daha fazla Huda var. Yüzleri bulanıklaşıyor, ta ki her biri aynı ifadesiz yüzlerden bir grup haline gelene kadar. Yere kayıyorum.

Yavaşça uyanıyorum ama istemeden. Uyanırken hatırlamaya başlıyorum. Bir arabadaydım, tek ipucum yol boyunca zıplamasıydı çünkü hiçbir şey göremiyordum, hareket edemiyordum. Kafam lıala dumanlı Bana verdikleri şu içecekten herhalde.

Kendime kızıyorum. Öncelikle, bu arabaya nasıl bindim ben?

Hafızam kendime geliyor ve paniğe kapılıyorum. Babamla buluşmam gerekiyordu ama o adam babam değildi. Tanımadığım başka biri beni ona götüreceğini, bunun oyunun bir parçası olduğunu söyledi.

Babam gizli bir ajan. Dünyayı kurtaracak, öyle söyledi. Ve anneme de söylememeliyim, o işaretleri babam için çizerken kızmıştı.

Başım pat diye düşüyor, her şeyin birbiriyle bağı kopuyor. Ağzım kuru iv yutkunmaya çalışıyorum.

"Kendine geliyor." Bir erkek sesi. Kim?

Gözlerimi açıyorum.

"İşte buradasın Lucy. Yeni evine hoş geldin."

Aceleyle oturmaya çalışıyorum ve her şey dönüyor.

"Babam nerede? Sen kimsin?"

"Ben senin doktorunum. Doktor Craig."

"Hasta değilim ben!"

"Evet. Ama olacaksın." Gülümsüyor ama güzel bir gülümseme değil bu.

Bağırmağa başlıyorum ve içeri bir kadın giriyor, bir hemşire. Telaşlanıyor, iyi olacağımı, tekrar uyumamı söylüyor.

Kısa süre sonra kapı tıkırt diye kapanıyor. Kilitte bir anahtar dönüyor. Koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuluyor.

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Uyan!" diye bağıyor bir ses ve bunu soğuk bir şok izliyor. Islak. Bir kova su mu?

Siyahtan griye geçiyorum yeniden, yavaş yavaş bedenimi hissetmeye ve bundan pişmanlık duymaya başlıyorum. Her yerim acıyor. Ellerim arkama gidiyor. Çekiyor, olmuyor. Bağlamışlar. Kafam önüme düşüyor. Oturuyorum. Bu bir sandalye mi?

Bir el kafamı kaldırıyor.

Ölü taklidi mi?

İşi uzatmanın anlamı ne? Gözlerimi açıyorum.

"Ah, işte buradasın. Kyla değil mi? Cevap ver!"

"Hayır," diyorum, sesim kalın ve yanlış çıkıyor. Ağzım kuru. Kyla kim? Kaşlarımı çatıp konsantre oluyorum. Lucy, çocukken: bu, önceye ait bir rüyaydı. Ama şimdi Rain'im ben. Değil mi?

"Bu kesinlikle o," diyor daha alçak ikinci bir ses. "Ama vücudunda bu maddeyle yalan söyleyememesi lazım."

"Kimsin sen?" diye bağıyor ilk ses.

Ah... Eğer söylediğin şeylere inanırsan doğruluk ilaçları alt edilebilir. Ben Rain'im. Ama aynı zamanda Kyla'yım.

"Kyla," diyorum. "Evet. Ben Kyla'yım."

İyi kız"

Bağırın ses arkama geçiyor, görüş açımın dışına çıkıyor ve daha alçak sesle konuşan kişi geliyor. Önüme bir sandalye çekiyor. "Kyla, şimdi sana birkaç soru soracağım tamam mı?"

"Tamam" diyorum. "Buyrun."

"Resim yapmayı sevdiğini duydum."

Ona bakıyorum.

"Eee?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu bir soru mu?"

"Ah, özür dilerim; haklısın aslında. Resim çizmeyi seviyor musun?"

"Evet."

"Şimdi, Yeni Londra Hastanesinin resimlerini çizmeyi sevdiğini duydum. Programlandığın hastanenin. Bu doğru mu?"

Ve kaşlarımı çatıp konsantre oluyorum. Hastaneyi çizmeyi sevmiyorum. Çizmek zorunda olduğumu hissettim. Ah. "Hayır," diyorum.

Arkada benim göremediğim birine bakıyor. "Ayrıntı ver," diyor bir üçüncü ses.

"Dün hastanenin resmini çizdin mi?"

Ve cevap vermemek için bir yol bulamıyorum. Düşün.

Hastanenin resmi değildi o tam anlamıyla. Yalnızca hastanenin içinde bir salonda. Yüzüm aydınlanıyor.

"Hayır," diyorum.

"Biraz daha vereyim mi?"

"Verirsen bayılır."

"Biraz daha... acı verici bir şey deneyelim." Başka bir ses.

Gözümün önünde bir yüz beliriyor. Bir gözü şişmiş ve kapalı. Gözkapağıma dokunuyor. "Bana yaptığının aynısını sana yapmak istiyorum. Bilmek istediğim, bir Programlanmış'ın böyle tekme atmayı nereden öğrendiği." Bir parmağıyla tekme

atacağı yeri belirlermiş gibi gözümün etrafını çiziyor ve midem bulanıyor.

Arkada bir yerde bir kapı açılıyor, hava akımı.

Yanımdaki hazır ola geçiyor.

"Efendim!" diyor.

Başka sesler de var ama zihnim onları ayırt etmek için fazla bulanık. Konsantre olamıyorum, zihnim istiyor. Yeni seslerden biri soğuk. Bir şey var; kim olduğunu biliyorum ama çıkartamıyorum. Onlara beni bırakmalarını, gidip konuşmalarını söylüyor. Ayak sesleri çekiliyor. Sessizlik. Gözlerim kapanıyor.

Yeniden uyandığımda uzanmış buluyorum kendimi. Başım oyundaki bir futbol topu gibi.

Hareket etme, dinle.

Ama duyacak bir şey yok. Saatin tik takı, o kadar. Temkinli bir biçimde gözlerimi açıyorum.

Bir ofis. Bir masa. Masanın karşısındaki duvarın kenarında duran bir kanepedeyim. Biraz ötede gri takımlı bir Huda var, bilgisayar kullanıyor. Yukarı bakıyor, gözlerimin açık olduğunu görüyor.

"Bakıyorum uyanmışsın."

Yüzünü unutmadığım biri. İnce dudaklar, derisi ağız yapmak için bir bıçakla kesilmiş gibi. Coulson bu.

Demin tanıdığım ses onunkiydi.

Oturmak, onunla yüz yüze gelmek için mücadele veriyorum. Her tarafım acıyor ama işler yolunda gibi. Kalıcı hasar yok. Yüzüme, gözümün çevresine dokunuyorum: hâlâ bütün.

"Bugün çok üzücü olaylar oldu." Başımı sallıyor. "Olması gerektiği gibi yürümedi," diyerek iç çekiyor. "Merak etme, bir soruşturma olacak. Ceza vermek gerekiyordu."

"Anlamıyorum."

"Eh, sana olanları açıklayayım Kyla. Şöyle: bir süredir gözüm üstündeydi. Seninle ilgili tuhaf bir şey var. kurcalamaman gereken şeylerin peşindesin. Bir Programlanmış için endişe verici bir durum." Yeniden içini çekiyor. "Hepimiz senin başarılı olmanı istiyoruz biliyorsun. Bu senin ikinci şansın, sana olan ilgim elbette Ben Nix olayıyla başladı. Aldığı Mutluluk Haplarıyla. Anlaşılan o ki sen de bunlardan almışsın, yoksa bugün olanlara dayanamazdın. Uzun süre önce bilincini yitirmiş olman gerekirdi."

Bir şey söylemiyorum. Ben'in adım duyunca benzim atıyor.

"Zavallı Kyla. Bir piyon olduğunu biliyorum. DKT tarafından kullanılıyorsun. Sağlık personeli ve hastaları güvende tutan hastaneyi çizdiriyorlar sana. Ama biz de seni izliyorduk görüyorsun. DKT'yi ve planlarını. O yüzden bugün seni aldıklarını duyunca çok sinirlendim. Zamanı değildi ve şimdi her şey değişti."

Durup çayından bir yudum alıyor ve ben de aptallaşmış bir halde ona bakıyorum. Çizimleri biliyor. Onları gören tek kişi Amy'ydi... Hayır yapmaz. Yapar mı?

İnce dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılıyor ama yanlış bir şeyler var. "Ama her şeyin iyi yanını görmeliyiz değil mi? Yapmamız gereken şey bu diye düşünüyorum. Seni bırakacağız. Sen de DKT'yle devam edeceksin. Planlarının ne olduğunu öğrenecek ve bize anlatacaksın. Ne düşünüyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Teröristlerle ilgim yok benim."

Hüzünle başını sallıyor. "Biliyoruz Kyla. Yalan söylemenin faydası yok. Ve şu Cameron denen çocuğun bu işlerle ne gibi bir ilgisi var? Onunla ne yapacağız sonra?"

Paniğe kapılıyorum. "Hiçbir şey! Bu işin onunla hiçbir ilgisi yok. Sadece bisiklete biniyorduk."

"Arkadaşını koruma isteğin güven veriyor Kyla. Yine de neden sana inanayım ki?"

"Çünkü bu doğru."

"Ben ne olacak peki?"

"Ne olmuş ona?"

"Nerede olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Demek doğru: yaşıyor! Bir yanım canlanıyor, bir yanım korkuya kapılıyor. Eğer Coulson nerede olduğunu biliyorsa, bu iyi bir şey olamaz.

"Nerede?"

Başını iki yana sallıyor. "Bedava olmaz, hak etmen lazım. Ve eğer bazı şeylerle ilgili yalan söylersen ben ne zaman doğruyu söylediğini nereden bileceğim? Şimdi bana teröristlerden bahset."

Her şeyi biliyorsa yalan söylemek işe yaramaz değil mi?

"Planlarını bilmiyorum. Bilmiyorum! Ben sadece bir şeyler çizerim, hepsi bu."

Başını sallıyor. "Sana herhangi ciddi bir bilgi verecek kadar güvenmediklerine inanmaya hazırım"

ama senin kaynakları geniş bir kız olduğunun da farkındayım Kyla. Eğer uğraşırsan bir sürü şey öğrenebilirsin. Ve yaptığın tüm hatalara rağmen merhametli olmaya hazırım. Sana verdiğimiz pek de kolay bir görev değil. Teklifim şu: bugün Cameron'la birlikte gitmenize izin vereceğiz. Şimdilik güvende olacak. Tıpkı eski arkadaşın Ben'in de güvende olacağı gibi. Şimdilik. DKT'nin ne planladığını, bu işe kimlerin karıştığını öğrenip bana anlatacaksın. Eğer başarırısan, bize sadık olduğunu ispatlarsan seni Bene götürürüz. Yeniden başlarsın. Hatta şunu da söyleyeyim: Ben'in yaptığı gibi Levo'nu da çıkarırız."

Sakin bir biçimde bekleyip bana bakıyor. Saat ilerliyor, saniyeleri sayıyor. Kalakalmış, aptallaşmışım.

"Ne diyorsun? Yapacak mısın?"

Sadece tek bir cevap var ve yüzündeki kendini beğenmiş bakıştan anlaşıldığına göre o da bunu biliyor. Ben'i kurtarmanın tek bir yolu var. Cam'i kurtarmanın da tek yolu var. Kendimi de.

"Evet."

Çok geçmeden Cam'le beni yolun kenarına, bisikletlerimizin yanına atıyorlar.

"Zavallı suratın" diyorum. Kesilmiş ve şişmiş yanağına dokunuyorum.

"İyileşir." Gözlerime bakıyor. Başarısız olacağını bile bile yardımına koştu. Benim yüzümden yaralandı ve tehlikede.

"Çok üzgünüm," demeye başlıyorum ama kelimeler boğazıma takılıyor. Bitip de Hudalar gidince korku, dehşet, baştan ayağa sarıyor beni. Titremeye başlıyorum.

Elimi yakalayıp tutuyor ve beni kendine çekiyor. Yolun kenarında hareketsiz, konuşmadan, öylece duruyoruz. Ve yavaşça nefes almaya, kendimi kontrol altında tutup ağlamamaya çalışıyorum. Ama onun orada olması, sıcak kolları her şeyi zorlaştırıyor. İtiyorum.

"Şimdi," diyor. "Şu Hudalar'la ilgili mesele ne anlatacak mısın?"

Cam gerçeği öğrenmeyi hak ediyor. Öyle, ama söylemem. Coulson'un anlaşmasını bilirse bu sadece onu daha büyük bir tehlikeye sokar. Beni ve Özgür BK'yı öğrenirse.

Başımı sallıyorum. "Söyleyecek pek fazla şey yok. Hudalar başımı belaya soktuğumu düşünüyor. Ama hata yaptıklarını anlayınca bizi bıraktılar."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bana yalan söyleme," diyor gözlerinden okunan kırgınlıkla.

Ve geri çekiliyorum. Ama bir şey söylemiyorum, bilgi bu kadar tehlikeliyken olmaz. Ne kadar az bilirse bu onun için o kadar iyi.

"Sana söyleyebileceğim bir şey olsaydı söylerdim. Üzgünüm."

Kalkıyor, bisikletimin çite çarptıktan sonra işe yarayıp yaramadığını kontrol ediyor ama gözlerime bakmadan. Her şeyi ona anlatmak için ölüp bitiyorum, yeter ki şu içine kapanık bakışları gitsin. Benim bildiklerimi bilen başka biri daha olsun. Bir an için bile olsa bana sarılıp kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak biri.

Hiçbir şeyi değiştirmez bu. Güvenme om.

Delilik bu! Beni kurtarmak için hırpalandı; tek suçunu beni bisikletten düşüren Huda'ya karşı gelmekti. Güvenilir olduğunu kanıtlamadı mı?

Hayır. Sana ihanet edenin kim olduğunu bulmadan kimseye güvenme.

Eve giden uzun yolda aklımı meşgul eden şey bu. Güneş gökyüzünde alçalıyor; akşamüstü. Kısa süre sonra evde olmalıyız.

Hastane çizimimle ilgili Hudalar'a bilgi veren kişi kim?

Resmi tek gören Amy. Ama yapmaz. Asla! Her ne olursa olsun mantıksız. Eğer beni Hudalar'a ispiyonlayacak olsaydı neden bana resmi yok ettirsin ki? Ya da resmi gördüğünü neden söylesin?

Yine de... bana zarar verme amacı olmadan birine söylediye ve o kişi de bir başkasına söylediye?

Mümkün... ama dün gördü. Bugün de okul yoktu. Yalnızca annemle ve Jazz'la görüştü o zamandan beri.

Onlardan biri olmalı.

Hayır! İnanmam buna. Ama başka kim olabilir?

Ve buna verecek bir cevabım yok. Bilmeyerek ya da kasten, ya Ani)7, ya Jazz, ya da annem beni Hudalar'a teslim etmiş olmalı.

Bu dünyada güvenip değer verdiğim çok az kişi var ve bunlardan biri bana ihanet etti. Hangisi olduğunu bilmiyorum ve hiçbirinin bunu yapacağına da inanmam. Özellikle de annemin.

İki aydan az süredir annen olan kişinin.

Evet.

Ailesi teröristlerce öldürülen kişinin. Bildiği kadarıyla oğlunun da. Eğer senin de onlardan biri olduğunu bilse seni ele vermez mi sanıyorsun?

Kıvranıyorum. Belki. Ama. Hayır, buna inanmam!

Yine de mutlu olduğum bir şey var: Ben yaşıyor! Gerçekten Aiden'in onu görmüş olması bir yana Coulson da bunu söyledi.

Yalan söylüyor olabilir, ama neden uğraşsın ki? Ben'i ve Cam'i tehdit etmesi yeterdi. Ve Coulson Ben'i tek başıma bulama- sam bile nerede olduğunu Aiden'den öğrenebileceğimi bilmiyor. Yapmam gereken tek şey Ben'i bulup onu Coulson'un tehditlerine karşı uyarmak. Belki kaçıp birlikte bir yerde saklanabiliriz. Hudalar'm bizi bulamayacağı bir yerde.

Ay gibi mi?

Şüphenin sesini öteliyor, duymazdan geliyorum. İçimdeki küçük umuda sıkı sıkı sarılıyorum.

O da olmazsa hiçbir şeyim kalmaz.

Sokağımıza gelince, Cam evinin karşısında bisikletinden iniyor. Bir şey söylemeden itmeye başlıyor.

"Bekle," diyorum. Durup dönüyor. "Ne söyleyeceksin?"

"Bisikletten düştüğümü. Sen?"

"Ben bir şey söyleyemeyeceğim."

Dönüyor.

Gözyaşları gözlerimde birikiyor. O, Amy. Annem ve Jazz haricinde buradaki tek arkadaşım. Ve aralarında en azından biri gerçekten arkadaşım değil.

"Cam, özür dilerim," diyorum yavaşça.

Bana dönüp başını sallıyor. "Biliyorum," diyor. Ve içeri giriyor.

Kendime gelmek için nefes alıp veriyorum, sonra da bisikleti kulübeye sokuyorum. Ön kapıyı açıyorum.

"Merhaba!" diye sesleniyorum. Ama cevap yok. Ev sessiz.

Duşa koşuyorum. En azından biri eve geldiğinde normal gözükeceğim: hangisi beni burada görünce şaşırarak ona bakacağım.

Yemekte hepsini dikkatle izliyorum. Jazz yine bizde, yani tüm şüpheliler bir arada. Ama hepsi her zamanki hallerinde: ya biri iyi bir oyuncu, ya da ben yanlış anladım. Ama cevap başka ne olabilir? Onlardan biri olmalı.

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah hüzünlü ve gri bir yağmur çiseliyor. Her yerim ağrıyor, tepeden tırnağa. Oradan oraya savrulup Hudalar size ilaç verince bünyenizden çok şey gidiyor. Dövüşü saymaya bile gerek yok. Bir yanım tekmelediğim Huda'nın şişkin yüzünü düşündükçe içten içe sırıtıyor; bir yanım ürkmüş.

Boynumu kahvaltı masasına bükmüşüm; mısır gevreğini karıştırıp yemeden öylece duruyorum.

"Bu sabah neyin var?" diyor annem.

"Cameron için gece çok mu iç çektin?" diyor Amy ve sırıtıyor.

"Sert sert bakıyorum. "Yanlış anladın; arkadaşız biz." En azından öyleydik. Göğüs geçiriyorum. Benimle konuşup konuşmayacağını merak ediyorum.

"Gördün mü?" Amy gülüyor. Ve annem de. Onun vardığı sonuçlara katılıyormuş gibi gülümsüyor. Ben kaybolalı bu kadar az zaman olmuşken nasıl böyle bir şey düşünebilirler? İsmi aklıma gelince midemde kelebekler uçuşuyor. Ben, seni yakında görebilecek miyim?

Ayrıca ne düşündüklerinin ne önemi var? Uykumu bölen şeyi bilmelerinden daha iyi. Eğer onlardan biri Hudalar'ı aradıysa biliyordur.

Yine de bu sabah onları izleyip dinlerken, önceki gün olanlarla herhangi bir ilgisi olamayacağına karar veriyorum.

Ya Nico? Eğer ona Coulson'dan bahsedersen, ne yapacağını bilir. Ama çizimlerimi herkesin bulabileceği bir yerde bıraktığım için bana kim bilir ne yapar? Coulson beni bir süredir izlediğini söyledi. Belki de hatam bizi etkilemez, bizi daha güçlü bir konuma getirir: şimdi, en azından izlendiğimi biliyorum. Ama Nico'nun durumu böyle göreceğinden şüpheliyim.

Sabah, ben sınıflar arasında gidip gelirken Nico koridordan geçiyor. Hafifçe başını öne eğip ofisine yöneliyor. Onu izlememi istiyor.

Yoksa bir şekilde önceki gün olanları biliyor mu? Kararsızlık ve korku içindeyim.

Öğrenmek daha iyi.

Kimsenin bakmadığından emin olup ofisinin kapısını çalıyorum. Açıp beni içeri alıyor, sonra kapıyı kapatıyor.

"Rain! Nasılsın?" Sırıtıyor.

"Eh, iyi."

"Sana bir sürprizim var. Bu kadar gergin durma! Hoşuna gidecek," diyor ve gözlerinde huzursuz edecek bir şey olmamasına rağmen gerginim.

"Nedir?"

Başını sallıyor. "O kadar çabuk değil. Önce bugün teneffüste bir yolculuğa çıkacağız."

"Nereye?"

"Bekle ve gör sabırsız Rain. Bekle ve gör." Ve teneffüste okulun neresine gideceğimi, beni nereden alacağını söylüyor.

"Öğleden sonraki derslerim ne olacak?"

"Öğleyin bana kimlik kartını ver, çaresine bakarım. Kimse fark etmez."

* * *

Yemek zili çalınca geçide gidip hızla yola yürüyorum. Acele ederken neden gittiğimi sorguluyorum. Eğer biliyorsa, tehlikeli. Bilmiyorsa, ona söylemeliyim. Her iki halde de başım büyük belada. Yine de bir biçimde geri dönmem gerekip gerekmediğini merak etsem de ayaklarım beni buluşma noktasına sürüklüyor. Söylediğini yapmazlık edemiyorum.

Tarif ettiği viraja ulaştığımda soluk almamla arabasının görünmesi bir oluyor. Duruyor ve arabanın kapısı açılıyor. Biniyorum.

Az sonra anayola çıkıyoruz. Tek şeritli, tanımadığım yollardan döne döne geçiyoruz. Nico sessiz. Midem bulanıyor. Belki de tüm bunlar beni tek başıma sessiz bir yere götürüp icabıma bakmak için.

"Neredeyse geldik," diyor ama bütün görebildiğim ağaç ve daha fazla ağaç. Yol, aracın zar zor sığabileceği kadar daralıyor, duruyoruz. Görünürde hiçbir şey yok. Çalılıklara gizlenmiş neredeyse görünmez bir yolu işaret ediyor. "Şu yöne doğru on dakika yürüyünce seni buraya getirme nedenimi anlayacaksınız."

Boynumda asılı duran okul kimlik kartımı çekip başımdan çıkarıyor, ılık parmakları yüzüme değiyor. "Haydi. Dikkat et," diyor.

Ben çekilince o da yoldan geri dönüyor ve uzaklaştıkça soluğum düzeliyor.

Tereddüt ediyorum. Ama yapılacak bir şey yok. Değil mi?

Belli belirsiz yoldan, ağaçların altında yürüyorum. Dikkatle, sessizce, yavaşça: beni neyin beklediğini bilmeden. Yolu kaybetmemek için konsantre olarak.

Uzun süre önce, ormanların derinliklerinde Nico'yla her tür talimi yapardık. Çalılıklarda ses çıkarmadan hareket etmek gibi. Kimse görmeden bir yolu izlemek ve belirlemek gibi. Burada yolu belirleyecek tek şey bitkilerle kaplı belli belirsiz kıvrımlar, düzensiz aralıklarla karşıma çıkıyorlar. Bir kez yolu kaybettim mi geri dönmek zorunda kalırım.

Pratiğini kaybetmişsin.

Evet. Ve Nico'nun tuzaklarından birine doğru ilerleyip ilerlemediğimi merak ediyorum. Dikkat et, dedi. Ne demek istedi? Bizi hep denerdi; beklenmedik tehlikelerle yüz yüze getirirdi. Belki hâlâ formda olup olmadığımı kontrol ediyordur?

On dakikalık yürüyüşün sonuna doğru, ilerledikçe sürünme başlıyor.

Bir virajdan daha dönünce ufak bir açıklık görüyorum. Bir yanda, dalları aşağıya sarkan ağaçların altında yeşil bir tente var ve gevşek dallar büyük bir şeyi örtüyor. Diğer yanda kütüğün üzerine

oturmuş biri bekliyor ve benim geldiğim yönü gözlüyor, saatine bakıyor. Nerede kaldığımı mı merak ediyor?

Gözlerimi kırpıyorum, bir kez daha. Yanlış görüyorum herhalde. Hem gözlerim açık, uyanığım, hem de aynı zamanda derin bir uykuda gibiyim, burada dururken bir rüyada kaybolmuşum ya da kâbusta. Kollarımı ve sırtımı bir ürperti alıyor. Bu kafa tanıdık, çok tanıdık. Koyu renk saçları şimdi daha uzun, omuzlan daha geniş. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Gerçekten o olup olmadığını, ya da kim olduğunu merak ediyorum. Öne doğru tereddütlü bir adım atıyorum, nereye bastığının farkında değilim. İnce bir dal çatırdıyor.

Sese dönüyor. Gözleri açılıyor. Bir ya da iki saniye kadar öylece bakıyor. Yüzünden bir heyecan dalgası geçiyor, belirlemesi çok zor; kendine geliyor.

"İnanamıyorum. Rain sen misin?" Kaşlarını çatıyor, neredeyse unuttuğum ifadesi. Ama şimdi anılarım berrak. Sağ yanağındaki bıçak yarasının dikişleri son gördüğümünden beri hafiflemiş ve aklıma kendisine seçtiği ismi getiriyor.

"Merhaba Katran."

"Seni tekrar göreceğim aklıma gelmezdi." Çenesi kilitleniyor: yüzünün yanında küçük bir kas seğiriyor.

"Böylece iki kişi olduk. Nico bana burada olacağını söylememiştii."

"Bana da. Yalnızca biriyle buluşacağımı söyledi. Seni hangi taşın altında buldu? Programlandığını sanıyordum."

Bileğimi kaldırıp kolumu sıyrıyorum. Levo yerinde.

"Benim yakışıklı suratımı görünce bilincini kaybetmen gerekmiyor muydu?" Gülümsüyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama o kadar da korkutucu değilsin. Hem bu şey çalışmıyor." Bileğimde- kini çeviriyorum.

"Sen hep özel olan değil misin zaten?"

Durup bakıyorum. Geçmişteki alaylı sesler kulaklarımı yakıyor. Rain bizimle gelmek için fazla özel, Rain şunun için fazla özel, Rain bunu yapmak için fazla özel. Hatırlıyorum: Nico grubumla birlikte gitmemi çoğu zaman engellerdi. Ta ki... Kaşlarımı çatıyorum, anılar uçup gidiyor.

"Gel. Gitsek iyi olur."

"Nereye?"

Cevap vermiyor; tenteyi kaldırıyor. Altında dağ bisikletleri var. "Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" diyor sesinde meydan okumayla.

"Dene ve gör," diyerek yolda önüne geçiyorum. Yol engebeli, ben hevesliyim, önceki günün yaraları işi zorlaştırırsa da umursamıyorum. Uçuyor gibiyim! Katran'dan daha hızlıyım, önemli olan bu.

Çok geçmeden yol çatallanıyor ve yolu bulmak için bekliyorum. Solumdan geçiyor, sonra çok geçmeden yavaşlayıp taşlık bir alana geliyor, inip sık ağaçların arasından bisikletleri itiyoruz. Ve karşımıza bir ev çıkıyor. Dışarıdan yıkıntı gibi görünüyor; çirkin ve onlarca yıllık isyan öncesinden

kalma gibi. Bir yanından yol geçiyor.

"Hücre evi mi?" diye soruyorum. Özgür BK'nın ülkenin her yanında, hiç beklemeyeceğiniz yerlerde böyle evleri var. Hem militanları hem silahları saklamak için.

Başını sallıyor.

"Neden buradayım?"

"Nico biliyor," diyor. Kelimeler ağzından çıkana dek hatırlamadığım ama tanıdık bir ifadeyle söylüyor bunu. "Ama seni bir süre en son üyemizle baş başa bırakmamı söyledi."

"Kiminle?"

Gözlerini deviriyor. "Bezelye Prenses'le."

Bisikletleri ağaçların altına saklıyoruz. "Dikkat et, her yerde tetikleyici mekanizmalar var," diyor Katran ve beklenmedik misafirlere karşı evi uyararak için kurulmuş görmesi zor mekanizmayı işaret ediyor.

Üzerinden atlayıp evin önüne geliyoruz. Ve ileride, sonbahar güneşinin altında bir şezlonga uzanmış Tori var.

Yeni üye Tori mi? Ağzımın açık kaldığını fark edip kapatıyorum. Nico onu saklayacak bir yer bulduğunu söylediğinde buttu kastettiğini düşünmemiştim. Bizden biri olacağını.

Katran grubunu bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak gidiyor. Bizi yalnız bırakıyor. Arkaya doğru bakışından ve Tori'nin buz gibi ifadesinden anlaşılmadıklarını anlıyorum.

"Ee? Nasıl gidiyor?" diye soruyorum nihayet sessizliği bozarak.

"İyi," derken bana bakıyor. Gözleri ifadesiz, huzursuz ediyor. Sonunda kalkıp bir bıçak kutusu alıyor. "Gel," diyor. "Birkaç hedef var. Bu işte iyi olduğunu duydum."

Evin arkasına yürüyoruz; bir ağaca belli belirsiz halkalar çizilmiş. Kutudan bir bıçak çıkarıyorum. Elimdeki ağırlığı o kadar tanıdık ki. Katran'ı yendiğim atış yarışını hatırlıyorum. Gülümseyerek, "Bıçaklar benim uzmanlık alanım," diyorum.

"Hep görüldüğünden daha fazlası olduğuna inandım Kyla. Ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben de!" diyerek gülüyorum. "Ama burada Kyla değilim. Rain'im. Sen kimsin peki?"

Gözlerini deviriyor. "Etraftan bir isim seç dediler ama yeterince çabuk davranamadım ve şu dangalak bana Bezelye Prenses demeye başladı." Kaşlarını çatıyor. "Üzerime yapıştı kaldı."

Hedeflere atış yapıyoruz.

"Burada işler yolunda mı?" diye soruyorum Tori'ye hedefe konsantre oluyormuş gibi yaparken tek gözümle dikkatle onu izleyerek.

"Evet. Harika!" Surat asıyor. "İsim haricinde."

"Prensesi anladım. Bezelye nereden çıktı?"

"Birkaç gün önce buraya geldiğimde bazı şeylerden şikâyet ettim," diye itiraf ediyor yüzünde bön

bir ifadeyle. "Katran da yatağının altındaki bezelyeden yakman presnes gibi olduğumu söyledi."

"Ama şimdi işler yolunda değil mi?"

Gülümsüyor. "Hiçliğin ortasında, burada her istediğini yapıp söyleyebiliyorsun. İstersen bağır! Huda yok, kimsenin umurunda değil." Bıçağı elinde tartıyor. "Şu hedefe baktığımda kimi istersem onu görüyorum. Annemi mesela." Bıçağı fırlatıyor. Pat! Mükemmel bir atış. "Ya da bir Huda." Bir bıçak daha fırlatıyor ama hedeften uzak bir noktaya denk geliyor. Canı sıkılıyor, homurdanıyor.

Ağaca yürüyüp bıçakları çıkardıktan sonra yeniden yerimizi alıyoruz. "Bu sefer daha uzaktan dene" diye öneriyorum ve biraz geriliyoruz. "Özel bir tane var mı? İntikam almayı düşündüğün?"

"Çok geç, çoktan öldü." Bıçağı fırlatıyor ama dikkati dağıldığı için eli titriyor ve hedefi kaçırıyor. Lanet okuyup yeniden deneyince on ikiden vuruyor.

"Ne olduğunu anlatmadın bana."

Bir kez daha ağacın yanma gidip bıçaklarımızı çıkarıyoruz. Geri dönmek yerine oturup ağaca yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor.

Ben de oturuyorum. Sessiz.

"Tori?"

"Bu ismi burada kullanmamalısın. Ben Tori değilim artık. Onun başına çok kötü şeyler geldi. Ardımda bıraktım."

Öne doğru eğilerek bir tutam ot koparıp küçük parçalara bölüyor. "Başını biliyorsun. Evden aldılar beni. Gece vakti, ben uyurken. Hudalar tarafından kaçırıldım. Nedenini söylemediler." Göğüs geçiriyor. "Diğer Programlanmışlarda birlikte bir yere götürüldük. Yarım düzine kadardık. Çok korkmuştuk. Bu kadar Levo'nun aynı anda titrediğini hiç görmemiştim. Hudalar'dan biri sözleşmelerimizin gerekliliklerini yerine getirmediğimize dair bir şeyler okudu ama bize konuşma izni vermediler. Ve sonra..." Duruyor, yüzünde acı dolu bir ifade.

"Eğer istemiyorsan anlatma."

"Öldürdüler onları," diye fısıldıyor.

"Ne?"

"Sonlandırdılar. İğneyle. Ve çöp gibi bodrumda bir deliğe attılar. Tabii biri ölünce diğerleri bilincini yitirdi ve kendilerine ne yapıldığını anlamadılar."

Bu tip şeyleri tahmin ediyorsun, kaybolan insanlara ne olduğunu. Ama bilen, olayı gören birinden dinlemek? Kendimi hasta gibi hissetmeye başlıyorum.

"Peki ya sen?"

"Ben sonuncuydum. Bayılmadım. Ama sonra bayılmış olmayı çok istedim." Hafifçe gülümsüyor. "Bana da iğne yaptılar. Ama benimki diğerlerinininkinden farklıydı. Mutluluk Serumuydu."

"Ne? Anlamıyorum."

"Ben de anlamadım zaten. Sonra Hudalar'dan biri beni arabasına tıktı."

Hudalar'dan biri Tori'yi kurtarmış mıydı? İnanılmaz. Ama bunları söylerken Tori'nin gözleri kısılmıştı.

"Neden?"

"Önce adamın vicdanlı biri olduğunu sandım. Neden beni seçtiğini anlamasam da kurtarmaya çalıştığını düşündüm. Beni evine sakladı, doktor getirip Levo'mu çıkarttırdı. Muhteşemdi! Ve bana bir sürü şey verdi. Elbiseler, güzel şeyler. Kızı gibi baktı bana." Yüzünü diğer tarafa çeviriyor. "Ama hepsi yalandı. Tam anlamıyla bir psikopat olduğu ortaya çıktı. Yaptığı şeyler... önce ufak şeylerdi, sonra feci davranışlara dönüştü. Neler olduğunu anlatamam bile, yapamam."

Ah Tori. Şimdiki gibi nefretle dolu olduğu anlarda bile yüzü kusursuz. Annesinin onu göndermesinin sebebi olan güzelliği onu açıklayamayacağı şekillerde bir daha incitmiş. Düşünmeye bile dayanamıyorum. Elimi uzatınca yakalıyor, sıkıca tutuyor.

"Ve sonra bir gün elime geçen fırsatı kullandım. Mücadele etmeyi bıraktım. İstediklerini yapacak gibi davrandım. Sonra o şey olunca... dikkati dağılınca onu öldürdüm."

Elimi bırakıp bıçaklardan birini alıyor. Keskin tarafında hafifçe parmağını gezdiriyor. "Bu kadar keskin değildi. Yemek bıçağı. Acı çekti ve bu hoşuma gitti."

Başını kaldırıyor. "Sonra da kaçtım, çok uzağa gidemeyeceğimi düşünmedim, umursamadım. Kendimi öldürürsem beni yakaladıklarında böyle bir şansları olmazdı. Bunu onlardan almak istedim, anlıyor musun? Ama sonra ölmeden önce Ben'i görmek istediğimi fark ettim!" Gözleri yaşlarla doluyor.

Yüreğim kilitleniyor. Ben'in kayboluşundaki payımı bilse bu bıçak elinde böyle durmaz.

Bıçağın sapını o kadar sıkı kavramış ki parmak boğumları bembeyaz. "Bunları konuşmak istemiyordum aslında. Sana niye anlattım biliyor musun?"

Ağzım kuru, bedenim tepki vermeye hazırlanıyor; gerekirse kendimi korurum. "Neden?"

"Nico öyle istedi."

Biraz rahatlıyorum. Beni buraya getirmesinin gerçek nedeni bu muymuş? Neden böyle bir şey yapsın ki?

"Ona anlatmak zorunda kaldım," diyor. "Kalmama ancak olanları anlatırsam izin vereceğini söyledi. Hiç söyleyemeyeceğimi sandığım şeyleri söyletti bana."

"Kendisine özgü yöntemleri var," diyorum.

Başını sallıyor. Dudaklarında yarım bir gülümsemeye Nico'yu düşünüyor. Kıskançlığa kapılıyorum.

Sonra gülümsemesi kayboluyor. "Ve karşılığında bana Ben'in Levo'sunu kestiğini ve o Hudalar'ın onu götürdüğünü anlattı. Çok geç kalmıştım. Büyük ihtimalle şu anda diğer Programlanmışlar gibi bir çukurdadır."

Başı dizlerine düşüyor ve kollarını bacaklarına sarıyor. Vücudu hıçkırıklarla sarsılırken kolumu omuzlarına doluyorum.

Ben'in bulunduğunu ona söylemeliydim. Ama söylemeyeceğim. Kesin olmadığı; başka biri olabileceği için mi? Aiden'i korumak için mi? Ya da daha karanlık bir sebebi mi var?

Başım kaldırıp yüzünü koluna siliyor. Bana bakıp gülümsüyor.

"Ama şimdi Özgür BK'dayım ve daha fazla Huda öldüreceğim. Bu yüzden seviyorum burayı." Ayağa zıplıyor. "Gel, talim yapmalıyız."

Ve yapıyor da. Gözleri keskin ve Huda kanı görmek istiyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tori iki eliyle silahı tutuyor. Dikkatle nişan alıp tetiği çekiyor.

Kolları geri tepmeyle arkaya itilirken şişe patlıyor.

Zafer edasıyla tek yumruğunu havaya kaldırıyor. "Sonunda!" Vahşi bir nişancıya dönüştü, bıçaklarda olduğu gibi doğal değil ve bu ders uzun sürdü, sinir bozucu ve zaman zaman da tehlikeliydi. İkimiz de gülerek dönüyoruz ve karşımızda Nico, bizi izliyor.

"Bravo!" diyor ve Tori zevkten kızarıyor. Bense daha önce isabet ettiremediği onlarca atışı görüp görmediğini merak ediyorum.

Nico okul kimliğimi bana atıyor, yakalıyorum.

"Bu konuda her şey yolunda gitti mi?" diye sorup kimliği boynuma asıyorum.

"Tabii ki. Gerektiği gibi bütün derslere girdin. Biri soru soracak olursa okul bilgisayarını ısrarcı olacaktır. Gel," diyor beni işaret ederek ve eve giriyor.

Peşinden gidiyorum. Kapıdan girince uyudukları yer görülüyor; yerde kıvrılmış yataklar. Kasalar, kutular. Silah mı bunlar* Görünüşe bakılırsa su tesisatı yok. Tori bu durumdan memnun olmamıştır; Katran'ın ona "Prenses" demesine şaşmamalı. Ama kıza olanlardan sonra burada olmak onun için cennette olmak gibi bir şey olmalı.

"Otur" diyor Nico bir kutuyu göstererek, yanındakine de o oturuyor. "Konuşmamız lazım. Tori sana hikâyesini anlattı mı?"

"Evet."

"Peki neden sana anlatmasını istediğimi anladın mı? Rain, bizim grupça nasıl çalışmamız gerektiğini biliyorsun; yüzde yüz dürüst olunmalı. Tori'ye üzücü hikâyesini anlattırdım, bilmen gerekiyordu. Onun güçlü ve zayıf yanlarını, motivasyonunu. Onunla birlikte çalışabilmek için."

Tori'yle beni aynı kategoriye, aynı seviyeye yerleştiriyor. Aynı takımdaymışız gibi. Halbuki kızı neredeyse hiç tanımıyor! Ve içten içe yaralanıyorum; nedeni bu mu yoksa başka bir şey mi bilemiyorum. Dürüst değilim. Ama Tori benim hikâyemi bilse -Ben'le olan biteni- beni asla kabullenmez. Göğüs geçiriyorum.

Elimi tutup sıkıyor, ben de yalnızlık duygusundan bunalmış bir halde sıkıca sarılıyorum eline. Annem ve Amy'ye güvenemem, Cam benimle konuşmuyor. Konuşsa bile kendi iyiliği için uzak tutulmalı. Tori'yle hassas bir arkadaşlığın başında olduğumuz hissine kapılmıştım ama Ben'le ilgili gerçeği öğrenirse bu mümkün olamaz.

Yalnızca Nico var. Ona bakınca gözlerimiz kesişiyor. Benimkileri kavırıyor. Hep aynılar. Yüzde yüz dürüstlük: ona her şeyi anlatmalıyım.

"Şimdi," diyor. "Çizimlerin nasıl gidiyor?"

"Birkaç tanesi hazır, buraya geleceğimi bilseydim getirirdim. Cumartesi günü hastanede

olacağım. Bazı ayrıntıları gözden geçirmem gerek ve birkaç tane daha yapmalıyım. Hem net olmaları tazım "

"Doğru. Ama süre kısa Rain."

Derin bir nefes alıyorum. "Seninle konuşmam gereken başka bir şey var..."

"Bekle." Dışarıdan ayak sesleri ve mırıltılar geliyor. "Önce dışarı çık ve yeni arkadaşlarınla tanış."

Evden çıktığımda Katran geri dönmüş. Yanında da dokuz kişilik bitkin bir grup var. Bakınca yeni oldukları anlaşılıyor; hepsi on dört on beş yaşlarında. Bazıları okuldan yarım yamalak tanıdığım yüzler, ben şaşırıyorum ama onlar beni görünce daha çok şaşırıyor. Gözler bileğime odaklanıyor; Levo'ma.

Nico dışarıya çıkınca fısıltılar kesiliyor. "Rapor ver."

Çocuk başını sallıyor. "Bu yeni grup bir saman yığını. Hedef şaşırma işiyle meşguldüm. Döndüğümde boş boş oturuyorlardı." Bana bakıyor.

Etrafımdaki korku neredeyse katı hale gelmiş. Uzanıp o balçık gibi boğucu şeye dokunabilirsiniz. Nico'nun korkusundan hepimiz başlangıçta böyleydik. Biz başarı kazandıkça, o onayladıkça azar azar değişti; korku yerinde kaldı ama eklenen bazı şeyler oldu. Yaptığı her şeyi bizim için yaptığını anlamaya başladık. Bizi güçlendirmek için. Güvende tutmak için.

Ama Nico tek kaşını kaldırıyor sadece. "Bu senin grubun Katran. Onlarla ne yapabilirsin?"

Katran gülümsüyor. "Bu gece yine talimdeyiz." Gitmelerini söylemek için elini kaldırıyor ve tereddütlü adımlarla uzaklaşmaya başlıyorlar.

"Bekleyin," diyor Nico. "Bir sorun var."

Hepsi duruyor. Hareketsizler. Gözler Nico'da.

"Ciddi bir güvenlik ihlali yaşadık. Biriniz sıvışıp hakkımızda hikâyeler anlatmış. Kim yaptı bunu?" Sesi buz gibi ve o kişinin ben olmadığımı bilmeme rağmen korkulan o kadar bulaşıcı ki beni de onlarla birlikte etkiliyor. Az sonra olacıklardan ödüm kopuyor.

Beyaz yüzlerde bakışlarını gezdiriyor birer birer. Uzunca bir süre. O varmadan suçlu kızı yakalıyoruz: koyu saçlı bir kız, okulda 10. sınıftaydı sanırım. Titriyor ve Nico'yla göz göze gelemiyor.

Nico göğüs geçiriyor. Bir işaretiyle Katran kızı tutup diğerlerinin önüne çıkarıyor. Nico'ya yaklaştırıyor.

"Adm Holly değil mi?" diyor Nico. Elini öne doğru uzatıyor; kız geri çekiliyor ama Nico hafifçe kızın yanağına dokunuyor. Gülümsüyor. "Ne yaptığını anlat bize," diye devam ediyor nazik bir ses tonuyla.

Kız gözlerinde çaresiz bir umutla bakıyor. Nico'yu benim tanıdığım kadar iyi tanımıyor: öfkeli olsa bir nebze güvende olurdu. "Özür dilerim Nico, onu görüp de veda etmem gerekiyordu."

"Kimi? Erkek arkadaşını mı?" Nico Katran'a bakıyor, o ise gözlerini deviriyor.

"Hayır. Kardeşimi."

"Holly. Bana büyük bir tutkuyla Hudalar'dan nasıl nefret ettiğini, onları alaşağı etmek için elinden geleni yapacağını söylediğini hatırlıyorum. Biz senin yeni ailen olacaktık."

"Öylesiniz! Yapmak, olmak istediğim tek şey bu. Bana inanmalısın. Her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?" Başını eğiyor. "Göreceğiz. Ama bizi tehlikeye attın."

"Kimseye söylemez!"

"Peki ben bunu nereden bileceğim?" Kelimeler teker teker batıyor. Kızın yüzü daha fazla solabilse solar. "Kuralları ciddiyetsiz bir biçimde koymuyoruz Holly. Geçmişe ait bağlara tutunmak sadakati parçalar. Seni dayanıksız ve güçsüz kılar."

Nico çocukların başlarının üstünden arkaya bakıyor. Elini sallıyor. Grup konuşmaksızın ortadan ikiye ayrılıyor, ormandan iki adam; ortalarında bir çocukla birlikte yaklaşıyor. En fazla on üç yaşında, adamlar kollarından tutmuş. Çırpıyor.

Nico yüzleri süzüyor. "Çocuklar, Holly'nin kardeşiyle tanışın." Yeniden Holly'ye dönüyor. "Şimdi sana ikilemimden bahsedeyim. Bana bazı şeyler söylüyor, sözler verip sonra da kuralları çiğniyorsun." Gülümsüyor. "Ama yine de dava için her şeyi yaparım dedin."

Katran'a doğru başıyla işaret edince kız bırakılıyor. Titremekte.

"Güvenlik açığı oluşturdu. Bunu ortadan kaldırmalısın."

Nico elini ceketinin iç cebine atıyor. Bir silah çıkarıp kontrol ediyor. Holly'ye uzatıyor.

Hayır. Yapamaz. Holly'ye bunu yaptıramaz. Hayır!

Kız bir şey yapmadan kardeşi durumu kavlıyor. Çırpınmayı bırakıp o koca kahverengi gözleriyle elinde silah tutan ablasına bakıyor. Kız ise işlerin nasıl bu hale geldiğine inanmaz gibi silaha.

Nico kızın omzuna elini atıp saçlarını geriye çekerek müşfik bir sesle konuşuyor. "Bunu ona yapan sensin. Tetiği ya sen çekersin ya da bir başkası. Sorumlu sensin; başladığın işi bitir."

Silah kızın ellerinde titrerken kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Atılıp elinden alabilirim. Sonra da bu çocuk gibi kendimi o iki adamın arasında bulurum.

Nihayet Holly başını kaldırıp Nico'nun gözlerinin içine bakıyor. Nico başını sallıyor.

Yüzü ifadesiz. İki eliyle tabancayı kaldırıp doğrultmaya çalışıyor.

"Bam!" diye bağılıyor Katran. Herkes çekilince gülmeye başlayıp tabancayı kızın elinden alıyor. Şarjörü çıkarıp etraftaki- lere gösteriyor: boş.

Holly yere yığılıyor. Nico da yanına diz çöküyor. "Sana asla kardeşini öldürtmem aptal kız. Hepinizi fazlasıyla önemsiyorum. Ama bu dersi alman gerekiyordu. Hepiniz öğrenmeliydiniz." Ayağa kalkıp birbiri ardına gruptaki herkesin gözlerinin içine bakıyor.

Adamlara bakınca Holly'nin kardeşini serbest bırakıyorlar. Çocuk gülümseyerek ablasına koşuyor ve sarılıyorlar. "Üzgünüm" diyor. "Buraya gelebilmek için rol yapmam gerekiyordu. Özgür BK'ya ancak böyle katılabilirdim."

Nico elini uzatıp Holly'yi ayağa kaldırıyor. Rahatlamayla titremeye başlıyorum. Elbette tahmin etmem gerekirdi; Nico'ya inanmalıyım. Tüm bunlara inanıyorum. Bu yeni çocuklar gibi tuzağa düşmemeliydim. Katran baştan beri işin içindeydi; ya da çözdü. Benim de öyle olmam gerekirdi.

Holly Nico'nun eline yapışıyor, gözleri minnettarlıkla dolu. "Teşekkür ederim Nico, çok teşekkür ederim. Bana ikinci bir şans verdiğin için pişman olmayacaksın."

"Olmayacağım." Kelimeleri kendinden emin, sakın bir ifadeyle söylüyor. Holly üzerinde yürüdüğü ince buz tabakasının farkında olmayabilir ama ben farkındayım. Nico'yu çiğneyen kimsenin yaptığı yanma kalmaz. Midem buruluyor. Yaptığı şey, kardeşine anlatması benim yaptığımın yanında bir hiç. Eğer Nico dikkatsizliğimi, Hudalar'ın beni alıp götürmesine karşı koyamamış olduğumu öğrenirse... eh. Silah bu sefer dolu olur.

Ona söyleyemem.

Ama ya Ben ne olacak?

Nico gruba doğru ilerliyor. "Hepiniz buradayken size bazı özel haberlerim var. Hepiniz için onur verici. Prensese'in verdiği bilgilere teşekkürler." İsmi söylerken ağzının köşesinde bir sırıtma peydahlanıyor ve Tori'yi işaret ediyor. "Bir Huda İSM'sinin konumunu belirlemeyi başardık. Bir İptal ve Sonlandırma Merkezi. Sözleşmeye uymayanlar olarak niteledikleri bazıları bu merkezlere götürüp katlediyorlar. Birkaç gün içinde saldıracaksınız."

Tori'nin götürüldüğü merkez mi? Programlanmışların öldürülüp bir köşeye atıldığı. Yumruklarım sıkılıyor, içim orada onlara yapılanlar yüzünden acıyla dolu. Tori'nin başına da bunlar gelecekti, kaderin daha kötü bir cilvesi araya girmeden önce.

Herkes sinirli bir biçimde gülümsedikten sonra alkışlamaya başlıyor. İlk saldırıları mı bu? Hazır olabilirler mi peki? Katran'a bakıyorum, kaşıyla acayip bir hareket yapıyor. O da emin değil.

Ama ben hazırım. Belki de Coulson karışıklığından, hepsini ardımda bırakarak kurtulabilirim.

"Nico ben..."

"Bekle." Bir elini omzuma koyuyor. "Sen içeri gel özel kız. Konuşmamızı bitirme zamanı geldi."

Evin arkasına doğru izliyorum onu, sırtımdaki bakışları hissediyorum. Özel: ve hepsinin önünde etiketlendim. Katran'ın alayları kulaklarımda çınlıyor: bizimle gelmek için fazla özel. Bakalım, göreceğiz.

"Şimdi, benimle hangi konuda konuşmak istiyorsun?"

"Bırak yardım edeyim. Burada kalıp bu işin parçası olmak istiyorum."

Nico gülümsüyor. "Düşündüklerini söylemene çok memnun oldum Rain." Eğilip alnımdan öpüyor. "Ama burada kalamazsın."

Elini kaldırıyor. "Henüz değil. Henüz burada kalamazsın. Diğer hayatına biraz daha devam edersen bizim için yapacağın şeyler olabilir. Büyük planlar yolda Rain. Yakında anlatacağım. Şimdilik şunu bil, Hudalar ve uygulamaları tehlikede: birçok cepheden toplu saldırılar olacak. Ve sen de hayati bir rol oynayacaksın. Güvende olman gerek."

"Lütfen İSM saldırısına katılmama izin ver. Lütfen! Her şeyi yaparım." Holly'nin sözlerinin yankısı kulaklarımda ve içimde, derinlerde bir yerde bir yanım merak ediyor: gerçekten her şeyi yapar mıyım? Kız neredeyse yapıyordu.

Bakıp inceliyor. Bu anı o kadar uzun süre bekledim ki neredeyse yalvararak sessizliği bozacağım. Sonra başını sallıyor.

"Gelebilir miyim?"

"Evet Rain. Gelebilirsin," diyor bana gülümseyerek ve onaylamasından zevk alıyorum. "Evet, şimdi; başka bir şey var mıydı?"

Ben. Onu bulmama yardım et; onu Coulson'dan kurtar ve güvende olmasını sağla. Coulson'u yolundan çek. Fakat Nico'nun gözleri üzerimdeyken yapamıyorum. Ona Coulson'dan bahse- demem. Çılgına döner. Tek istediğim bu davanın parçası olmak. Davamızın. Nico da bana şu anda baktığı gibi bakmaya devam etsin; sıcak bir lütufla. Onu Coulson'dan uzak tutup tek kelime etmeyeceğim. Ben'le ilgili ne yapacağıma da kendi başıma karar vereceğim.

"Yok Nico. Başka bir şey yok."

"O zaman gel. Gitme vaktin geldi."

Dışarıda ne Tori'den ne de diğerlerinden iz var ama Katran kapıda bekliyor.

"Onu evine götür," diyor Nico.

Katran başını eğiyor ve bisikletlere doğru peşinden gidiyorum.

Tek kelime etmeden hızla yoldan aşağı sürmeye başlıyor ve onu izliyorum. Dereden sonraki ayrıma gelene kadar aynı yoldan geri dönüyoruz, sonra diğer yöne ilerlemeye başlıyoruz.

Devam edince yolumuz bir kanalla birleşiyor. Durumuna bakılırsa pek kullanılmamış. İkinci kez durmak zorunda kalıp yıkılmış ağaçların üstünden bisikletlerimizi atlatıyoruz.

Bir ayrımdan daha sonra yol genişleyip tanıdık hale geliyor: diğer yandaki Ben'in evine yakın olana bağlanıyor, eminim bundan. Ya da eskiden evinin olduğu yere. Bu da yolun köyümüze bakan patikayla bağlantılı olduğu anlamına geliyor.

Az sonra Katran duruyor. "Burada bisikletler için bir nokta oluşturduk. Yoldan çıkıp, ağaçların arasından dikenli çalılarını iterek kendimize yer açıyoruz. İhtiyacın olduğunda almak için şeninkini buraya bırakabilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Bu işi halletmemi Nico istedi." Bisikletimi kuytuluğa yerleştirip arkada yapraklar gibi görünmek üzere boyanmış bir kutuyu işaret ediyor. "Her zamanki tedarik zulası. Su, yiyecek, benzin," diyerek muşambayı kaldırıp sonra yeniden dalların üzerine bırakıyor. "Senin için olduğunu bilmiyordum, yoksa iki kez düşünürdüm."

Sesindeki iğnelemeye karşı suratımı buruşturuyorum. "Senin benimle sorunun ne?"

Bisikletine biniyor. "Sorunum mu? Sorunum falan yok. Ama sen, sorundan başka bir şey değilsin özel baymı." Sonra pedalları çevirip yolun aşağısında kayboluyor.

Harika. Gemişime ait en gereksiz insan Katran ve buradaki tek kişi de o.

Eve yürürken güneş gökyüzünde alçalıyor ve acele etmeye başlıyorum. Çok geç kalırsam sorulara maruz kalırım. Son birkaç kilometre düşüncelerle geçiyor.

Tavşan gibi korktum.

Aynen yle, yüzleşmek gerek: Nico'ya gerçeği söylemekten korktum.

Bak Holly'ye ne oldu: eğer Nico kendininkilerden birine, tek suçu kardeşine gitme sebebini söylemek olan birine bunu yapıyorsa kim bilir bana ne yapar? Coulson'u öğrenirse artık özel biri falan olamam. Özellikle de ilk fırsatta konuyu ona amadığım için canlı kalamam bile.

Artık senin ailen biziz. Ben'i bulmak için Nico'nun bana yardım etmekte hiçbir çıkarı yok. Ona göre Ben bir başka güvenlik açığı. Beni dikkatsizleştiren bir risk. Geçmişe ait bağlar sadakati parçalar.

Ben de parçalanmış durumdayım: Nico ve Ben arasında.

Ne yapacağımı bilmenin tek yolu var. Ben'i görmeliyim.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Evet hayatım?"

Cam'in teyzesi beklediğimden yaşlı. Gri saçları tepesinde toplanmış. İnce tel çerçeveli gözlüğünün ardında bakışları gergin.

Basamakta ayak değiştiriyorum. "Cam evde mi?"

"Evet sanırım. Gel hayatım."

Ön taraftaki odalarına açılan kötü bir girişte peşinden gidiyorum: her yer zevksiz süsler ve padalyalarla ağzına kadar dolu. Her yer...

"Cameron? Misafirin var," diye sesleniyor.

Merdivenden iniyor ve onu görünce soluğum kesiliyor. Olayın üzerinden bir gün geçmesine rağmen Huda'nın ona yaptığı şey çok daha kötü görünüyor. Hem de çok kötü; yüzünün yarısı bereli, rengi değişmiş ve şişmiş. Morarmış, korkunç bir göze sahip ve tüm bunlar benim suçum.

"Teşekkürler," diyerek teyzesine bakıyor, kadın biraz şaşırılmış görünüyor. Mutfakta kaybolup kapıyı kapatıyor.

"Ehh... Hoş bir yer."

"Kes şunu. Berbat."

"Buradan çıkıp biraz yürümek ister misin?"

"Tabii ki." Yüzünün hâlâ gülümseyebildi tarafıyla bana gülümsüyor. Çıkıyoruz ve sandığımdan daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ediyorum. Bu evin çok tuhaf bir havası var. Yakından tanımadığı akrabalarıyla birlikte garip bir yere tıklılıp kalmış. Birkaç ay önce yolun başındayken bana olanlardan çok farklı değil. En azından annem ev dekorasyonunda daha zevkli.

Peki ama neden bugün gidip onun kapısını çaldım? Tori, Katran ve Nico'yla geçirdiğim akşamüstünden sonra normal bir şey yapmak istedim: bir arkadaşı görmek. Tabii olanlardan sonra hâlâ arkadaşım olmak istiyorsa. Ya da belki düşüncelerimle baş başa kalmak istemedim.

Köyün çitlerini geçince başlıyor.

"Seni bugün okulda göremedim.

"Üzgünüm."

"Öğle yemeğinde de özledim seni. Neredeydin?"

"Dolaşıyordum."

"Akşamüstü son dersinin olduğu sınıfın önünde bekledim ama göremedim."

"Biraz sussak daha iyi olacak sanırım," dedikten hemen sonra söylememiş olmayı diliyorum. Yüzümde incinmiş bir ifade var. "Üzgünüm."

"Bak. Ne olup bittiğini bana anlattıysan belki yardımcı olabilirim." Artık köyün sonuna ulaşıyoruz, ben de geri dönmek için hamle yapıyorum ama beni elimden tutup tarlanın kıyısındaki karanlık patikaya çekiyor. "Gel," diyor ve huzursuz oluyorum. Bu yol Wayne'in bulunduğu ormana çıkan, bir daha asla girmek istemediğim o yol. Ama yoldan görünmeyecek bir noktaya vardığımızda durup çite yaslanıyor.

"Kyla dinle. Şu anda bana hiçbir şey anlatamayacağımı düşündüğünü anlıyorum. Ve anlatacak bir şey yok da deme. Sana inanmam."

"Peki."

"Ama yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey varsa; ne olursa, sadece söyle. Yaparım ben."

Ona bakarken boğazım düğümleniyor, ağlayacak gibiyim ve bunun nedeni de onu her tür belaya bulaştırabilecek bir konuda yardım teklif edecek kadar bana değer vermesi. Bunu bilmeyecek kadar aptal değil; hele dünden sonra. Ama aynı zamanda nedenini de merak ediyorum. Çok az tanıdığı biri için kendisini tehlikeye atmaya neden bu kadar istekli? Sadece arkadaşlık mı bu? Yoksa dahası da mı var? Uzanıp yaralı yanağına hafifçe dokunuyorum. "Bunu sana yapan da aynı şey değil mi?"

"Eh. Aslında bir saniyem daha olsaydı o gerçeğin hakkından gelirdim. Köşeye sıkıştığımı gördün değil mi?"

Gülümsüyorum. "Elbette. Tek çizdiği bile yok ama tir tir titriyordu."

"Bizi rahatsız etmeye bir daha cesaret edemez," diyor Cam ve gard alıyor.

Gülüyorum. "Evet haklısın, eminim bundan. Ve yanımda olduğun için de tekrar teşekkür ederim. Tamamen manyakça olsa da."

"Hudalarla hesaplaşmak için her şeyi yaparım," diyor yeniden ciddi ifadesini takınarak. Gözleri dalıp gidiyor; başka bir noktaya, başka bir zamana odaklanıyor ve önceki günden bahsetmediğine de eminim. Başını sallayıp, "Ya sen?" diyor bakışları benimkileri yakalarken.

Tereddüt ediyorum. "Çözecek sorunlarım var. Söyleyebileceğim tek şey bu."

"Gizemli Kyla," diyor. "Gel, akşam yemeğine geç kalacağız."

Elini uzatınca tutuyorum. Belki de biraz sıkıca. Ve eve yürüyoruz. Başka bir hayata uzanan çizgi. Silinip giden bir hayata.

O akşam gruplayken, Penny oyun temasından devam ediyor. Başka satranç takımları da bulmuş; bir Programlanmış oyunu oynamayı başardıysa geri kalanlar da başarabilir diye düşünmüş belli ki.

Bizi iki gruba ayırıyor. Ben birinin, o diğerinin başına geçip hazırlıkları yapıyoruz. Taşları ve nasıl hareket ettiklerini öğretiyoruz. Oyunlar başlıyor ama bunların hepsi o kadar uzak, o kadar önemsiz ki konsantre olamıyorum. Satranç taşlarını oynatmanın -önce bir oyuncunun, sonra diğerinin hamlesi, art arda- gerçek hayatla hiç alakası yok.

Zihnim yavaş yavaş toparlanıyor. Nico hep olayların merkezinde görünüyor; hamleleri yönetip kontrol ediyor. Bir satranç ustası çok fazla hamleyi öngörür; karşısındaki oyuncunun pozisyonları ve hedeflerini her zaman önceden bilir. Ama o bile beni ve Coulson'u bilmiyor.

Kazanan kim olacak? İkisi için de bu bir oyun mu?

O gece Ben'in yüzünü hatırlamaya odaklanıyorum, zihnimde onu tutmaya; ama sonuç hüsrân. Ayrıntıları belirsizleşmiş.

O benim her şeyim; hâlâ tek. Hudalar'ın iktidarda kaldığı her gün yok ettikleri pek çok kurbandan biri. Bir sürü insanın kaderi pamuk ipliğine bağlıyken bir kişi nedir ki? Nico Özgür BK'nın planlarında hayati rol oynayacağını söyledi. Bu düşünce beni hem gururla hem de olasılıklar yüzünden gergin bir korkuyla dolduruyor. Nico haklıysa -yani Hudalar gerçekten tehdit altındaysa- varılan noktayı Ben'i kurtarmak için bile olsa, nasıl tehlikeye atabilirim?

Nasıl atmam?

Zayıflığımdan, içimdeki karmaşadan nefret ediyorum. Ama cevap her zaman tek: Ben'i görmeliyim. Onu Coulson hakkında uyarmam gerek.

Olabildiğince hızlı koşuyorum.

Ama yeterince hızlı değil.

Bazen uyandığımda hâlâ isimsiz, görünmeyen korkular tarafından kovalanıp kaçıyorum. Bazen de daha kötü oluyor ve düşüyorum, beni bırakmıyor.

İçinde olduğumda bile, rüya olduğunu biliyorum. Sık tekrarlanıyor.

Ama bilmek dehşeti durdurmuyor.

Düşüyorum. Ve gitmeyecek. Gözlerim sımsıkı kapalı, bakamıyorum, bir an sonra ne olacak göremiyorum. Bakamam...

Ve bağıriyorum, ama bir el ağzıma sıkıca kapanmış, sesi bastırıyor. Mücadele ediyorum ama güçlü, sıcak kollar beni sımsıkı tutmuş sallıyor. Bir ses kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldıyor. "Şışt Rain. Tamam. Yakaladım seni."

Gözlerimi açıyorum, aklım yerine gelince elini ağzından çekiyor. Katran. Yalnızca bir rüya.

"Aynısı mı yine?" diye soruyor.

Titreken, konuşmadan başımı sallıyorum. Bir başka korku almış beni. Benliğimden bir parça daha kopmasın. Toplayıp uzaklara gönderiyorum.

Gözlerim karanlıkta çat diye açılıyor. Rüyadan gelen korkunun yerini hemen şok alıyor. Tekrarlanan o rüya, hep programlandığım zamandan kaldığını düşündüğüm. Olamaz. Bu gecekinde en ufak bir gerçeklik payı varsa olamaz. Eğer Katran oradayken bu kâbusu gördüysem, Baykuşlarla talimdeyken de aynısını görmüş olmalıyım. Yani Hudalar beni yakalamadan önce. Programlanmadan önce.

Ama Katran beni rahatlatmaya çalışıyor, bana sarılıyordu: o zaman bilinçaltını kurgulamış olmalı. O şekilde olamaz. Ama o tanımadığım, duyarlı Katran'ı reddederken, rüyanın geri kalanının da kurgu olup olmadığını merak ediyorum. Mümkün olamayacağını biliyorum. Önceki her şeyden daha gerçek, daha doğru geliyor.

Ve başka bir şey daha var; o rüyada saklı bir şey. O kadar yakında ki neredeyse uzanıp

parmaklarımla dokunacağım, ama yine de ötede.

Yumruklarım sıkıldığında, hafızamdaki boşluklara korku içinde bağırmak istediğimde bile içimde soğuk bir gerçeklik külçesi var.

Bilmek istemiyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gel."

Alçak sesle söylenen tek bir kelime, o kadar. Tanıdığım Hudalar'dan biri değil; doğrudan yürümeye başlayıp arkasına bakmıyor bile. Onu izleyeceğimden şüphesi yok. Kaçmak geliyor aklıma, ama ne işe yarar ki? Peşine düşüp ders arasında sınıf değiştiren öğrenci kalabalığı arasında gözden kaçırmamaya dikkat ediyorum. Öğrenciler ona genişçe bir yer açtığından bunu yapması kolay: kalabalık bir salonda boşluğu izle.

İdare binasında ofislerden birinin kapısını açıyor, içeri girip kapıyı aralık bırakıyor. Her yöne hızlı bakışlar atıyorum: Nico'nun fen blokunda olması lazım ama bilemezsin. Neyse ki ondan ya da tanıdığım kişilerden iz yok.

Kapıya geldiğimde geçerken gördüklerime benzemediğini görüyorum. İsim levhası ya da rakam yok.

Bir kez tıkladıp içeri giriyorum.

İzlediğim Huda masanın bir yanında hazırda bekliyor. Masada Coulson var.

"Otur," diyor. Sadece bir sandalye var küçük masanın önünde, Coulsoriun karşısında: rahat davranabilmek için fazla yakınında, ama oturuyorum. "Konuş."

Boğazım birden kuruyor, yutkunuyorum.

"Güzel ofis," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama odadaki gerginlik başımın belada olduğunu fark ettirecek kadar artıyor. Sessizlik kırılğan.

Yalan söylemenin en iyi yolu gerçeğe olabildiğince bağlı kalmaktır. "Bazı planları var galiba ama zamanını ya da ayrıntıları bilmiyorum."

Hafifçe başını eğiyor, yüzü her zamanki gibi ifadesiz. Düşünüyor.

"Yetmez," diyor nihayet. "Ne tür planlar?"

Beynim bana ihanet ediyor; korkuyla duraklıyor. Söylemem ve söylememem gerekenler hazırlıksız olduğum birer sır ve gözleri üzerinde kaldıkça beynim daha da yavaşlıyor. Ben'i bulana dek, Coulson'un onu bulamayacağı bir yere saklanması konusunda onu uyarana dek Coulson anlaşmamıza sadık kaldığını düşünmeli. Böyle olmalı. Ona bir şey söylemeliyim.

"Toplu saldırılar planlanmış olabilir. Ama tüm bildiğim bu. Nerede ya da ne zaman olacağını bilmiyorum." Kelimeler ağzımdan aceleyle çıkıyor, sonra da hemen içime kapanıyorum: Nico bu planların bir parçası. Hudalar'ı ona ya da diğerlerine götürecek bir şey söyleyemem.

Bakmaya devam ediyor. Arkamda, duvardaki saatin tik takları yüksek ve sanki çok yavaş. Sanki saniyeler olduklarından daha uzun. Gözleri söylediklerimde delikler açıp boşlukları görüyor, söylemediklerimi biliyor.

"Bununla ilgili bir şeyler duyduk. Birkaç itiraf. Söylediklerinle uyuyor. Başka ne var?"

"Bildiğim bunlar," diyorum, kelimeler neredeyse boğazıma yapışacak.

Sonraki dersin zili çalıyor ve ayağa fırlıyorum.

Bakışlarında bir şey var. Ona her şeyi söylemediğimi, gizlediklerim olduğunu biliyor.

Yüzümdeki kan çekiliyor.

Gülümsüyor ama bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. "Git şimdi. Matematiğe geç kalmamalısın."

Neredeyse zıplayarak sandalyeden kalkıp kapıya ulaşıyorum. Gireceğim dersin ne olduğunu bile biliyor.

"Ah. Ve Kyla?"

Duruyorum.

"Bugün şanslı olduğunu bil. Ben sabırlı bir adam değilim. Bir dahaki sohbetimizde fazlasını istiyorum. Tüm hikâyeyi istiyorum."

"Git!" diye havlıyor ve kapıya fırlıyorum.

Salona inip, geç kaldığım ve kaçmak için bir bahane bulduğum için mutluyum.

Matematik sınıfımın kapısında kartımı okutup, yerime oturup defterimi çıkarıyorum. Aklım olasılıklarla çalkalanırken istatistikler hakkında konuşan öğretmeni dinler gibi yapıyorum.

Yalnızca iki gün oldu. Coulson şimdiden sabırsızlanmış mı? Bir şekilde bir şey biliyor. Dün akşamüstü olmam gereken yerde olmadığımı. Nasıl? Ya izliyordu ya da biri casusluk yapıyor.

Her cuma olduğu gibi Toplantı için bir araya geliyoruz ama bu sefer farklı. Coulson yine Hudalar'la birlikte orada ve bu sefer bazı şeyleri uydurmadığına eminim. Gözleri kesinlikle bende, beni belirlemiş. Alnıma yapışık neon bir işaret varmış gibi: Huda casusuna bakın. Merceğin altına iğneyle sabitlenmiş bir kelebek gibi hissediyorum kendimi; sıcak bir lamba kanatlarımı yakıyor.

Beni nasıl izlediğini başkaları görebiliyor mu? Etrafta göz gezdiriyorum, sonra bir anda Nico'nun öğretmenler grubuyla birlikte sol tarafta, arkadaki sıralardan birinde oturduğunu fark

ediyorum. Gözleri bir an bana yapışıp sonra hemen başka yöne kayıyor. Coulson gördü mü?

Tehlikeli oyunlar bunlar.

Yüzümde boş bir ifade olmasına dikkat ediyorum. Okul teftişleri hakkında gevezelik eden Müdür'e odaklanıyorum. İçim çalkantılı. O ikisi birlikte aynı odada aynı havayı soluyor. Belki onları birbirlerine gösterip meseleyi kendi aralarında halletmelerini bekleyebilirim.

Hayır. Aklımda onları yan yana getirmem adil değil. Hudalar şeytandır: onların elinde Tori'ye olanları düşündükçe midem bulanıyor. Ve pek çok diğerine de: hiçbir açıklama yapılmadan ortadan kaybedilenlere. Nico onlara ve yaptıklarına engel olmak istemekte haklı.

Nico'nun bana ifade ettiği şey... karmaşık.

Ona söylemeliydim. En başında, olur olmaz Nico'ya Coulson'u ve anlaşmasını anlatmalıydım. Nasıl başa çıkacağımıza, durumu nasıl onların aleyhine çevireceğimize o karar vermeliydi. Eski Rain böyle yapardı.

Ama yapmadım. Ben'i riske atamazdım; ya da böyle bir konuda Cam'i. Ama Özgür BK prensiplerine uygun bir şey değil bu. Onlar davayı riske atan şeylerden kaçınır. Tüm diğer şeyler harcanabilir, bunu biliyoruz. Anlaşmanın parçası bu. Grubun güvenliği -davanın- grubun içinde ya da dışında yer alan her bir bireyden daha önemlidir.

Hasta gibi hissediyorum kendimi. Hiçbirinden Nico'ya bahsedemem artık, çok geç. Gecikmeden dolayı cezalandırılıyorum. Bölündüğümü anlar. Zayıf olduğumu.

Ne yapsam hata yapıyor olacağım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Okuldan sonra eve geldiğimizde Jazz göz kırpıp elime bir zarf tutuşturuyor. Odama koşup kapıyı kapatıyorum. Amy bakmadığı zaman bunu yapmaya dikkat etti. Ne olabilir? Ellerim o kadar çok titriyor ki açmam normalden daha uzun sürüyor ve yırtmama az kalıyor.

İçinde bir fotoğraf var. Bir koşucu: odak biraz kaymış, uzaktan çekilmiş. Saçı, yapısı, koşarken yüzünde oluşan o uzak bakış.

Bu Ben.

Elyazısıyla silik birkaç kelime var: O mu?

Zarfi tekrar açıyorum - başka bir şey yok; ne bilgi, ne açıklama var.

Bağırılmak için dilimi sertçe ısırıyorum. Yeterince -iyi- değil. Bu bekleyemez.

En son gördüğümde Aiden cuma günü Mac'te olacağını söylemişti: yani bugün. Belki hâlâ oradadır. Değilse bile belki Mac Ben'in nerede olduğunu biliyordur.

Birkaç dakika sonra yolda pedal çeviriyorum.

Mac'in ön kapısını çalıyorum. Eve doğru yürürken içeride birini duyduğuma yemin edebilirim ama kimse gelmiyor. Açmayı deniyorum ama kilitli. Yüksek geçitten güçlükle ilerleyip evin yan tarafına geçiyorum: diğer tarafa beyaz bir kamyonet park etmiş. Aiden'in mi? Sonra Skye üstüme atlayıp yüzümü yalamak için beni yere düşürmeye çalışıyor.

"Herkes nerede?" diye soruyorum ona. Kuyruğunu sallıyor.

Arka kapıya vuruyorum. "Benim Kyla. Aç da gireyim!" diye bağıriyorum. "İçeride olduğunu biliyorum!"

İçeriden ayak sesleri geliyor ve kilit açılıyor. Kapı da: Aiden.

Cebimden Ben'in fotoğrafını çıkarıp kaldırıyorum. "Nerede o?"

"İçeri gel." Aiden elimi tutup beni içeriye, Mac'in mutfağına sokuyor. "Açmadığım için özür dilerim, sen olduğunu bilmiyordum. Mac dışarıda ve benim de burada olmamam gerekiyor. Skye da bekçi köpeği olarak pek işe yaramıyor değil mi?"

"Hayır." Köpek ağırlığını bacaklarıma öyle bir veriyor ki neredeyse beni yere devirecek, deli gibi kuyruğunu sallıyor.

"Çay yapmak üzereydim." Bir fincan daha alıp bana getiriyor. Başımı sallıyorum ve su ısıtıcıyı açıp dönüyor. Tezgâha yaslanıyor. "Ee, buraya gelmen fotoğraftakinin Ben olduğunu düşündüğün anlamına geliyor sanırım."

"Evet. Bu o."

"Dikkatli ol. Emin misin? Öyle olmasını mı umuyorsun, yoksa gerçekten o mu? Yeniden bak."

Fotoğrafi inceliyorum. Ama bu o. Koşarken bir an için aldığı duruştan bile belli.

"Eminim," diyorum. "Nerede o? Onu ne zaman görebilirim?"

"O kadar çabuk değil. İşler biraz... karmaşık."

"Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt ediyor. "Yatılı bir okula gidiyor. Etrafi kuşatılmış."

"Kuşatılmış mı? Neyle?"

"Hudalarla."

"Anlamıyorum. Neden?"

"Nedenini bilmiyorum. Ama okulun bulunduğu köyde Hudalar yoğun. Araştırıyoruz."

"Onu görmeliyim."

"Beklemen lazım."

"Hayır. Bana nerede olduğunu söyle."

"Kyla, orada ne olup bittiğini anlayana kadar gitmen çok riskli. Biraz sabırlı ol."

Gözlerine bakıyorum. Mantıklı ve temkinli ama koşulları bilmiyor.

"Eğer bana yardım etmezsen, onu kendi başıma bulurum."

"Öyle mi?" Şüpheyi tek kaşını kaldırıyor.

"Evet. Otuz kilometre ötede bir koşu parkuru dedin. Araştırma yaptım. Tam olarak dokuz olasılık var, üçüne de gittim zaten!" abartıyorum ama Hudalar araya girmeseydi bisiklete bindiğimiz gün gerçekten öyle olacaktı. Ama yapabilirim.

Gözleri açılıyor. "Ne yaptın sen?"

"Duydun."

Başını sallıyor. "Deli kızın tekisin," diyor ama gözlerindeki: kıskançlıkla karışık saygı. Hatta belki etkilendi de. Ve onu ikna edebileceğime inanmaya başlıyorum.

"Seninle ya da sensiz bu işi yapacağım. Şimdi, bana vardım edecek misin etmeyecek misin?"

Tereddütlü, düşünüyor ve ben de sessiz kalıp kararı onun vermesini beklemeyi başarıyorum. Kararlı bir biçimde mavi gözlerine bakıyorum. Şiddetle umut ediyorum. Söylediğim o şevler biraz iğneleyici, o da ben de biliyoruz bunu. Haritada bir alanı gözden kaçırmış olabilirim; koşu sahası yeni olabilir ve bir haritaya henüz alınmamış bile olabilir. Doğru yere gitsem bile o orada değilse bunu bilemem. Denerken yakalanabilirim.

"Beklemek daha iyi olur" diyor sonunda. "Biraz daha bilgi edinene dek."

"Yani?"

"Ben de senin kadar deliyim." Sırıttıyor.

Sarılmak için boynuna atılıyorum. "Teşekkür ederim Aiden! Ne zaman?"

"Pazara ne dersin? Tehlikeli olabilir ama."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda. O gün ben ne söylersem onu yapacaksın, çok ciddiym. Yoksa biter."

Ona bakıp tutması zor bu sözü vermekte tereddüt ediyorum. Ama o da risk alıyor. "Söz."

Aiden fotoğrafı kaldırıyor. "Bu geçen pazar çekildi: köyün koşu alanında antrenman yaparken. Yani aynı zamanda aynı yerde olacağını umut edebiliriz. En azından gerçekten o olup olmadığını teyit edebilirsin. Ne diyorsun?"

"Tamam, yapalım," diyorum yine ve Aiden bana beni nereden, saat kaçta alacağını söylerken ayrıntıları not ediyorum. Ama bu arada Ben'in elimdeki fotoğrafına bakıyorum.

Bu o. Hudalar'ın elinden nasıl kurtuldu, nasıl ve neden hayatta bilmiyorum. Ama bu gerçekten benim Benim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Dr. Lysander'in bekleme odasında gerginim. Ondan saklamaya çalışacağım çok fazla şey var artık. Yalnızca Kyla olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya çalışıyorum; anılarımdan önceki halimi; ama kayıp gidiyor. Ne kadar farklı olduğumu, değiştiğimi fark etmemeli: eğer tarama isterse başım büyük belada demektir.

Dr. Lysander'in kapısının önünde yine nöbet tutan bir Huda var. Yandaki ofisten bir hemşire çıkıyor, yüzünü tanımıyorum. Hakkında bilgi depolamaya başlıyorum, beynimin bir kısmı hastanede çalışan kişileri biriktirmekle meşgul; Nico'ya resimlerini yapacağım. O zaman aklıma geliyor. Ya Hudalar'ın yüzleri?

Nöbetçiyi incelemeye zorluyorum kendimi. Artık otomatikleşmiş olan başka yöne bakma, göz temasından kaçınma ve dikkat çekmeme dürtülerimin üstesinden gelmeye çalışmak rahatsız edici. Hafızamın içine işlemiş Coulson ve Cam'le birlikte bizi alanlar dışında Hudalar'ın tam olarak neye benzediğini bilmiyorum. Kadınlar da, erkekler de aynı giysileri giyiyor: çoğu zaman aynı gri takımları. Ya da nöbetteyseler siyah operasyon takımlarını: üstte siyah ceket, kalçada silah. Ceketlerin kurşun geçirmez olduğunu söylemişti Nico. Ve duruşları, tavırları şöyle diyor: Yolumdan çekil Yüzler genellikle ifadesiz; saçlar kısa ya da arkadan toplanmış. Birey olarak onları ayırt edecek hiçbir şey yok. İzin günlerinde onları kot pantolonla görsem herkes gibi mi görünecekler acaba?

Adam genç, şaşırtıcı. Neden? Sanırım üniforma ve otoriter duruş onun daha yaşlı olduğunu tahmin ettiriyordu bana. Yüzü bomboş, dosdoğru karşıya bakıp etrafındaki benim gibi alçak seviyeli varlıklara dikkat etmiyor. Ama Mac ya da Aiden'den büyük değil, yirmilerinin başlarında, öyle bir şey. Ortalama vücut yapısı ve boy. Silah tutmak için yaratılmamış, müzisyenlerinkine benzer ince parmaklar. Kendimi dürtüyorum; acayipleşmemeli- vim. Ela gözler, kısa kahverengi saç. Çizimde ayrıntılandırması zor olacak ortalama bir yüzün ortalama özellikleri. Ama yine de daha sonra denemek için hafızama alıyorum ve...

Gözlerini deviriyor, kayıp biraz dönüyor, yüzü hâlâ bomboş.

Neredeyse sandalyemden düşeceğim.

Dr. Lysander kapıda görünüyor. "Kyla? Şimdi gelebilirsin."

Kurtuldum. Aceleyle adamı geçip kapıdan giriyorum. Dr. Lysander gülümsüyor; morali iyi.

"Günaydın Kyla. Aklında neler var bugün?"

"Hudalar insan mı?" deyiverdikten sonra korkudan siniyorum: nöbetçi Huda'yı incelemeye o kadar kaptırılmışım ki kendimi ne söyleyeceğime hazırlanmamışım.

"Ne?" Gülüyor. "Ah Kyla. Sohbetin çok eğlenceli. Elbette insanlar."

"Yani, insan olduklarını biliyorum. Kastettiğim tam olarak bu değildi."

"Açıkla lütfen."

"Normal mi onlar da: hayvanları, hobileri var mı? Enstrüman çalıp partilere giderler mi? Yoksa

hep böyle surat asarak mı yürürler?"

Gülümser gibi oluyor. "Gördüğümüz kadar olmadıklarını, onların da bir hayatı olduğunu düşünüyorum. Ama madem sordun, hiçbiriyle yemek yemedim, kapıdaki nöbetçiyi saymazsan."

"Nöbetçiyle yemek mi yediniz?"

"Bugünlerde pek çok yerde korunmam gerekiyor. Ama benim isteğime bağlı bir şey değil bu."

"Eh, beni korumuyorlar. Yok sayıp surat asıyorlar." Kaçırıp uyması imkânsız anlaşmalar teklif ediyorlar. Yüzüme yansımadan düşünceyi bastırıyorum, fark etmiş gibi görünmüyor ve ekranına dönüyor. Biraz yazdıktan sonra başını kaldırıyor.

Bana dikkatle bakıyor. "Başka anılar da hatırladın mı? Ya da gerçekten yaşadığına inandığın başka rüyalar gördün mü?"

"Olabilir."

"Anlat bakalım."

Ona yalan söylemek imkânsız. Bunu başarsam bile yapmamalıyım. Bana inanmalı, yoksa tarama ister. "Bir kâbus görüyordum rüyamda. Ve..." Tereddütlüyüm.

"Evet Kyla?"

"Kendime geldiğimde bir çocuk bana sarılmıştı. Ama uyanmadım. Bu da rüyanın bir parçasıydı." Yanaklarımın yandığım hissedebiliyorum.

"Ah, anlıyorum." Eğleniyor. "Bu tip rüya öğelerine senin yaşlarında sık rastlanır."

Burada kesmek mantıklı olsa da içimde bir şeylerin kabardığını hissedebiliyorum. Bu anı gerçek. Katran olmasa bile bir şekilde biliyorum; yaşandı.

Yeniden ekrana bakıyor.

"Evde işler yolunda mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi?" Dönüyor ve yine mercek altındayım.

Bir şey duymuş. Kalbime ani bir sancı saplanıyor. Annem. Öyle olmalı, rapor veriyor olmalı. Gerçekten o. Babam evde değildi, başka kim olabilir?

Ona ne söyleyebilirim?

"Yani..."

"Devam et."

"Emin değilim ama sanırım annemle babam artık o kadar iyi anlaşamıyor."

"Anladım. Buna üzülüyor musun?"

"Hayır. Babamın uzakta olmasına aldırmiyorum artık."

Başını sallıyor. Düşünce pozisyonu. "Eve ve topluma uyum sağlamanda sana yol gösterecek bir

anne ve babaya sahip olman gerekiyor. Bu sözleşmenin gereklerinden biri."

Alarm! Gözlerim kocaman açılıyor. "O kadar sık gitmesin tabii!"

"Merak etme Kyla. Sen ve kardeşin için evde işler yolunda oldukça bu durumu rapor etmenin anlamı yok." Saate bakıyor. "Süre bitti gibi. Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Ve gözleri yine üzerimde. O bana böyle baktığında içimde biriken pek çok şeyi kusmak istiyorum. Başımı iki yana sallamayı başarıp kalkıyorum. Kapıya yöneliyorum.

"Ah Kyla?" Dönüyorum. "Gelecek sefer aklındakileri konuşacağız."

Hızla çıkıyorum, kaçmak iyi geliyor.

Huda hâlâ kapıda. Hazır olda ve dümdüz karşıya bakıyor. Gitmeden önce ona şöyle bir bakmaktan kendimi alamıyorum.

Göz kırpıyor.

Düşmeme ramak kalıyor.

Aman Tanrım! Bir Programlanmışla göz kırpmasının başını belaya sokacağına eminim.

"Dün gece baban aradı," diyor annem bir gözü yolda bir gözü bende. Hastaneye yakın olan Londra trafiği her zamanki gibi o kadar yavaş ilerliyor ki fazla dikkat etmesi gerekmiyor.

"Öyle mi? Nasılmış?"

"İyi. Seni sordu, ne olup bittiğini."

"Gerçekten mi?" diyorum şaşırarak. "Ne dedin?" diye soruyorum sonra da kendimi tutamayarak.

"Yalnızca bana söylediklerini: okulu iyi, Cam'le sadece arkadaşlar, bir terslik yok." İç çekiyor. "Ne isterdim biliyor musun?"

"Ne?"

"Beni kandırmaya çalışmamanı. Biz eskiden seninle konuşurduk, gerçekten konuşurduk değil mi Kyla? Neyin var senin bugünlerde?"

Yanağımı ısırıyorum. Odaklan.

"Gerçekten hiçbir şey." Gülümsüyorum. Gülümsemem inandırıcı ama ikna olmuşa benzemiyor.

"İstediğin zaman konuşabiliriz. Aramızda kalır tamam mı?"

"Elbette," diyorum. "Biliyorum."

Ama bilmediğim şey şu: beni Hudalar'a kim ispiyonladı? Ve annem olmadığından emin olabilsem bile nereden başlamalıyım? Belki de Özgür BK'da olmamandan. Ailesini katleden örgüt. Ya da aslında değilim ama -Özgür BK'ya sızmış bir Huda casusu olmamamdan- her halükârda pek hoşuna gitmeyeceğinden eminim.

Arabayı kullanırken bakıyorum. İlk Huda BB'nin kızı: onlardan biri mi, değil mi? Ama hepsi bir yana beni rahatsız eden bir şey var.

"Seni anlamıyorum," diyorum sonunda sessizliği bozarak.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Amy'yle beni neden yanma aldın? Her şeyi yapmış olabiliriz, bilemezsin. Terörist ya da katil olabiliriz."

"Bende pek şiddet yanlısı olduğunuz izlenimini bırakmadınız."

Görüntüler yanıltıcı olabilir.

"Nereden biliyorsun?"

"Bilemem. Ama şu anda kim olduğunuzu biliyorum. Senin de, Amy'nin de."

Pencereden dışarı bakıyorum. Benim gerçekten kim olduğumu biliyor mu? Öğrendiği için beni Hudalar'a ispiyonlamış olabilir mi? "Ama ya ailen? Ve oğlun... DKT öldürdü onları." Kelimeler tökezletiyor beni. Neredeyse DKT yerine Özgür BK diyecektim. Dikkat et!

Bir şey söylemeden arabayı kullanıyor. Trafik ışık yüzünden duruyor.

"Kyla, Robert hakkında ne biliyorsun? Oğlum hakkında?"

Dönüp ona bakıyorum. Gözlerinin dolu dolu olması şaşırtıyor beni.

"İsmi okuldaki anıtın üzerinde. Okul otobüsleri bombalandığında Ölmüş." Bunları söylüyorum ama Mac oradaymış ve olayları farklı anlatıyor.

Başını sallıyor. "Hayır. Ben de uzun süre buna inandım ama bu sorun değil. Bombalamadan kurtulduğunu öğrendim, ama onu bir daha hiç görmedim. Programlandığına inanıyorum. Ama ispat edemem. Onu bulmak için her şeyi yapmama rağmen sonuç bir hiç."

Şoke olmuş halde anneme bakıyorum. Biliyor.

Arkamızdan bir korna sesi geliyor; trafik yeniden akmaya başlıyor. Annem devam ediyor.

"Nedeni bu Kyla. Anladın mı? Başka bir yerde birilerinin Robert'a göz kulak olduğunu umut ediyorum. Birinin onu sevdiğini. Amy ve senin için bunları bu yüzden yapıyorum işte."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kamyonetin arka kapısı savrulularak açılıyor. "Çabuk" diyor Aiden ve biniyorum. "Üzgünüm. Arka taraf pek rahat değil." Bir alet kutusunu yana kaydırıyor. "Oturur musun?"

Köşesine tünüyorum. Ön tarafın duvarına vuruyor ve kamyonet fırlıyor. İçerisi teknik gereçlerle dolu; parçalar, aletler. Tavandan, raflardan ve duvarlardan bir şeyler sarkıyor. Tüm bunların arasında ikimiz için çok az yer var.

"Bunlar hayatının diğer yarısı mı?" diye soruyorum. "Gündüz telefon tamircisi, geceleriye bir süper kahraman."

Aiden gülüyor, rahat, doğal bir sesle. "Onun gibi bir şey," diyor ve gülümsüyor. Bense şu anda Ben'i bulmak için aldığı riskten etkileniyorum. Diğer kayıp kişileri bulmak için aldığı hep aynı risk.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diyorum.

"Henüz bana teşekkür etme. Fotoğrafi gördüm ve Ben olduğundan hâlâ tam olarak emin değilim. Ama bakacağız. Antrenman sahasının tam karşısındaki bir evde acil tamir işi ayarladım."

"Gerçekten mi?"

"Eh, basit bir iş ama ihtiyacımız olduğu kadar uzatabiliriz. Tamiri gerçekte fazla zaman almaz, çünkü sorunun neden kay-

naklandığıru biliyorum. Gece yarısından sonraki saatlerde ufak bir süper kahraman sabotajıyla meşgul oldum."

"Ne kötüsün!"

"Fazla umutlanma. Son iki pazardır burada olmasına rağmen bugün gelmeyebilir."

"Ben antrenmanlarımı asla kaçırmaz."

"Eğer gerçekten oysa," diye uyarıyor, bakışları ciddi.

"Nereye doğru gidiyoruz?" diye soruyorum.

Aiden raflardan birinde bir harita bulup bana güzergâhımızı gösteriyor: kır yolundan otuz kilometre kadar yukarıya. Hemen yolu ezberliyorum. Kamyonet çukura girip bir an için yana yatıyor; kalçam alet kutusuna çarpıyor.

Sonsuzmuş gibi görünen ama yarım saatlik falan bir yolculuktan sonra daha düzgün bir yola geçip hızlanıyoruz. Arkada bir pencere var ama bölme Aiden ve çeşit çeşit aletle dolu, tek yakalayabildiğim ağaçların ve gökyüzünün anlık görüntüleri oluyor.

Yavaşlıyor, birkaç viraj alıyoruz.

"Neredeyse geldik," diyor Aiden alçak sesle. Kamyonet duruyor. Birkaç saniye sonra kapı vuruluyor ve açılıyor. Şoför başıyla selam veriyor, ben de merhaba diyorum. Aiden bizi tanıştırmıyor ve şoför dönüp o kadar hızlı hareket ediyor ki ona bakmak için fırsat bulamıyorum.

"Gel," diyor Aiden. Kamyonetin arkasına gizlenerek evin arkasına geçiyoruz. Şoför arkada kalıp ekipmanı taşıyor. Evin arkasına kabloları çekerken biz arka kapıya geliyoruz. Aiden otların altından anahtarı çıkarıyor.

"Evde kimse yok mu?"

"Yok. Ev arkadaşlarımın arkadaşlarına ait ama dışarıdalar. Kız yukarıya çıkıp ön taraftaki yatak odasının penceresinden bakmamız gerektiğini söyledi. Fotoğrafi da oradan çekmiş."

Yukarıdaki yatak odasının penceresi yeşil bir alana bakıyor, bir de koşu parkuru var. Uzaktan geniş bir bina görülüyor: spor salonu mu? Birkaç düzine kadar çocuk, bir koç ve bazı seyirciler var. Çocuklar ayakta esneme hareketleri yapıyor.

"Oraya gidemez miyiz? Yaklaşıp baksak?"

"Bekle. Koşup yaklaşacaklar," diyor. "O zaman daha iyi görürsün. Şimdilik şunu al." Bana dürbünü uzatınca hevesle alıyorum. Yüzleri seçmeye çalışıyorum ama hareket edip kafalarını çeviriyorlar ve...

Orada.

"Sanırım onu gördüm. Gruptan ayrı olan."

Dürbünü Aiden'e veriyorum. Bakıp inceliyor. "Olabilir," diyor biraz sonra. Geri veriyor ve yeniden bakıyorum: bu gerçekten sen misin Ben?

Yüz yıl gibi geçen bir süre sonra parkurda dönmeye başlıyorlar. Yaklaştıkça daha da emin oluyorum. Bu onun vücudu, koşma biçiminden dolayı yüzünü pek göremesem de rahat stiliyle hepsini geride bırakıyor.

"Bu o!"

Kalkıp kapıya dönüyorum. Yüzümde kocaman bir gülümseme var. Sadece uzaktan gördüm ve kalbim çarpıyor, kan damarlarıma hücum ediyor. Tek istediğim ona koşmak, kollarımı ona sarmak ve...

"Bekle." Aiden elini omzuma koyuyor.

"Ama onu görmem gerek."

"O kadar da çabuk değil. Ben'e bakmaktan diğerlerini fark etmedin."

"Kimleri?"

"Siyah bir kamyonet geldi az önce. Binalara doğru bak, parkurun diğer tarafına. Ne görüyorsun?"

Çöküntü hissiyle yeniden dürbünü kaldırıp alanın o uzak köşesine çeviriyorum. Birkaç kişi var. Erkekler siyah takım içinde. Durup şimdi onlara yaklaşan koşucuları gözlüyorlar. Sırtıma soğuk bir ürperti hücum ediyor ve düşünmeden pencereden çekiliyorum. Bu kadar uzaktan bizi göremezler. Eğer onların da dürbünü yoksa tabii. Bu da yüksek bir olasılık, eğer bakmak için bir nedenleri varsa. Mesela telefon şirketine ait şüpheli bir kamyonet gibi. Pazar günü. Ağzım kuruyor.

"Hudalar neden gelmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Üzgünüm ama bugün Ben'in yanına gitmen için fazla yakındalar. Hatta bizim burada dahi olmamız lazım. Bu işi hiç ama hiç sevmedim."

Can sıkıntısıyla doluyor içim. "Ama ona bir şey söylemeden, iyi olup olmadığını görmeden gidemem. Yapamam! Onu görmeliyim." Onu Coulson'a karşı uyarmalıyım. Er ya da geç Nico'yla Özgür BK'nın planlarını Coulson'a vermezsem tehditlerini gerçekleştirir.

"Üzgünüm. Çok tehlikeli. Hemen buradan çıkmalıyız."

Aiden zamanlamayı denk getirmek için koşucuların sonraki tura geçmesini ve parkurun diğer tarafına, Hudalar'la aramıza girmesini bekliyor. Evden sıvışıyoruz ve sezgilerimle mücadele ederek kamyonetin arkasına biniyorum. İçimdeki ses parkura koş diyor. Ben'i gör. Aiden'e verdiğim söze aykırı davranmamaya çalışıyorum.

Bu sefer arkada yalnızım, Aiden şoförle önde, ne olup bittiğini kendi gözleriyle görmek istiyor.

Sahanın etrafında giderken virajları sayıyorum. Hudaları geçmek için dümdüz gitmemiz gerektiğini anlıyorum. Midem bulanıyor, pencereden uzaklaşıp çömeliyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Devam ediyoruz.

Sahadan uzaklaştığımızı emin olunca ekipmanları ve aracın tavanından sarkan kabloları itip arka pencereden bakıyorum. Karşıda okul binası gibi görünen bir kompleks var: Aiden'in bahsettiği Ben'in yatılı okulu mu bu? Ve onu da geçince bir kanal. Bir köprüden geçiyoruz ve kıyı boyunca görebildiğim kadarıyla bir keçi yolu var.

Ben burada koşuyordun Sabah erken saatlerde. Öyle yaptığından eminim.

Hayal kırıklığıyla titriyorum. Yere kapanıp dizlerimi kendime çekiyorum. O kadar yakındık ki! Gözyaşlarını akmakla tehdit ediyor beni ve mücadele ediyorum. Ama kazanamayacağım bu savaşı bırakıyorum.

Kamyonet yavaşlayıp duruyor.

Birkaç dakika sonra Aiden kapıyı açıyor. Yüzümü koluma siliyorum.

"Son kavşakta ortağımı indirdim. Burada biraz duralım olur mu? Dışarı gel/7 diyerek elini uzatıyor. Tutup dışarı çıkıyorum. Bacaklarım kazık gibi olmuş, kamyonet tek yönlü yolda kenara park etmiş, ağaçlar yukarıda yeşil bir tünel oluşturuyor.

"Bacaklarımızı açalım mı biraz?" diyor. Yoldan patikaya geçip birkaç dakika sessizlik içinde bir dereye yürüyüp sonra da açıklığa gelene dek devam ediyoruz. Kaba saba bir bank var.

"Haydi konuşalım biraz," diyerek banka oturuyor. Ona eşlik ediyorum. "Şimdi. O çocuk gerçekten Ben miydi? Emin misin?"

"Evet."

"Onun şey olduğuna inanmam için her türlü nedenim vardı halbuki." Ve tereddüt ediyor.

"Öldüğüne inanman için."

"Evet Ama hayatta demek. Şimdi bekleyip Ben ve gittiği yatılı okulla ilgili ne bulabileceğimize bakmalıyız. Hikâyenin ne olduğunu anlayalım. Buluşmamız için güvenli bir yer ayarlayalım. Bir şey

öğrenince sana söylerim. Tamam mı?"

"Ne zaman olacak bu?"

"Tam olarak bilmiyorum, ne yapabileceğimize bakacağım. Sana şunu söyleyeyim: gelecek cuma yine Mac'in orada olacağım. Okuldan sonra doğruca oraya gel, yeni bir haber duymuşsam söylerim."

"Onu görmem, onunla konuşmam lazım. Mutlaka," diyorum, sesim umutsuz ve yalvarıyorum ama durduramıyorum. İş Ben'i uyarmayı geçti artık; bugün onu görünce vücudumun her yeri ona yakın olmak için çığlık atmaya başladı. Elim Aiden'in koluna sımsıkı yapıyor.

Parmaklarımı çözüp elimi kendi ellerinin arasına alıyor.

"Biliyorum," diyor nazık bir sesle. "Ve bildiğim başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Ben çok şanslı bir çocuk."

Aiden'in gözleri gözlerimde. Canlı mavi, gökyüzü renginde. Sıcak, ciddi ve bana Ben'in baktığı gibi bakıyor. Elim çekip bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Kyla dinle. KİE'nin ne kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorsun değil mi? Yaptıklarımızın. İnsanları bulmak, iyi ya da kötü onlara ne olduğunu öğrenmek. Öğrenene kadar hayatlarına devam edemeyen senin gibi insanlara yardım etmek."

Başımı sallıyorum. "Anladım."

"Sana bugün baskı yapmayacağım ama bu konuda biraz daha düşün olur mu? Bulduğunu rapor etmeyi bir düşün. Bizim sana yardım ettiğimiz gibi sen de birine yardım et."

Sadece bunu duymak bile paniğe kapılmama, içimde bir dalgalanmaya sebep oluyor: Lucy Connor'ı bulundu olarak rapor etmek. Ama ne anlamı olacak ki bunun? Zayıf birkaç rüya parçası dışında o artık yok.

"Gel," diyor Aiden. "Eve dönmen iyi olacak"

Patikadan geri dönüyoruz ve Aiden kamyonetin yan kapısını açıyor. "Üzgünüm, ama arkada gidersen çok daha güvenli olur."

"Sorun değil," diyorum. Binip yerleşiyorum ve kapı kapanınca pencereye yaklaşıyorum.

Yolu öğrenmek istiyorum

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Evin kapısını açtığımda içeride beni bir sürpriz bekliyor. Babam kanepede ve ayaklarını uzatmış oturuyor; yanında Amy ona haftanın nasıl geçtiğini anlatıyor. Annem sandalyenin birinde oturmuş kitap okuyor. Üçü de girdiğimde bakışlarını bana çeviriyor.

Annem kitabını kapatıyor. "Ne uzun yürüyüştü o öyle."

"Özür dilerim, ben..."

"Önce içeri girip merhaba desin," diyor babam. "Bir haftadır görmedim kızı." Elini uzatınca ona doğru ilerliyorum, beni yanına çekip yanağımdan öpüyor.

Otur da bize katıl," diyor, ben de kanepenin diğer ucuna, Amy'nin yanına tünüyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor annem.

Babam başını sağa sola sallıyor. "Zavallı kız üçüncü yıla geçmeden akşamüstü yürüyüşüne bile çıkamayacak mı?"

Annem kaşlarını çatıyor ve bir atmosfer oluşuyor: havada huzursuz duygu dalgaları var, o kadar belirgin ki neredeyse uzanıp dokunabilirim.

"Kendi başına patikaya girmedin değil mi?" diyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve bu doğru. Bugün öyle bir şev yapmadım. Patikalarda Aiden'le dolaştım.

"Hiç güvenli değil. Şu Wayne Best'e saldıran kimse daha yakalamadılar" diye devam ediyor. "Dikkatli olman lazım ve..."

"Sandra," diyor babam. "Patikaya girmediğini söyledi."

Amy'yle birlikte gözlerimiz kocaman açılmış, babama bakıyoruz. Annemin tüyleri gözle görülür biçimde diken diken oluyor. Dikenleri dikleşmiş bir kirpi gibi. Babam benim tarafımı mı tuttu? Annemin yüzünde de şüphe var. Bana güvenmiyor.

Araya giriyorum. "Gerçekten öyle. Alışveriş merkezine gidip döndüm sadece. Anayoldan." Merkezin uzaklığını ve evde olmadığım zamanı kafamdan hesaplayınca denk geliyor.

"Ödevlerin olduğunu ve zihnini boşaltmak için biraz yürüyeceğini söylemiştin."

"O kadar uzağa gitmeyecektim. Ama hava o kadar güzeldi ki..." Sesim titriyor. Bana bile inandırıcı gelmedi.

"Ödevlerini ihmal etme," diyor babam. Gözlerinde başka bir şey parlıyor.

"Şimdi yukarı çıkmalıyım," diyerek ayağa kalkıyorum.

Annemin yüzünde henüz bitmediğini anlatan bir ifade var.

"Bekle bir saniye," diyor babam. "Hepimiz buradayken AAG aile toplantısıyla ilgili konuşalım."

Boş boş suratına bakıyorum. "Armstrong Anma Günü," diyor.

"Sizin ikinizin kararına bağlı," diyor annem. "Gelmek isterseniz."

Babam homurdanıyor. "Elbette gelecekler." Amy'yle bana dönüyor. "Bu sene büyük bir kutlama yapılacak: katliamın yirmi beşinci ve Merkezi Koalisyon'un otuzuncu yılı. Chequers'te. Başbakan'ın kır evinde," diye ekliyor bana bakarak.

"Nasıl oluyor?" diye soruyorum.

Annem cevaplıyor. "Önce Chequers evinde her sene televizyondan canlı verilen tören olacak. Yalnızca aile üyeleri için; yani biz ve çekim ekibi. Halkın sevgi gösterileri, yaşlı evladın konuşması vesarie vesaire..."

Babam annemin ses tonuna tek kaşını kaldırıyor.

Annem devam ediyor. "Ve sonra bu seneki özel kutlama için Başbakan gelip Chequers'teki törende birkaç saniye görünecek. Otuz yıl önce Merkezi Koalisyon'u oluşturan anlaşmanın imzalandığı saatte. Hükümet yetkilileri, zenginler ve ünlüler de kutlamak için orada bulunacak. Ondan sonra da uzun ve sıkıcı bir yemek yenecek.

Hükümet yetkilileri... Hudalar.

"Kutlamalara katılmanız önemli," diyor annem sesinde pişmanlık gibi bir şeylerle.

"Onur verici!" diye ekliyor babam.

"Ama istemezseniz yemeğe gelmezsiniz," diyor annem. Yüzündeki bakış bunun daha akıllıca olacağını anlatıyor. Beni hâlâ gözlüyor, tatsız bakışlarının altında emin olamama yatıyor.

"Ben kalkabilir miyim? Ödevim var," diyorum.

"Git haydi," diyor babam.

Merdiveni çıkmaya başlıyorum. Bu ikisinin nesi var? Annem şüphe dolu, babam rahatlamış. Ruhları bedenlerinde yer mi değiştirdi?

Ve en eğlencelisi: Huda töreni ve gitmek zorundayım.

Huda töreni. Aileden değilsen dahil olamayacağın bir şey Bu aileden değilsen. Merdivenin tepesinde durup beynimde yerlerine yerleşen yapboz parçalarının sesiyle donakalıyorum.

Nico toplu saldırılar yapılacağını söyledi. Bundan daha iyi bir gün seçilebilir mi? Hudalar alarmda olacak ama ben içeri girebileceğim. Orada olacağım!

Kendimi zorlayarak son birkaç basamağı da çıkıp odama giriyorum. Kapıyı kapatıyorum.

Bunlar olmadan Ben'i uyarmam lazım. Onu güvenli bir yere götürmeliyim ki Coulson'un bana olan öfkesi ona yansımaz, Ben'in yüzünü bugün gördüğüm haliyle içimde, aklımda tutuyorum. O yaşıyor. Önceki gözyaşlarını boşunaymış. Evet, onunla konuşamadım, ona dokunamadım, hâlâ nefes alıp verdiğini, kanın kalbinden vücuduna pompalandığım hissedemedim. Ama onu gördüm, yaşıyor. Şimdilik bu yeterli.

Aiden'e onu bulduğu için minnettarım ama KIE'yle bağlantıya geçebileceğimi düşünmekten daha

yanlış bir şey yapamazdı. KIE'ye kendimi rapor etmekle hiçbir şey yapmamak arasında bocaladığımı düşünüyorum. Çok daha tehlikeli bir ikilemde kaldığımı bilseydi: Hudalar ve Özgür BK arasında bölünmüş durumdayım.

Bundan sonra ne olacak?

Aiden beklemek gerektiğini söyledi. Ben ve durumu hakkında daha fazla bilgi edinene, onu bana getirmenin güvenli bir yolunu bulana dek beklemeliyiz.

Ama çok bekleyemem. Coulson Ben'in yaşadığını söyleyerek ipucu verdi ve buraya kadar doğru. Ayrıca istediğini yapmazsam bu şekilde beklemeyeceğini de söyledi. Ama Ben'in nerede olduğunu bildiğimi bilmiyor.

Bu arada... Nico onun tarafında olduğumu düşünmeli. Coulson da tersini. Hiçbiri bir diğeri için ne yaptığımı bilmemeli.

İki hızlı tren gibiler, hızla birbirlerine doğru yol alıyor, gittikçe felakete yaklaşıyorlar.

O gece geç saatlerde Nico'nun verdiği kom Levo'mun altındaki saklı yerinde titremeye başlıyor. Bir anda uyanıp karanlıkta el yordamıyla butonu arıyorum.

"Evet?" diye fısıldıyorum.

"Konuşabilir misin?"

"Fısıldayarak."

"İSM saldırısı yarın olacak. Ama bir şartım var."

"Nedir?"

"Rain, Katran ne derse yapman gerek. Söz mü?"

Buna bayılacak. Ama seçme şansım yok. Söz veriyorum sonra da Nico'nun ayrıntılı talimatlarını dinliyorum.

Bir numaralı tren istasyondan ayrılıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Holly bisikletini ağaca yaslıyor. Kapıya yürüyor.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğuna emin değilim." Bu kelimeleri Katran'm kulağına fısıldıyorum, homurdanıp bir şey söylemiyor. Yüzünde onun da hoşlanmadığını anlatan bir ifade var. Plan Nico'nun ve daha önce ayrıntıları anlatırken onun grubuna müdahalesinin hoşuna gitmediğini anlamak kolaydı. Tıpkı benim varlığım gibi.

Huda binası içeride olanlardan tahmin edebileceğiniz gibi yolun epey uzağında; komşu yok. Anayolun kilometrelerce ötesinde olmasına rağmen taşıma güzergâhında ön tarafa park etmiş siyah bir kamyonet var. Gözcüler pazartesinin bu iş için uygun olduğunu söyledi. Diğer günler daha çok "teslimat" oluyormuş; sonlandırılacak Programlanmışlar.

Holly kapıya ulaşmadan Huda'nın biri dışarıya çıkıyor.

"Merhaba!" diyor Holly. Gülümsemesi fazla canlı. Huda gördüğüne bu kadar sevinmemeli.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Özür dilerim, kayboldum. Çiftlik marketine nasıl gidebileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Ne aptalca bir hikâye. Market tabelalarının bolca bulunduğu diğer yola girmeyip bütün "girilmez" işaretlerini geçerek bu belirsiz yola girmek için koca bir salak olmak gerekir.

Adama bir şey söylemeden yaklaşıyor, yüzü ruhsuz. Bir gözü kızda diğeri çevredeki ormanları tarıyor. Koyu gölgelerin içinde gözlerden saklı olduğumuzu bilmeme rağmen içgüdüsel bir biçimde fundalıklara iyice çömelıyorum. Eli belindeki koma gidiyor.

Holly aniden dönüp bir tekme atıyor ve adamın elini cihazdan uzaklaştırıyor. Yardım etmek için öne fırlamaya hazırlanıyorum ama Katran bileğimi kavriyor. "Bekle' diye tıslıyor. "Diğerleri de dışarı çıkmalı!"

Ön taraf casus kameralarla dolu. Şu ana kadar içeriden nöbetçinin zayıf bir kızla dövüştüğünü gördüler. Az sonra Holly'vi boynundan kavrayarak etkisiz hale getiriyor.

Kapı açılıyor. Bir başka Huda dışarı çıkıyor.

"Rapor ver."

"Kaybolduğunu söyledi, sonra da beni tekmeledi."

"Bu işi sevmedim. Bölgeyi kontrol et."

"Ellerim dolu "

Göğüs geçiriyor. "O zaman boşalt."

Bir elini Holly'nin çenesine, diğerini omzuna atıyor. Hayır! Öne fırlamaya hazırlanıyorum ama Katran beni sıkıca tutuyor.

Ani, sert bir döndürme.

Huda bırakınca kız yere düşüyor.

Vücudu son bir kez titreyerek hareketsiz kalıyor: boynu kırık. İçimdeki kara korku çabucak öfkeye dönüşüyor. Katran'a bakıyorum; atılmaya hazır ama yüzü acıyla dolu. Baktığımı görünce maskeye dönüşüyor. İfade yok oluyor.

Bir Huda komünü kullanarak konuşmaya başlıyor - evin içindeki biriyle mi? Sonra iki tanesi dışarı çıkıyor. Biri Tori'ye ve bekleyen bıçaklarına doğru gidiyor, diğeri bize yöneliyor.

Katran kolumu bırakıyor. Karışmamamı işaret ediyor, yüzünde kapkara bir intikam.

Fakat sonra Hudalar durup geri çekiliyor. Yoldan bir araç sesi geliyor. Hayır. Bir kamyonet mi acaba?

Binanın önüne çekiyor.

Katran hafifçe başını sallıyor. "Çok fazla hedef var," diye fısıldıyor.

Ve inanmadan ona bakıyorum. Geri çekilmek mi? Şimdi mi? Holly'ye olanlardan sonra mı?

Kamyonetin ön tarafından iki Huda çıkıp diğerleriyle konuşmaya başlıyor. Holly'nin yerde duran bedenine bakıyorlar. Biri kamyonetin yan kapısını açıyor.

Bir çocuk dışarı çıkıyor, Huda'ya yumruk atıyor, yüzü bembeyaz: Programlanmış: yere kapaklanmadan önce bulunduğum yerden Levo'sunu duyabiliyorum. Kamyonetin içinden bir çığlık yükseliyor. Bir kız dışarı çıkıp çocuğa ulaşmaya çalışıyor.

"Bir şey yap!" diye tıslıyorum. Katran'ın yüzü kararsız, değişken. Parmaklarım bıçağıma yapışıyor.

"Burada kal!" diyor nefes alıp verirken. "Sözünü unutma!" Kom cihazına basıp saldırı emrini vermeye hazırlanıyor. Diğerleriyle birlikte fırlıyorlar.

Hareket ve çığlıklar. Patlamalar. Bir yanım onların arkasından koşmam için çığlık çığığa, içinde olmalıyım. Hudalar'a saldırmalıyım. Diğer yanım beni hareketsiz kılıyor, olanlardan rahatsız, gözleri sınımsıkı kapalı. Burada onlara ne gibi bir faydam oluyor? Beni böyle durmam için mi buraya getirdiler? Gözlerimi açmaya zorluyorum kendimi.

Hudalar'dan biri kurtulup aceleyle ormana giriyor ve doğrudan saklandığım noktaya yöneliyor.

Saldırı duruşuna geçip ayağına çelme takıyorum. Soluksuz kalıyor. Bıçağım elimde, kullanmak için saniyelerim var, saplayabilirim - yapmıyorum. Koluma atılıyor, bıçak elimden düşüyor ve onda da bir tane var. Gülümsüyor.

Sonra ağır bir darbe - Katran Huda'nın başının arkasını tekmeliyor. Adam düşüyor. Hareketsiz kalıyor, başının arkasında kan var. Katran eve doğru harekete geçiyor.

Sendeliyorum. Saçlarında kırmızı var, o kadar kırmızı ki... Kulaklarımda da telaşlı, gürleyen bir ses. Uzaklaşıyorum. Sonra biri her yerin temizlendiğine dair bir şey söylüyor. Ne kadardır orada hareketsiz, gözlerimi açmadan ya da başka yere gideme- den durduğumu bilmiyorum. Sanki transtayım. Kıp kırmızı kanlı bir kendinden geçme hali.

Ama bir şey içime işliyor: çılgınlıklar var. Kızın biri hâlâ bağıyor. Programlanmışlardan biri mi? Levo'sunun titreme sesi yüksek ve kafatasımın derinliklerinde bana ıstırap veriyor.

Yardıma ihtiyacı var.

Kafamdaki sisle mücadele ediyorum, ağaçların arasına girmeye zorluyorum kendimi. Gözlerimi yerde yatanlara değil kıza sabitliyorum. Omuzlarına kolumu sarıyorum. "Tamam. Yalnızca gözlerini kapat. Etrafına bakma; zihnini boşalt. Nefes alıp ver. Yapabilirsin." Levo'su 3.4'ü gösteriyor: çok düşük.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ boş ve karşıya bakıyor. Sonra Tori geliyor. "Mutluluk Sıvısı'na ihtiyacı var, Hudalar'da olmalı!" diyor Tori ve kızın içeri girmesine yardım ediyoruz.

Katran içerideki doktorun boğazını sıkıyor.

"Mutluluk Sıvısı nerede?" diye soruyor Tori.

Katran ellerini gevşetiyor. Doktor nefes almaya çalışırken bir dolabı gösteriyor. Katran'm işareti üzerine doktor çekmecedan bir şırınga çıkarıyor. Onu Katran'a veriyor. "Kıza bunu vermek yasadışı. Hamilelerde olmaz."

Katran ona dönüyor ama kız hayır işareti yapıyor. "Hayır, yapma sakın, hayır!" Elleri göbeğini korumak için vücuduna sımsıkı kenetlenmiş. "Yapamazsın. Bebek." Hamile mi?

Doktora bakıyorum. "Eğer bunu ona verirsen çocuğu öldürür," diyor.

Levo'su yeniden titriyor. "3.2," diyorum.

Doktor omuz silkiyor. "Her şekilde ölecek. Ne fark eder ki?"

Tori ona sertçe bir yumruk atıyor, yüzüne. "Ver şunu kıza!" diyor Katran'a.

"Onu zorlayamayız." Katran kızın yanına çömelip elini tutuyor. "Ne yapmamızı istiyorsun?" diyor. Kızın gözleri kocaman, panik okunuyor. Ormana kaçmak isteyen ama bir ayağı tuzağa takılıp yakalanmış bir geyik gibi.

"Hayır. İlaç olmaz," diyor apaçık.

Katran şırıngayı Tori'ye veriyor. "Hayır," diyor.

Ve oluyor. Seviyesi biraz daha düşüyor. Bedeni nöbetlerle sarsılıyor. Bağıyor ve vücudu acıyla kıvrılıyor.

"Ona Mutluluk Sıvısı'ndan ver! Eğer kız ölürse bebek zaten ölecek," diyor Tori.

"Bunun için artık çok geç ve elimizde de daha güçlü bir şey yok," diyor doktor. "Bu yaptığınız bizimkinden daha çok acı veriyor." Dolabın arkasındaki başka bir çekmeceye uzanıp başka bir şırınga çıkarıyor. "Ona bunun tamamını ver, iş daha çabuk biter."

"İlaç istemiyor," diyor Katran, sesini zor kontrol ederek.

Kıza sarılıyorum. Artık nerede olduğunun farkında değil ama yüzünde sabit ve anlamsız bir ifade var. Bedeni son bir kez kıvrılıyor: katılaşmış sonunda da gevşiyor.

Gidivor.

Tori doktora bakıyor, sonra da elindeki bıçağa. "Bana izin verir misin?" diyor Katran'a. "Yavaş halledeceğim."

Katran başını iki yana sallıyor. Doktorun elinden ikinci şırıngayı alıyor. "Hayır. Diğerleri üzerinde ne kullanıyorsa ondan ver." Tori'ye uzatıyor.

Katran doktoru tutuyor; adamın yüzünde anladığını gösteren bir ifade var, çırpınmaya başlıyor. "Bunu yapamazsın, cinayet bu."

"Ya senin burada yaptığın? Ona ne isim veriyorsun?" diyor

Tori.

"Yasalar bir nedenle konur. Biri hamile kalırsa ne olur? Ya doğum sırasındaki nöbetlerden ölür ya da ona acıyı dindirecek bir ilaç veririz ve bebek ölür. Bu hale gelmekle sözleşmesini ihlal etmiş oldu. Yasaya göre sözleşmelerini ihlal eden on altı yaşından büyüklerin ikinci şansları sonlandırılır. İmzaladıkları şeyde var bu!"

"Sanki imzalamaktan başka şansımız varmış gibi," diyorum ve bileğimi kaldırıyorum. Levo'mu görünce gözleri açılıyor. "Levo'sunu çıkarabilirlerdi, bebek de yaşardı; ikisi de yaşardı!"

Başını sallıyor. "Sonra ne olacak? Ülkedeki her Programlanmış kız cezasından kurtulmak için bilerek hamile kalacak."

Tori elinde tuttuğu şırıngaya bakıp gülümsüyor. "Hımm. Bu doz hızlı bir ölüm anlamına geliyor demek. Peki ya dozun yarısı?"

Doktorun yüzünden geçen dehşet bu soruya yeterli bir cevap veriyor.

Tori adama doğru ilerliyor ama ben kalamıyorum, bakamıyorum. Başım yine dönüyor, her şey grileşiyor. Sendeleyerek binanın dışına çıkıyorum. Cesetleri geçerken onlara bakmamaya çalışıyorum, ama oradalar, görüş alanımda kaydediliyorlar. Kan. Ölüm.

Ağaçların bulunduğu yere varınca birine kolumu sarıp yere kusuyorum, arkadaki binadan çığlıklar geliyor.

Zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, öğrendiklerimi uygulamaya. Levo'lar doğum sancısı çekenleri öldürüyor; sancıları durduran ilaçlar bebeği doğmadan öldürüyor. Amy ile Jazz'ın yalnız kalmalarına izin verilmemesinin nedeni bu mu? Benim Ben'le yalnız kalamamamın nedeni? Bilmiyordum. Ya o kız? O biliyor muydu?

Hudalar onu programladı ve şimdi de her şeyi denememize rağmen ölü. Amy'den büyük görünüyordu. 21 yaşma ve özgürlüğe ne kadar yakındı? Elimi açıyorum. İçinde o öldüğünde parmağından çıkardığım yüzük var: gümüş. İçinde de bir yazı: Emily ve David. Sonsuza kadar. Yanındaki Programlanmış çocuk sevgilisi miymiş? Sonsuza dek beraber olacaklar işte. Parmaklarımla yüzüğü sıkıca kavriyorum.

Emily. Onu hatırlayacağım. Bu anı hatırlayacağım.

Holly de dahil bizden üç kişi öldü, Programlanmış çocukla kız da. Beş Huda ve bir doktor. Bir

sonlandırma merkezi devre dışı: katran biz oradan ayrılmadan önce orayı ateşe verdi. İkili gruplar halinde ormana karışıp bizi alacakları noktalara koşuyoruz.

"Seni aptal," diye tıslıyor koşarken. "Elinde bıçakla o Huda'ya doğru koşarken ne yaptığını sanıyordun? Sana saklanmanı söylemişim."

"Bana olduğum yerde kalmamı söyledin! Ben de kaldım. O bana doğru koştu."

Başını sallıyor. "Eğer Nico söylediği için sana bakıcılık yapıyor olmasaydım belki de üç kişi kaybetmezdik."

"Ne? Bana bakıcılık mı yapıyordun?"

"Beni duydun. Ne tür bir oyun oynuyorsun? Bak. Yardım etmek istediğini biliyorum ama işe yaramıyorsun. Etraftayken tehlike oluşturuyorsun."

"Ya Holly?"

"Ne olmuş ona?"

"Kendi başına gitmemeliydi."

"Gönüllü oldu. En iyi strateji onları evin dışına çekmekti." Rahatsız olmuşa benziyor.

"Kuralları çiğnedikten sonra Nico'ya kendini kanıtlaması gerekiyordu. Ve kanıtladı da. Kesin olarak."

Yolun geri kalanında sessiz kalıyoruz. Ne oldu? O Huda'yı öldürmek istedim. Bıçak elimdeydi, fırsat da oradaydı. Ama onu kullanma düşüncesi, bıçağı içeri itmek, deriyi kesmek, damar ve kasları... Donup kalıyorum. Yapamazdım.

Katran koşup gelmeseydi ölmüştüm.

Yumruklarım sıkılıyor. Nico ve Baykuşlarla yaptığımız talimler ne işe yaradı peki? Öldürmenin çok fazla yolunu biliyorum.

Emily'nin yüzünü aklımda tutuyorum. Onu kurtarabilecek Mutluluk Sıvısı'nı reddetti. Hem de ne için? Şimdi hem kendisi hem de bebeği öldü. Ve Holly: boynu kırıldı. Ve diğer ikisi, isimlerini bile bilmiyorum, hücrelerinde öldüler.

Hudalar yaptı bunu.

Bir dahaki sefere elimde silah, karşımda da bir Huda olursa başarısız olmayacağım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Sen de yapar mıydın o kızın yaptığını?" diye soruyor Tori. Evin son basamaklarını çıkarken bıçağını gözden geçiriyor. Kullanmakta hiç sıkıntı çekmediği açık.

"Mantıksızdı. Bebeğini kurtaramazdı."

"Ama belki kararının bebeğini öldürdüğünü bilerek yaşayamayacaktı. Tıpkı benim gibi. Ben öldüğünde orada olsaydım ve onu kurtarmak için bir şey yapamasaydım ölürdüm. O düşünceyle yaşayamazdım."

Gözücüyla dikkatle ona bakıyorum. Ben hakkında bir şey mi biliyor? Yo. O kızla kendisini özdeşleştiriyor, her şeyi yapabilen kızla. Göğüs geçiriyorum.

Tori kolunu omuzlarıma atıyor. "En azından artık orada kimseyi öldüremeyecekler, uzunca bir süre. Harika bir gün olmadı mı?"

"Görebildiğim kadarıyla öyle." Harikadan da öte.

Tori ileriye bakıyor; yolu gösteren Katran neredeyse gözden kaybolmuş. Sesini alçaltıyor. "Haksızlık bu. Katran'la konuş; gelecek sefer saldırıya katılman gerektiğini anlat. Aslında bir parçası oldun sayılır ve başardık." Sesini yeniden yükseltiyor. "Onlara gününü gösterdik değil mi?" Etrafindakiler bağırıp aptal aptal alkışlıyor.

Biz yaklaşırken Nico evden çıkıyor, akşamüstü şimdi; okuldan dönmüş. Benim de olmam gereken yerden. Bize şöyle bir bakıp kayıpları görüyor. "Güzel öldüler mi?" diye soruyor Katran'a.

"Evet."

Nico'nun arkasından Holly'nin kardeşi evden fırlıyor. Bugünkü maceraya katılmasına izin verilmedi; yeterince talime katılmadı demişti Nico. "Holly nerede?" diye soruyor.

Kimse cevap vermiyor. Katran titreyen çocuğun omzunu tutuyor. Birlikteyiz: bir dakikalık sessizlik yavaş saniyelerde uzuyor.

Nico başını kaldırıp bir işaret yapınca herkes dağılmaya başlıyor. Kolunu Holly'nin kardeşine dolamış olan Katran şimdi kulağına alçak sesle bir şeyler söylüyor. Değişti ve nazik: rüyamda korktuğum zaman beni rahatlatan Katran gibi. Gerçekten oldu mu bu? Ne kadar akıldışı gözükmüşse gözüksün içimden bir ses evet diyor.

"İkinizin anlaşmasını görmek güzel," diyor Nico Tori'yle beni göstererek. Yan yana ve kol kolayız.

"Neden anlaşmayalım ki?" diye soruyor Tori.

"Aynı erkeğin sevgilisi olan kızlar pek iyi arkadaş olamaz da."

Tori gözleri kocaman açılarak bana bakıyor. Beni iterek, "Ben'le mi?" diye fısıldıyor. Ne diyebilirim ki? Dönüp ağaçlara doğru yürüyor.

Nico gülümsüyor. "Biraz konuşacağız," diyor bana işaret vererek ve eve yürüyor. Orada bir

saniye öylece kalıyorum, tepki veremeyecek kadar şaşkınım.

"Gel!" diye sesleniyor.

Ofis olarak kullandığı penceresiz odaya doğru peşinden gidiyorum. Nemli duvarlarda mumların alevleri titriyor.

"Neden yaptın bunu?" diye soruyorum kendimi durdurama- varak.

"Neyi?"

"Tori'ye neden Ben'le benden bahsettin?"

"Rain, grup olarak nasıl çalışmamız gerektiğini biliyorsun: tam bir dürüstlük gerekiyor. Aramızda saklı gizli hiçbir şey olmamalı. Hudalar yalan söyler, biz gerçeği."

"Gerçek özgürlüktür, özgürlük gerçek," diyorum kelimeler içimdeki gizli bir yerden, geçmişten gelip dağılırken.

Gülümsüyor. "Aynen öyle. Şimdi söyle bana: bugünkü saldırıdan sonra ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Yüz ifadesi kibar ama gözleri incelemekte.

Kanın kırmızısını aklımdan çıkarıp Emily'nin cebimdeki yüzüğüne sarılıyorum. Hudalar'ın ona ve onun gibilere sürekli yaptığı şeylere yoğunlaşıyorum. Onları durdurmalıyız. Azim içimde somutlaşıyor.

"Doğru taraftayım. Bizim tarafımızda."

"Güzel. Yakında yapacak başka işlerimiz olacak." Gülümseyerek eliyle yanağıma dokunuyor ve onun favorisi olduğum duygusuyla dolup taşarak kızarıyorum.

"Varım."

"Hiç kuşum yoktu," diyor ama o kadar KUŞKULUYDU ki. "Ne var?" diye soruyor yüzümdeki değişiklikleri gördüğünde hep yaptığı gibi.

"Yalnızca... anlamıyorum gerçekten. Neden benim işin içinde olmamı istiyorsun? Ne yapabilirim ki?"

"Sen bizden birisin," diyor. "Seni götürdüklerinde sana olanlar ya da programlandıktan sonra dönüştüğün kişinin önemi yok, sen hep bizden biri olarak kalacaksın. Ama ayrıca benim için de önemlisin."

Başka şey söylemeden kolunu omzuma atıyor. Daha da kızarıyorum. Buraya aidim, Özgür BK'ya. Ben buyum. Yapmam gereken bu. Ama tam olarak ne?

"Ne oluyor?"

"Yakında Rain. Yakında."

Hayal kırıklığı yüzümden okunmuş olmalı, şöyle diyorum: "Bana güvenmiyorsun."

"Güveniyorum." Tereddütle gülümsüyor. "Sana şu kadarını söyleyeyim. Yakında Londra'daki diğer büyük hedeflere toplu saldırılar düzenlenecek."

"Peki ya bugün yaptıklarımız neydi o zaman? Bir başka saldırıyla bağlantılı değildi."

Yeniden gülümsüyor. "Akıllı kız Rain. Eylemlerimizi şimdi başlatmak istemiyoruz. Her zamanki saldırılardan olduğunu düşünmeliler; büyük bir şeye yaklaşıldığım değil. Ve ayrıca belirli kişiler var; hedefler."

Kalbim sıkışıyor. "Suikastlar mı?"

"Hassas olma." Sesi soğuk. "Bu hükümetin senin gibi insanlara ne yapmış olduğunu ve ne yapmaya devam ettiğini biliyorum. Tori'ye de. Ona ne olduğunu bir düşün. Aynı anda yüksek tabakadan çeşitli kişiler kaçırılacak. Dikkati doğru yerlere çekeceğiz."

"Ya hastane saldırısı? Orası son derece sıkı korunup gözleniyor. Kaynaklar gerekiyor ve..." Anlayarak susuyorum. "Hedef şaşırtma mı?"

"Evet. Hastane saldırısıyla ilgili planları sızdıracağız. Ama onlar orada hazır beklerken biz başka yerde olacağız."

Başka yerde... Başka zamanda. "Armstrong Anma Günü." Bunu durumu bildirmek için söylüyorum, soru şeklinde değil. "Chequers'te. Olaylar o gün ve orada başlayacak değil mi?"

Sessiz kalıyor.

"Ailem orada olacak."

"Senin ailen biziz." Nazik bir uyarı. Kızarıyorum.

"Nico anlamıyorsun. Annem Hudalar'ın tarafında değil; en azından artık değil."

"Öyle mi?"

"Hayır! Oğlunu programlamışlar." Ve Nico'ya Robert'ı anlatıyorum. Bana duyulan güveni boşa çıkarmanın suçluluğunu duyumsayarak. "Oğluna ne olduğunu bulmaya çalışmış, onlardan biri değil."

"Yine de bizi desteklemiyorsa, Hudalar'a karşı hissettikleri ilgisiz. Davamızın kurbanlarından biri olmasında sakınca yok." Elini çeneme koyup başımı kaldırıyor. Gözlerimden korku okunuyor olmalı. "Rain, zor olduğunu biliyorum. Ama güçlü olmalısın. Hudalar'a onları en çok etkileyecek noktadan saldırmalıyız. Onların davasının bir simgesi o kadın buna izin veriyor. Konuyla ilgili duyguları ne olursa olsun o Hudalar'ın araçlarından biri."

Emily'nin cebinde duran yüzüğüne yapışıyorum.

Güçlü olmalıyım.

Alnımı öpüyor. "Bu kadar merak yeter. Onlar seni merak etmeden eve dönmenin zamanı geldi."

"Niçin burada kalamıyorum?" diyorum planlamadan, ama evet neden? Çünkü Nico'ylayken, hatta Katran'layken bile, buraya aidim. Tasarılarına inanıyorum: planlarımıza.

Her iki omzuma ellerini koyuyor. "Bir süre daha güçlü kal, olur mu? Sana içeride ihtiyacımız var. O hayattan hemen çıkamazsın, henüz değil. Haydi Rain," diyor beni kapıya doğru hafifçe iterek. Yürüyorum. Nico'nun yanından ayrılmak sıcaklığın düşmesi gibi bir şey.

Tori ortada görünmüyor ama Katran geri dönmüş. Ağaçlara doğru ilerlerken peşimden seğirtiyor.

"Bakıcıya ihtiyacım olmadığını biliyorsun. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlıyorum."

Katran sözlerimi duymazlıktan gelip izlemeye devam ediyor.

"Duydun mu beni?" Bisikletlere dönüp yüzüne bakıyorum.

Sırıttıyor. "Duydum. Ama özel kız, bu yukarıdan gelen bir emir. Seni sağ salim eve ulaştırmalıyım."

"Kimseye bir şey söylemem. Gidip bir kayanın arkasına otur ve uyu."

Beni umursamayıp bisikletlerimizi sakladığımız yerden çıkarıyor ve Katran önde, yola koyuluyoruz. Sessiz olmak gerekmesine rağmen hızlı gidiyoruz. Ama o zaten hep böyledir değil mi? O dönemlerde Nico ona sezgiden çok cesaret derdi fakat Katran'ın hep kontrollü olduğunu görünce rahatladı. Uçuruma yakın ama asla düşmeyen kişi. Kısa süre sonra hızın etkisiyle neşelenip geçmiş zamanları düşünüp bunu bugün olan şeyleri hatırlamayı engellemekte kullanıyorum. Riski önemsemeden.

Beni başka günlere götürüyor. Tehlikenin kıyısında. Ama parçaları gelip gidip kendimi canlı hissettiriyor. Umut uyandırıyor, sonra yok oluyorlar.

Ve anlamıyorum. Katran'ı inceliyorum; baştan aşağı: gerçekte kim bu çocuk? Yıllar önce benim için anlamı neydi? Sorular içimde alevleniyor.

Evden birkaç kilometre ötedeki zula uzaktan görünüyor. Katran yavaşlayıp duruyor, diğer yönde gidip geri dönmek için bisikletini yolda çeviriyor.

"Bekle bir dakika," deyip sonra tereddüde kapılıyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne? Evin yolunu bulamayacak mısın?"

Surat asıp yumruklarımı sıkıyorum, neden uğraşıyorum ki^ "Neden bazen gıcığın teki oluyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Sorusunun ardında öfke var.

Öte yana dönüp bisikletimi ağaçların arasına saklıyorum. Katran durup izliyor: doğru yapıp yapmadığımı merak ediyor muhtemelen. Muşambayı çekip kamuflajı örtterek yolda yürümeye başlıyorum.

"Geri gel, özür dilerim," diyor.

Katran özür mü diliyor? O kadar şaşırılmışım ki durup geriye dönüyorum. Bisikletinden inmiş, ona doğru yürüyorum. Gözlerinde meydan okuma var, ben de korkusuzca yüzleşeceğim. Ama kapkara gözleriyle benimkilerin içine bakmaya başlayınca kelimeler uçup gidiyor.

"Ee?" diyor nihayet.

Yutkunuyorum. "Anılarım biraz... karışık. Sana bir şey sorabilir miyim? Yıllar öncesinden?"

"Başla bakalım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Gerçekten korkunç rüyalar görüyorum. Kâbuslar. Hâlâ devam ediyorlar." İç çekip yere bakıyorum. Yüksek sesle söylemek istememiştım ama aynı zamanda ne bildiğini öğrenmeye de ihtiyacım vardı. "Kovalanıyorum. Kumlarda koşuyorum, tam anlamıyla

dehşete düşmüşüm. Ve..." Yukarı çeviriyorum bakışlarımı. "Beni sen uyandırıyorun, ben korku doluyken bana sarılıyorsun." Söylüyorum bunları aslında, sormuyorum, çünkü bir biçimde doğru olduğunu biliyorum.

Ve işte gözlerinde: onaylıyor. Dönüp sağ yanağındaki açılmış yara izinin öfkeli kırmızısını saklıyor. Şimdiki gibi zamanlarda, yani yarasına yaraşır şekilde kızgın olmadığında onda başka birini görebiliyorsunuz. Holly'nin erkek kardeşine kolunu dolayan kişiyi.

Yıllar önce o gece beni kucaklayan kişiyi.

"Sağ ol," diyorum.

"Önemli değil." Utanmışa benziyor. "Eskiden arkadaştık; sen ve ben. İşler... değişti."

"Neden?"

"Sen değiştin."

"Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Göğüs geçiriyor. "Bizimle birlikte talim yapmaya ilk geldiğin zamanlarda farklıydın. Korkardın, çok ağlardın. Orada olmak, bize benzemek istemezdin. Ama zamanla değiştin. Bu öfkeli, deli kıza dönüştün: Nico'nun iplerinde oynayan kuklaya. Ve bunun da Nico'yla ve seni götürüp bazen günlerce alıkoyan o doktorla ilgisi vardı. Her geri geldiğinde daha sık değişiyordun. Ta ki ilk tanıdığım kız neredeyse hiç görünmeyene dek."

Doktor mu? Zihnimde bir kıvılcım çakıyor: özel bir doktor, kemikleri düzeltip hastalıkları iyileştiren türden değil. Ondandır çok ama çok korkardım. Bu düşünceyi ötelemeye çalışıyorum; yüzü ve sonra da ismi görüntüye giriyor. Dr. Craig. Gördüğüm o rüyada hasta olacağımı söyleyen doktor.

"Ve Nico bize sen o değiştiğin kızken sana bizlerden biri gibi davranmamızı, diğeryken görmezlikten gelmemizi söyledi. Yavaş yavaş diğeri gitti, artık yalnızca sen kâbus gördüğünde geri geliyordu."

Başım ağrıyor. Nico'nun söylediği gibi iki kişi. Lucy ve Rain. Beni iki ayrı kişiye bölmüşler... O doktor mu? Hasta gibi hissediyorum. Başka yöne dönüyorum ama Katran bırakmıyor. Beni kendisine çevirip omuzlarımı elleriyle kavırıyor ki diğer tarafa bakmayayım.

"Beni dinle. Nico seninle ilgili bir şeyin peşinde ve bu yıllar önce başladı. Ne olduğunu anlamadım ve hoşuma da gitmedi.

Seni kullanmasına izin verme. Sen bizim gibi değilsin; hiç olmadın. Hâin şansın varken kaç kurtul."

Başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum hafifçe, sonra: "Hayır!" Daha güçlü. "Sen yolundan çekilmemi istiyorsun. Nico'yla beni kıskanıyorsun. Onun için ve dava için önemli olmamı çekemiyorsun."

Gülüyor ama arkasında öfke saklı. "Evet, tabii; öyle." Dönüp bisikletine biniyor.

Yürüyerek uzaklaşmaya başlıyorum.

"Bekle," diyor ve duraklıyorum. "Dinle beni Rain. Yaptığımız şeye inancım tam. Tek yolun

bizimki olduğuna, Hudalar'dan kurtulup özgürleşmenin yegâne yolunun bu olduğuna inanıyorum. Hayatlarımızı iyileştirmenin. Ama bu senin savaşın olmak zorunda değil. Kim olduğunu bile bilmeden olmaz: bu halde nasıl seçim yapabilirsin ki? Anılarını olmaları gerektiği yerlere yerleştirmeyi dene. Onları engelleme."

Karmakarışık bir halde titreyerek yolun yukarısında kaybolmasını izliyorum. Öfke ve korku. Anılar eşikte pusuda, beni istila etmekle tehdit ediyorlar ama onları istemiyorum. Öteli- yorum.

Bir biçimde sendeleyerek eve yönelip içeri girmeyi başararak sessizce yukarı çıkıyorum. Yatağıma kıvrılıyorum.

Akşam olmak üzere. Bir saat daha eve kimse gelmeyecek. Duş yapmam, üzerimi değiştirip biri gelinceye kadar normal görünmem lazım ama düşüncelerim çalkantılı.

Hatırlamaya çalışmak mı?

Fakat yıllar önce nasıl biri olduğum hakkında Katranın söyledikleri... Ufak bir iz var. Yarısını bildiğim bir şarkı gibi, melodisini ıslıkla çalabilirim ama sözlerini hatırlamıyorum.

Karmaşamı, anılarımın nasıl gelip gittiğini düşünüyorum. Bunlar programlanmam yüzünden. Fakat Katran'a göre Huda- lar bana el atmadan çok önce başlamış.

Konsantre olmaya çalışıyorum. Nicobeni Programlanmadan koruduğunu, iki kişiye ayrıldığını söylemişti; ama bunu nasıl yaptı? Lucy'yi sağ elini kullanır hale getirdiğini, Hudalar beni yakaladığında Rain'in onun içinde saklandığını biliyorum. Beni sağ elimi kullanırmışım gibi programladılar. Lucy gitti ve ben programlandıktan sonra Rain'in anıları içinde saklı kaldı, dışarı çıkmak için doğru tetiği bekledi.

Bu, Nico'nun olmasını istediği şeydi. Ama bütün hikâye bundan ibaret değil. Lucy'nin bazı ufak şeyleri ve anıları -rüyaları, korkuları- hâlâ duruyor. Derine gömülmüş. Yüreğimde bir kıpırdanma. Eğer öğrenirse Nico'nun bundan hoşlanmayacağını söylüyor. Lucy'den bahsettiğimde ihtiyatlı davrandı, kim olduğunu bilmeme bile şaşırdı.

Öfkeliyim. Katran'a o kadar öfkeliyim ki. Kısa süre önce Özgür BK'da kalıp her şeyin bir parçası olmam gerektiğinden emindim: onlara aittim. Yani bir yere aittim ve kim olduğumu biliyordum. Katran her şeyi mahvetti.

Şimdi elimde kalan tek şey kafa karışıklığı.

Hafızamla ilgili bir sorunum olduğunu söylemek işleri olduğundan önemsiz gösteriyor.

Sadece seçime mi bağlı? Kyla'yı ve hayatını unut ve Özgür BK'ya katıl. Bunu yap, geride hiçbir şey kalmasın. Emily'nin yüzüğünü o kadar sıkı tutuyorum ki elimde, derimde bir halka oluşturuyor.

Fakat Ben'i unutmak istemiyorum. Yüzüne odaklanıyorum, zihnimdeki berraklığını korumalıyım ama yetmiyor. Asla yetmez. Eskiz defterimi, kalemimi çıkarıp çiziyorum onu tekrar

tekrar. Yoğunlaş. Gözlerindeki bakışa, duruşuna tutunuyorum. Koşmasına. Katran gerçek dünyaya şöyle kafa tutuyor: içinde hareket ederek. Ben'se o dünyanın bir parçası.

Ben benim de bir parçam.

Onu görmek, ona dokunmak için büyük bir özlem duyuyorum. Olumlayken kim olduğumu hep biliyordum. Birlikte ne yapmamız gerektiğini bulabilirdik.

Aiden Ben'e ulaşmanın güvenli bir yolunu bulunca temasa geçeceğini söyledi. Ama bu bekleyemez.

Bekleyemem.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Sıkı bir ayaz var. Kırağı ay ışığında otların üzerinde parıldıyor. Uyuyan köyümüzden sessizce patikaya süzülürken soğuk ve heyecandan eşit derecede ürperiyorum. Umarım haklıyım. Ben oradadır. Yoksa sabah koşusu için yılın bu zamanları fazla soğuk ve fazla karanlık olabilir mi?

Dağ bisikletine ulaşmaya çalışırken eldiven giymiş olmayı diledim. Karanlıkta zulaya ulaşıyorum. Soğuk, ellerimi uyuşturup hareket edemez hale getirmiş. Sonunda bisikleti çıkarıp kanal yoluna çıkıyorum.

Bildik alanı geçince ezberlediğim haritadan yolumu bulmaya, dikkatimi vermeye çalışıyorum. İçim tamamen Ben'le dolu. Zaman zaman yolu belirleyemediğimde karanlıkta yanlış yöne gitme korkusuyla cep fenerimi açmak zorunda kalıyorum.

Evden kilometrelerce uzakta bir noktada durup cebimden Emily'nin yüzüğünü alıyorum. Bende kalamaz: çok tehlikeli. Ya biri görürse? Öpüp kanalın derin bir yerine atmaya çalışıyorum. Çamurlu dipte kaybolmasını sağlayayım. Fakat başaramıyorum. Bir ağaca tırmanıyorum. Yüzüğü aşağıdan görünmeyen ince bir dala geçiriyorum. Gözlerim yeri belirliyor, kanaldaki kıvrımı. Bir gün almak için geri döneceğim.

Tekrar kilometrelerce ilerliyorum, bir şey beni dürtüp konsantrasyonumu bozuyor. Doğru olmayan bir şey var. Arkamda; belli belirsiz, aramızda mesafe bulunuyor, emin olmak için çok uzakta. Fısıltı gibi sesler. Bisiklet sesine çok benziyor.

Durup benimkini ağaçlara saklayarak geldiğim yoldan geriye biraz sürünüyorum; yavaşça, sessizce, gizli gizli. Yoldan gitmektense gölgesinde ilerlerken...

Orada.

Yolda bir silüet bekliyor. Bisiklet üzerinde gidonumda araç takip cihazının belli belirsiz ışığı yanıp sönüyor: izlediği araç sabit. Yüzünden bir kararsızlık geçiyor; güvenli bir mesafede mi kalmalı yoksa gidip aracın neden durduğuna mı bakmalı?

Katran'ın önüne çıkıyorum.

Zıplıyor. Yüzünde suçluluk var, sonra geçiyor.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba."

"Şimdi. Anlatacak mısın, tahmin mi etmeliyim?" diyorum ve omuz silkip cevap vermiyor. "Bisiklette araç takip çipi var. Sen de beni takip ve kontrol ediyorsun."

Katran o ışıkta bile görebileceğim kadar kızarıyor.

"Bisiklette çip var evet. Ama öyle değil. Hepsinde güvenlik amaçlı bunlardan var değil mi?"

"Ama sen beni izliyordun."

"Nico öyle yapmamı söyledi."

Nico: içimde korku yanıp sönüyor. "Biliyor mu?"

Henüz bilmiyor. Nereye gidiyorsun?"

Sessiz kalıyorum.

"Neyse, nereye gidersen git, seninle geliyorum."

Geriye, yola bakıyorum. Belki çok yaklaşımadan bisikletten kurtulup sıvışabilirim. Ya da belki çipi bulup çıkarırım.

Ama Katran şimdi yakalanmış olduğu için, daha yakın duruyor.

Bisikletime ulaşınca ona dönüyorum. "Lütfen takip etme beni. İstersen burada bekle. Geç kalmam, birlikte dönebiliriz."

"Hayır."

"Bakıcıya ihtiyacım yok!"

"Hayır var."

Köşeye sıkıştım, göğüs geçiriyorum, ona söylemekten başka seçeneğim yok. "Kim olduğumu hatırlamakla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Olayın peşini bırakmamam gerektiğini?" Bekliyor. "Ben'i görmeye gidiyorum."

"Ne? Tori'nin bahsettiği mi?"

"Yanlış anladı. Ben'le biz... yakındık."

"Ama çocuğun öldüğünü sanıyordum."

Başımı sağa sola sallıyorum. "Yaşıyor ve gidip göreceğim."

"Görüşüyor musunuz?"

"Hayır. Gideceğimi bilmiyor. Bugün orada olmayabilir bile; sezgilerimle hareket ediyorum."

"İyi de nasıl..."

"Onu nasıl bulduğumu sorma. Söylenemem. Ama şimdi neden benimle gelemeyeceğini anlıyor musun?"

Katran'ın yüzünde çok fazla duygu birbirine karışıyor -endişe ve incinme, mücadele ve öfke- öyle ki hareket ettiğimin bile farkına varmadan yanma gidip koluna dokunuyorum. "Katran? İyi misin?"

"Hayır." İçini çekip eliyle saçını geriye itiyor. "Bak. Arkada kalıp görünmeyeceğim. Yolunda gitmeyen bir şey olursa arkanı kollarım. Yapabileceğimin en iyisi bu. Tamam mı?"

Ve söylediği, vardığı yargıya o kadar ters ki, ondan bekleyebileceğimden o kadar fazla ki gülümsüyorum. "Tamam."

Bisikletime binip birkaç viraj alıyorum. Hafızam işini yaptı: doğru yoldayım. Ben'in okulunun yakınında koşmaya geleceği parkura ulaştığımızda gökyüzü hâlâ karanlık. Bisikletlerimizi gizleyip

ağaçların arasına saklanıyoruz. Gözetliyoruz.

Karanlık, gökyüzünde azar azar açılıp yerini loş bir ışığa bırakıyor. Benden iz yok. Boğazım kasılıyor ve tam Katran'a dönüp özür dilerim, hata yapmış olmalıyım diyecekken kolumu kavriyor.

"Bak," diyor soluk vererek. Yolun vardığı tepeyi işaret ediyor, bir silüet aşağı doğru koşuyor, ışık arkasında. Gözlerimi kısarak bakıyorum, emin değilim; ve sonra - evet. Bu o! Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve ayaklarım telaşa kapılıyor. Ağaçların arasından çıkıp uzaklaşan silüetinin ardından yoldan koşuyorum.

Ben hızlı koşar. Hep öyleydi. Hızımı gittikçe artırıyorum. Bir şey duymuş olmalı ki arkasındakini görmek için başını biraz çeviriyor; sonra önüne dönüp devam ediyor.

Belki de bu ışıkta tanımadı beni. Daha da hızlanıyorum. "Bekle," diyorum yumuşak bir biçimde. "Ben, bekle."

Ritmi yavaşlıyor, sonra yürümeye dönüşüyor.

Yanına gidiyorum.

"Evet?" diyor.

Gözlerine bakıp gülümsüyorum, altın ışıltılı kahverengi gözlerine. Elini tutuyorum. Başını eğip ellerimize bakıyor. Gülümser gibi oluyor.

Ayrıntıları algılamaya başlıyorum. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Ben?"

"Üzgünüm. Beni başkasıyla karıştırdınız."

"Hayır karıştırmadım." Ve eline yapışıyorum.

Başını sallayıp elini çekiyor. "Üzgünüm, ben Ben değilim. İz in verirsiniz koşumu bitirmek için kısa bir sürem kaldı." Ve gidiyor. Koşarak uzaklaşıyor. Beni orada öylece ayakta bırakarak. Gidişini, koşmasını izliyorum ve her hareketi onu benim Ben'im yapıyor. Gözlerimden yaşlar boşanmaya başlıyor.

Kim olduğumu bilmiyor.

Hiçbir şey hatırlamıyor.

Midem kasılıyor. Tekrar programlamışlar. Tek cevap bu. Ama on yedi yaşında. On altı yaşından küçük değilsen sana bunu yapmamaları gerekir. Neden Ben için kendi kurallarını çiğnemişler?

Kim olduğumu bilmiyor.

Hâlâ yolda durup titriyorum. Ben dönüp bu tarafa koşabilir. Bu düşünceyle sendeleye sendeleye ağaçların arasına girip bekliyorum. Az sonra uzakta beliriyor. Her zamanki zarif stiliyle koşarak yaklaşmasını, sonra flu bir biçimde tepenin ardına doğru geçişini izliyorum.

Arkamda ormandan sesler geliyor ama ben hâlâ hareketsiz durup gün doğumu ışıkları içinde Ben'in kayboluşuna bakıyorum.

"Rain?" Alçak bir ses: Katran.

Yüzümdeki akmasını engelleyemediğini yaşları görmesini istemediğimden dönmüyorum. Ilık bir el koluma dokunup beni çekiyor.

"Ne oldu?"

Konuşmadan başımı sallıyorum. Tereddütlü, bir elini omzuma koyuyor. Beni yakınma çekiyor, kolları önce sert, sonra gevşiyor. Ve ben de ona hıçkırarak Ben'in benim kim olduğumu artık bilmediğini söylüyorum.

Sonunda beni uzaklaştırıp gözlerime bakıyor. "Kendini toplaman lazım, şimdi yap bunu. Buradan gitmeliyiz. Fazla aydınlık oldu, başkaları gelebilir."

Beni ormana, bisikletlerimize götürüyor ve kanal yoluna yöneliyoruz. Yüzümdeki soğuk hava gözlerimi sızlatıyor, görmemi zorlaştırıyor ve bu arada zihnimde iki kelime dönüp duruyor. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor.

Ben gitti.

Programlanmış olsam da Nico'nun yaptığı şey sayesinde bazı anılarımı koruyabildim. Ama Ben koruyamaz. Öyle işlemiyor. Artık ben onun için hiç var olmamış gibiyim. Aramızda olanlar onun için olmamış gibi. Hiçbirini bilmiyor.

Ben gitti.

Gözyaşlarını dindi; tüm varlığım. Hiçbir şey yok. Umut yok. Çıkış yok.

Zulaya gidiyoruz ve Katran bisikletimi içeri sokarken öylece duruyorum.

"Oraya giderek ne yaptığını sanıyordun?" Başımı sallıyor: her zamanki Katran geri döndü.

Sessizim. Omzumdan itiyor; meydan okuma.

"Nico'ya ve bize Özgür BK'yı desteklediğini söyleyip sonra böyle bir şey yapıyorsun. Riskli, Rain. Ya seni çekip götürmek için orada olmasaydım ve yakalansaydın? Senden çok şey öğrenirlerdi. Bunun için yöntemleri var. Hepimize ihanet etmiş olurdun."

İçimde bir şey helezonlar çizerek katılaşıyor. "Hudalar Ben'i benden bir kez aldı. Şimdi yeniden yaptılar bunu. Gitti. Yeter artık. Bunu onlara ödetmek için her şeyi yapacağım."

"Ciddi görünüyorsun. Olayın bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni sınırlarını aşmaya zorlayan şey. Böylece gerçekten her şeyi yapabilecek hale geleceksin."

Omuz silkiyorum, ama içimde her şey yer değiştirip yeniden diziliyor. Şimdi ağacın birinde saklanan Emily'nin yüzüğü son noktaydı. Ve Ben de: evet. Sınırı çoktan aştım, geriye dönüş yok. "Senin olayın neydi?"

Elimi yakalayıp yanağına dokunduruyor -yara izine- sonra beni itiyor.

"Hatırlamıyor musun? Bu. On yaşındayken ablam kaybolmuştu. Saklanıyordu. Bir belaya bulaşmış, ciddi bir şey değildi ama Hudalar'ın nasıl olduğunu bilirsin."

Aniden dönüp sırtımı göğsüne yaslayarak kolunu boğazıma dayıyor. "Biri beni böyle tuttu," diye

fısıldıyor. Diğer elini yanağıma, tam gözümün altındaki noktaya uzatıyor. "Sayfiye evimizin oralardaydık. Babamın dalış bıçağını aldı ve buradaki noktayı deldi." Parmağını yanağımdan aşağı doğru indiriyor, yara izinin açtığı yol. "Buraya geldiğinde ablamın nerede olduğunu söylemiştim onlara. Onu bir daha hiç görmedik."

Beni itiyor. Dalış bıçağı: bir katran. Unutmamak için ismini böyle seçmiş. Hâlâ taşıdığı bıçak. Hatırlıyorum.

Yanağıma tutuyorum. Canımı acıtmadı ama parmağını tenimde hâlâ hissedebiliyorum; bıçağın açtığı yolu çizmesini. Dehşetle bakıyorum. "Senin suçun değildi. Çocuktun daha!"

"Belki öyle. Ama bir daha kimseye ihanet etmeden öleceğim. Sebebi bu. Bugün yaptığını Nico'ya anlatmayacağım ve Tori'ye de bahsetmeyeceğim. Git şimdi. Onlar kaybolduğunu düşünmeden eve geri dön."

"Katran?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

Bir bakış atıyor. "Bizimle olmak istemeni anlıyorum. Ama sınırlarını bilmen gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Başka zaman." Tereddüt ediyor, sonra eliyle yanağıma dokunuyor. "Ben için üzgünüm."

Yavaşça koşarak sokağımıza girdiğimde okula hazırlanma vakti neredeyse gelmiş, arka yoldan gizlice girmek için çok geç. Neyse ki her ihtimale karşı not bırakmıştım. "Koşuya çıktım."

Bu sefer ses çıkarmamamın anlamı yok.

Ön kapıyı açıyorum. "Merhaba, ben geldim!" diye sesleniyorum.

Ayakkabılarımı çözmek için eğilirken annem mutfaktan başını uzatıyor.

"Bu sabah koşu için soğuk değil miydi?"

"Soğukta koşmak iyi gelir!" diyorum sesimin kısık çıkmasına uğraşarak. Başarısız oluyorum.

Ayakkabılarımı dolaba tıkarırken koridora çıkıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor ve gözlerinde gerçek ve saf bir endişenin izleri var. İçten olduğuna o kadar inanmak istiyorum ki. Kollarına atılıp ona Ben'i anlatsam. Ama yapamam. Yüzümde açıkça gördüklerini de inkâr edemem. Kıpkırmızı gözlerimi.

"Ben'i düşünüyordum. Uyuyamadım, ben de koşmaya çıktım."

Elini omzuma atıp sıkıyor. Beni merdivene iterek, "Git. Duş yapıp ısın biraz. Sonra kahvaltıyı hazırlayacağım," diyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Önceki günün sabahından beri neşeli dünya sanki derin bir umutsuzluğa gömülmüş gibi: sıcaklık bütün gün sıfıra yakın seyrediyor, geceyse daha düşük. Bu durum ve Ben beni aptallaştırdı; okulun her zamanki hareketli hali ve ev arasında farkındalığımı yitirdim. Pencereden dışarı baktığım yerde, önce dakikalar tuhaf bir biçimde ilerlerken bir an başımı kaldırdığımda saatler geçmiş oluyor. Aklımı meşgul edecek bir şey, herhangi bir şey olsun diye Shakespeare ödevimi bile yaptım. Zayıf bir çaba ama belaya bulaşmamak için yapabileceğim şey bu. En azından onlar okuyana kadar. Çünkü bayağı kötü oldu. O zamana kadar Nico ya da Coulson İngilizce ödevimi önemsiz kılabilir.

Ve bu gece grup var.

Koşmak genellikle kendimi iyi hissetmemi sağlar, beni kendime yaklaştırır. Artık o her kimse. Ama ayaklarım yolu dönerken iyi bir fikir olduğuna emin olamıyorum. Tüm yaptığı Ben'le beraber gruba giderken koşmamızı hatırlatmak.

Levolarımızı alt etmek için koşardık. Antrenmanların harekete geçirdiği tüm o mutluluk kimyasalları düşünmeyi, seviyen düşmeden hoş olmayan şeyler hakkında konuşabilmeyi sağlardı. Ama çok daha fazlası vardı: Ben koşmayı severdi. Benden bile daha çok. Onun kişiliğinin parçasıydı koşmak.

Sendeliyorum, neredeyse tökezleyeceğim: koşmak Ben'in hâlâ bir parçası.

Yavaşlayıp yürümeye başlıyorum. Ne anlama geliyor bu? Yasın gerisinde bir şey beni dürtüyor ve işte bu. Ben'in sabah orada koşacağını onu çok iyi tanıdığım için tahmin edebildim. O da koştu. Demek ki bir parçası hâlâ yerinde duruyor.

O sabaha ait her anı hatırlamaya zorluyorum kendimi, değerlendiriyorum. Geçişirmeye çalıştığım şeyi yapıyorum. Kim olduğumu bilmiyordu, ben de yeniden programlandığını düşündüm. Görünürde yeni bir Levo da yoktu ama giysisinin kolları uzundu, bilemeyiz. Görememiş olabilirim.

Ama yolunda gitmeyen bir şey var. Yeniden yaptılarsa yeni programlananlara benzemeliydi değil mi? Neşe dolu olmalı, sersemce sıyrılmalıydı. Gideli o kadar çok olmadı çünkü. Ve hiç de öyle görünmüyordu: ama ne olursa olsun eski halinden çok farklıydı. Ona ne olduysa, programlamamışlar. Başka bir şey bu.

Buzlu yoldan derin düşünceler içinde yürüyorum. Koşmayı bıraktığım için soğğun ısırdığını hissediyorum belli belirsiz. Arkamda, orada burada ışıklar parlayıp sönüyor, arabalar, sonra da bir kamyonet hızla geçerken.

Köşeyi döndüğümde kamyonetin yolun kıyısına park ettiğini görüyorum.

Beynimin bir kısmı not ediyor: beyaz bir kamyonet.

Yan tarafında "Best İnşaat" yazılı.

Kaç!

Yolun kenarında gölgeler içinden çıkan eller kolumu yakaladığında düşüncem henüz oluşmuş.

Anlık tepkim dönüp tekme atmak ama diğer tarafta araba farları görülüyor. Işıklar yanımızdan geçerken beni bırakıp tek olasılığı doğru kılıyor: Wayne bu.

Wayne; ama değişmiş. Zaten pek hoş olmayan yüzü berbat halde: derin yara izi gözünden kafa derisine gidiyor. Etrafındaki saçlar dökülmüş ve uzamamış.

"Ne güzel olmuş değil mi?" diyor ifademi okuyarak.

"Ne istiyorsun?" diyorum kaçamak cevap vererek.

Hatırlamadığımı aklıma getiriyorum: doktorun muayenehanesinde duyduğu böyleydi Amy'nin. Travmatik amnezisi var. Onu kimin dövdüğünü hatırlamıyor. Beni görmesi mi hatırlattı?

Bir başka araba daha geçiyor.

"Sanırım biliyorsun."

İçgüdülerim kaç diyor, uzaklaş buradan. "Sen söyle," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve biri, yara izinin geçtiği, ikiye bölünmüş gibi duruyor. "Sadece bu. Arkanı kolla tatlım, çünkü bir gün, yalnız kaldığın bir yerde ben olacağım."

Göz kırpınca bir gözünün takma olduğunu fark ediyorum; yanlış yöne bakıyor.

"Sonra," diyor. Kamyonetine dönüyor. Binip, motoru çalıştırıp sürüyor. Gözden kaybolmadan önce iki kez kornaya basıyor.

Dizlerim o kadar çok titriyor ki durup ağaca yaslanmak zorunda kalıyorum. Ellerime bakıyorum: ne kadar çok zarar verdiler. Nico'nun talimleri tehlike yaratabiliyor. Evet, kendimi korudum ama tek gördüğüm kan. Kafasından kan fişkırıyordu. Mide bulantıyla savaşıp nefes alıp veriyorum.

Ve Wayne hatırlıyor. Ona bunu yapanın ben olduğumu bilmesine rağmen otoritelere söylememiş. Kendi işini kendisi halletmek istiyor.

Ürperip hareket etmeye başlıyorum, önce yürüyüp sonra koşarak. Yüzleşelim. Ne kadar dehşet verici olursa olsun, dolabımdaki en fena öcü Wayne değil. Arkamı kollamamı gerektiren o kadar çok tehdit var ki hepsini gözümün önünde tutmak için dikiz aynası takmalıyım.

Parlak ışıklar ve gruptakilerin gülümsemeleri neşemi artırmıyor. Bittiğinde annem beni alırken hâlâ ürpermekteyim.

"Gördün mü? Koşmak için fazla soğuk olduğunu söylemiştim. Anneni dinlemeliydin."

Dat daat! Kulaklarımda araba kornaları yükseliyor. Ama trafik durmuş. Arabalar kıpırdamıyor ve otobüs şoförüne bağıryorum: Hareket et, bir şeyler yap! Ne olacağının farkındayım ama beni duyamıyor.

Bir ıslık sesi, parlak bir ışık ve kemiklerime işleyen bir BAM sesi beni savuruyor ama uzaklaşmanın imkânı yok. Otobüsün yan tarafı parçalanıyor ve araç kıvrılıyor.

İçeride çığlıklar duyuluyor, kanlı eller camları dövüyor. Otobüsün arka tarafını alevler yalıyor.

Duraklama. Başka bir ıslık, parlama, patlama.

Otobüsün karşısında yerinden oynamış -şarapnel parçası yüzünden mi?- bir tabela asılı. Binası

zarar görmemiş.

Tabelada Londra Huda Ofisi yazılı.

Kalbim delice çarparken nihayet gözlerim açılıyor, titriyorum. Çılgılığımı bastırmak için ağzıma battaniyenin ucunu tıkmışım.

Özgür BK saldırılarından biri hedefinden saptı. Görüntüye bir yüz giriyor. Dr. Craig. Neden? Onlarla ne ilgisi var?

Katran Hudalar'a saldırmak için her şeyi yapardı. Ben de: kararlılık içime sıkıca kenetleniyordum. Ama bunu değil. Bunu yapamazdım.

Otobüs bombalandığında yolunda gitmeyen bir şey oldu, hata yapıldı.

Ben orada mıydım? Her şey evet diyor -ayrıntılar, sesler, kokular- o kadar gerçek, o kadar berrak ki.

Bu rüyayı daha önce birkaç kez daha gördüm. Bir versiyonunda annemin oğlu Robert ve kız arkadaşı da otobüsteydi. Ama olay altı yıl önce gerçekleşmişti: on yaşındaydım! Orada olamam, çok mantıksız. On dört yaşına kadar ne Katran'ı ne de Baykuşları tanıyordum.

Yine de geçmişte buna benzer şeyler yapmış olmalıyım. Ayrıntıların bu kadar gerçek, bu kadar berrak olmasının nedeni bu olmalı. Sonra, Baykuşlar arasına girdiğimde Hudalar'ı alt etmek için her şeyi yapan biri haline geldim. Güçlüydüm.

Yeniden güçleneceğim.

Her şeyi yapabilirim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün öğle teneffüsünde Nico beni okuldaki ofisine götürüyor. Kapıyı arkamızdan kilitliyor.

"Yapman gereken bir iş var' diyor ve küçük bir zarf uzatıyor. "Bunu annenin bulacağı bir yere koy ama başka kimse görmesin. Yarın akşamüstünden sonra."

Elimi uzatıp zarfı alıyorum.

"Ne olduğunu sormayacak mısın?"

Tereddüt edip başımı iki yana sallıyorum "Hayır. Çünkü haklıydın."

"Ben hep haklıyım ama sen hangi konudan bahsediyorsun?" Yüzü acayip bir hal alıyor.

"Annem. Hudalar'ın araçlarından biri o. Özel eğilimleri ne olursa olsun, onlar için hevesli bir simge olmaktan öteye gitmiyor. Hedeflerimizden biri olmalı."

Nico'nun gözleri parlıyor, sıcak. Gülümsüyor. "Ama sen de haklıydın."

"Öyle mi?"

"Bana oğlu Robert'tan bahsetmekte. Bunu kullanma şansımız var. Eğer çıkıp da halkın önünde lehimizde konuşmasını, anlatmasını sağlayabilirsek çok daha iyi bir sonuç elde ederiz."

Elimdeki zarfa bakıyorum. "Ya bu?"

"Davetiye diyebilirsin."

Gizli bir davetiye. Ertesi gün teslim etmek üzere sırt çantama saklarken fark ediyorum.

Derslerde olanları zihnimde tartıyorum. Sert kararlılığıma rağmen -her şeyi yapmaya kendimi adayışıma- Nico benim için bir çıkış yolu mu buldu yoksa? Değer veriyor. Ben'i incitmek istemiyor, annemin Hudalar'ı desteklemediğini söylediğimde bana inandı. Başka bir yol bulmaya çalışıyor.

Günün sonunda Jazz beni ve Amy'yi arabayla Mac'lere götürüyor - bu haftanmki önceden planlanmış bir ziyaret. Karmaşada bunu da unutmuşum. Ben hakkında öğrendiklerini anlatması için Aiden'in söz verdiği görüşme.

Jazz'la Amy yürüyüş için çıktığında, gidip arka odada Aiden'i buluyorum.

Tek kelime etmeden o koyu mavi gözleriyle bana bakıyor sadece. Sonra dönüyor. "Ne var?" diye soruyorum.

"İhmal etmek istemedim. Sana doğrudan söylemeliydim. Ama şimdi karşımdasın ve bu çok zor."

"Ben'e bir şey mi oldu?" diyorum aniden paniğe kapılarak.

"Hayır. Yani bildiğim kadarıyla. Ama kaldığı yatılı okulu araştırdım. Öyle bir yer yok."

"Ne demek istiyorsun? Gördük ya."

"Fiziksel olarak orada. Ama okulların olduğu yerlere bakarsan, yok. Hiçbir şehir ya da ülke bilgi

bankasında görünmüyor. Hiçbir resmi kanalda bilgi yok."

"Resmi" kelimesine yaptığı şu vurgu. "Ya resmi olmayan kaynaklarda?"

Çekiniyor. "Aslında sadece tahmin ve dedikodu ama..."

"Devanı et."

"Peki. O okulla Hudalar arasında bağlantı olabilir. Koşu parkurunda ajanlar görmüştük hani. Bu yalnızca tuhaf bir tesadüf değilmiş. O okulda bir şeyler çeviriyorlar."

"Benim okulumda da zaman zaman Hudalar olur. Toplantıya gelirler ve sanırım orada bir ofisleri de var."

"Öyle değil. Sürekli oradalar ve sayıları hiç de az değil. Söylenti şu ki; orada bazı deneyler ve talimler yapılmış, yeni şeyler. Ve öğrenciler. Grupça farklılıkları var. Her zamanki ortalama tiplerden değil. Hepsi hem de: zinde, sağlıklı, uzun boylu. Her birinin onları öne çıkaran bir özelliği var: atletik ya da başka bir yeteneği olan kişiler."

"Neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Daha fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz. Ama bir şeyden eminim: Ben'i görmek çok çok tehlikeli."

Kollarımı kavuşturup boşluğa bakıyorum. Aiden beni yakınlaştırıp kolunu güven verici bir biçimde omuzlarıma atıyor. "Beklediğim kadar üzülmişe benzemiyorsun."

Çok fazla sır oldu: ne zaman paylaşmak doğru olur? Başım ellerimin arasında öne doğru yığılıp iç geçiriyorum. "Nedeni var."

"Neymiş?"

"Onu gördüm bile."

"Ne yaptın?"

"Koşu parkurunun yanından geçerken gördüğümüz kanal vardı ya. Arka pencereden bakarken fark ettim ve bir şekilde anladım: tanıdığım Ben orada mutlaka koşar diye düşündüm, sabah erken saatlerde. Ve öyle de yaptı."

Aiden'in ağzı açık kalıyor. "Aklım tamamen kaçırmışsın sen!"

"Ama bana bir şey olmadı değil mi?"

"Konu bu değil." Ve öfkeleniyor, gerçekten çok öfkeli. "Bilgi edinene kadar beklemeni söylemişim sana."

"Patronum falan değilsin." Bunu söyler söylemez hemen pişman oluyorum. "Özür dilerim. Bekleyemedim."

Duraklayıp kendisini toparlıyor. Yüzümü inceliyor. "Bundan pek mutlu bir buluşma olmadığı sonucunu çıkarıyorum," diyor.

"Değildi zaten. Beni tanımadı. Hiçbir şey hatırlamıyor. O gün yaşı geçmiş olmasına rağmen yeniden programlandığını düşündüm."

"O gün mü? Sonra ne düşündün peki?"

"Bilmiyorum. Yanlış bir şeyler vardı. Öncelikle onu hâlâ tanıyorum, yani nasıl biri olduğunu biliyorum değil mi? Sabahları orada koşacağını bildim. Ve yeni programlanmış birine de benzemiyordu. Sürekli sırıtmıyor, sersem görünmüyordu. Daha çok... mesafeliydi. Programlanmış gibi değildi hiç."

"İlginç. Levo'su var mıydı?"

"Giysisinin kolları çok uzundu, göremedim. Ne diyorsun bunlara?"

"Eh, bence şöyle: Ben orada mahkûm değil. Ona güvenmeseler rahatça girip çıkamaz. Sabah erken saatlerde yalnız başına koştuğuna göre..."

Doğru. Bunu iyi haberlerin yanına ekleyip aklımda tutuyorum.

"Ve başka bir şey yapıyorlar. Programlama değil. Ya da en azından bildiğimiz şekilde değil. Ama amaç ne?"

Ellerimi tutup gözlerimin içine bakıyor. "Söz ver bana Kyla, ondan uzak duracaksın. En azından şimdilik. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Ama..."

"Ama falan yok. Huda yoğunluğu bu durumdayken oraya gitmek çok tehlikeli. Sana hiçbir şey olmasını istemiyorum. Tanıdığım Ben de istemezdi."

Ben, bilinmeyen bir Huda deneyinin kobayı. Beni hatırlamıyor. Ama en azından zinde ve iyi görünüyordu. Programlanmış mutluluğu yoktu yüzünde ama üzgün de değildi. Coulson'un tehdidine rağmen ona benim yüzümden bir şey yapıyormuş gibi görünmüyorlar değil mi? Birer canavar olsalar da Hudalar rasyoneldir. Sırf beni ele geçirmek için deneylerini mahvetmezler. Benim Ben'in nerede olduğunu bildiğimi bilmiyor: bana başka bir masal anlatıp inanmamı bekleyebilirdi. Ama yeniden onu görmeye gitmek bana bir şey kazandırmaz. Yine tanımayacak beni.

"Tamam' diyorum. "Söz."

Ama mantık bana ne kadar Ben'in güvende olduğunu söylerse söylesin, içimdeki her şey onun için korkuyla çığlık atmakta. Ona orada ne olduğunu ya da ne olacağını kim bilebilir?

Dr. Lysander biliyor olabilir, ya da öğrenecek durumda olabilir. Yarın ona gideceğim, her zamanki hastane randevusunda onu göreceğim. Ama acaba bana söyler mi?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dr. Lysander'in ofisinin dışında beklerken aynı Huda yerinde nöbet tutuyor. Bomboş bir ifadeyle dümdüz önüne bakıyor. Son sefer bana göz kırpması için onu etkisi altına alan şey belli ki gitmiş.

"Gel," diye sesleniyor Dr. Lysander ve içeri kaçıp kapıyı kapatıyorum.

Odayı geçip otururken bana bakıyor. Elleri önünde, bilgisayar kapalı. Bir şey var. Tehlike.

Yutkunuyorum.

"Günaydın Kyla," diyor nihayet. "Bugün nasılsın?"

"İyiim. Ya siz?"

Duruyor. "Çok iyiim, teşekkür ederim. Fakat son görüşmemizden sonra bir şey fark ettim. Seninle kedi fare gibi oyun oynuyoruz.

"Ben kedi miyim, yoksa fare mi?" diye espri yapıyorum sezgilerim beni durduramadan.

"Aslında fare olman gerekir ama bazen emin olamıyorum. Cevaplar istiyorum Kyla."

"Benim de sorularım var."

Yüzünde sıkıntıyla savaşılan merakı görüyorum. "Peki' diyor en sonunda. "Sen sor, cevaplayayım, sonra sıra sana gelecek. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum her ne kadar temkinli yanım ilk soruyu onun sormasının daha iyi olacağını söylese de. Doğru kelimeleri arıyorum.

"Eee?"

"Ben'i hatırlarsınız: Ben Nix. Arkadaşım," diyorum ve başını hafifçe eğiyor. "Ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Şu anda nerede olduğunu."

"Daha önce de söyledim sana, bilmiyorum."

"Levo'sunu kestiğini biliyorsunuz, öyle söylediniz. Bir şey biliyor olmalısınız."

"Sen de bunu biliyordun ve ben sana bu konu hakkında hiç soru sormadım dikkat ettiysen. Ama daha sonra olanları soruyorsan o zaman bakmıştım: sistemimizde ona dair bilgi yoktu." Göğüs geçiriyor. "Bak, sana kanıtlayacağım tamam mı?"

Bilgisayarını açıyor. "Bu tarafa gel ve kendi gözlerinle gör. Soyadı Nix demiştin değil mi?"

Başımı sallıyorum. Arama bölümüne "Ben Nix" yazıyor.

Sıfır sonuç.

"Belki de Benjamin diye geçiyordun" Onu deniyor.

Sıfır sonuç.

"Anlamıyorum." Kaşlarını çatıyor, sonra yüzü aydınlanıyor. "Senin bilgilerinin arasında olabilir.

Evet... Senin arkadaş ve aile liste bilgilerin arasında çapraz arama yapmıştım." Ekran değiştiriyor. "Evet numarası burada." Ekranı yeniden bir şeyler yazıyor.

Sıfır sonuç.

İfadesi öfkeyle başka bir şey arasında gidip geliyor. Bilgisayarı kapatıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Arkasına yaslanıp gözlüğünü çıkarıyor ve gözlerini ovuşturuyor. Gözlük olmadan farklı görünüyor - sert, kaim çerçeveli siyah bir gözlük. Merceğin büyütmediği gözleri yorgun ve daha insani görünüyor. Yeniden takıyor.

"Silinmiş olmalı."

"Ne demek bu? Yoksa?"

"Ölüp ölmediğini mi soruyorsun? Bilmiyorum. Ölmek bile kişiyi bu kayıtlardan silmeye yetmez. Kyla. Benim bile sistemden bilgileri silme yetkim yok. Hastanedeki kimse bunu yapamaz, Kurul bile. Yeni hasta dosyaları hazırlar, günceller, değiştirebilirim ama onları silemem. Tüm kuralları ihlal eder bu. Ben sanki hiç var olmamış gibi."

"Bunu kim yapabilir?"

"İsmi olmayan yüzler..." Duruyor. "Sen kedi ben de fare mi oldum? Yeterince soru sordun. Elimden geldiğince cevap verdiğimi görüyorsun. Hatta söylememem gereken şeyleri söyledim sana. Şimdi sıra sende. Söyle bana: hafızanda başka anılar da canlandı mı?" Öne eğiliyor, yüzünde dikkat, ardında da heves ve merak var.

Bir yanım ona her şeyi anlatmak istiyor. Bana ne olduğunu anlayıp açıklayabilir. Ama tehlikeli. Kimse bilemez. Hudalar'ın radarındayım: dinleyip dinlemediklerini kim bilebilir?

Gözlerim odada dolaşüyor, arıyor. Gizlenmiş dinleme cihazları olabilir.

"Ne oldu?"

"Burada olmaz. Bu konuyu burada konuşamam. Kendimi güvende hissetmiyorum."

"Sana garanti veriyorum: bu oda izlenmiyor. Hasta doktor gizliliği ilkesinin çiğnenmesi anlamına gelir bu."

"Bir hastanın kaydını silme yasağından daha önemli bir kural mı bu?"

Ağzı varı yarıya açılıyor, sonra kapatıyor. Bir an düşünüyor.

Bir kâğıt parçasına bir şeyler karalayıp uzatıyor: Sah günü 9.00'da benimle buluş, diyor notta. Altına okulunun yakınındaki binicilik parkurunun kabataslak bir çizimini yapmış.

Hayır demek için pek çok sebebim olmasına rağmen kâğıdı elime alıyorum. Başımı sallıyorum.

'Ata binmeyi biliyor musun?' diye soruyor.

"Evet," diyorum, doğru olup olmadığını bilmeden çıkıyor kelimeler ağzımdan. Evet. O an hatırlıyorum, geniş alanda koşan atlar. Alçak bir çitten atladığım an; uçuyor gibiyim!

"Ne oldu Kyla?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum. "Atı. Kır atı. Uçuyorduk sanki!"

Ve gözleri merakın açlığıyla yanıyor; her şeyi öğrenmek istiyor. Kafamın içinde neyin yanlış gittiğini öğrenecek.

Ama ya merakı tatmin olduktan sonra ne olacak?

Hastaneden eve gelince Nico'nun odamda duran zarfına takılıyor gözüm, sırrı ortaya çıkarmak isteği peydahlanıyor.

Açıp içinde ne olduğunu görebilirim. Cebime sokuşturup aşağıya yöneliyorum.

"Cam'lere gidiyorum," diye bilgi verirken ayakkabılarımı giyip kapıyı açıyorum.

Dışarıya adım attıktan sonra durup başımı yeniden içeriye uzatıyorum. "Anne?" diye sesleniyorum.

"Ne var?" Koridora çıkıyor.

"Bunu kapıya yapıştırmışlar. Üzerinde senin ismin var." Tembih edildiği gibi annemin tek başına bulabileceği şekilde saklamadığım Nico'nun zarfını uzatıyorum. Ama bilmem lazım. İçinde ne var, tepkisi ne olacak?

Kaşlarını çatıp alıyor. Yırtarak açıp içinden bir kâğıt parçası çıkarıyor. Okuyunca gözleri büyüyor. Derin ve keskin, nefes alıyor.

"Neymiş?"

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyleyip notu cebine sıkıştırıyor.

inanmayarak bakıyorum ve bakışları yumuşuyor; kararsızlık okunuyor gözlerinden. Bana bir şey söylemenin sınırında: gerçeği ya da başka bir şeyi. Aramızda gizli olan çok şey var. Açılacak mı? O anlatırsa ben anlatacak mıyım?

"Tak, tak, tak."

İkimiz de zıplıyoruz.

Annem kapıyı açıyor. "Cam merhaba. Gel içeri."

Cam içeri adımını atıyor, bakışları bir şey sezmiş gibi ikimiz arasında gidip geliyor.

"Kalp kalbe karşıymış," diyorum. "Ben de tam size gelip yürüyüşe çıkmak ister misin diye soracaktım."

"Tabii," diyor Cam. "Ama önce bir sorum var. AAG'deki o şey için ne giymeliyim?" Annemle beraber şaşırıp ona bakıyoruz. O da bize. "Ah, size söylemedi değil mi?"

"Kim? Bize ne söyleyecek?" diye soruyorum.

"Baban. Sizinle birlikte törene gelmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Böylece yemekten önce seni eve geri getirebilecektim."

Gözlerim kapıldığım panikten dolayı kocaman açılıyor; çaktırmamaya çalışıyorum. Hayır Cam!

Orada bulunmamalısın. Ne olacağını kim bilebilir?

"Ama tabii gelmemi istemiyorsan..."

Annem atılıyor. "Hayır, elbette istiyoruz Cam. Çok iyi fikir! Sadece haberimiz yoktu o kadar. Ama korkarım takım elbise giyip kravat takacaksın."

Ve ben de gereken şeyleri söyleyip ikna edici olmaya çabalıyorum. Bu arada da yalnız kaldığımız zaman gelmemesi için ne diyebileceğimi düşünüyorum.

"Yürüyüşe çıkma zamanı/" diyorum. "Karanlık çökmeden gitmeliyiz."

"Cam, gitmeden önce bir soru soracağım," diyor annem. "Bugün bizim evin önünde birini görmüş olabilir misin?"

Gözleri önce bana dönüyor, sonra anneme. "Sanmıyorum. Yalnızca Kyla'yı gördüm, çıkıp birkaç saniye sonra yeniden eve girdi. Neden?"

"Nedeni yok. Haydi gidin siz."

Köyün yukarısındaki patıkaya yürüyoruz. Yandan Cam'e bakıyorum. "Chequers'teki o aptal törene gelmeyi istemezsin."

"Tabii ki isterim! Giyinip harika ve iyi insanlarla bir arada bulunmak için bir şans bu. Nasıl istemem?"

"Gerçekten sıkıcı olacak."

"Muhtemelen!" Sırıtıp göz kırpmıyor. "Ama sen orada olacaksın."

"Kes şunu kaim kafalı. Konuşmalar ve politikacılar olacak. Her yerde de Hudalar. Bu işten kurtulmanın bir yolunu bulsaydım kullanırdım."

"O yüzden geliyorum işte. Sonrasında seni kaçırabilirim. O yüzden ama falan yok."

Tepedeki alana varıyoruz ve yanımda Cam varken iblisler bana bulaşmıyor. Bir ağaca tutunup garip hareketlerle Tarzan taklidi yapıyor, ben de günbatımının ışıklarında durup gülüyorum Güneş gökyüzünde alçalıyor, yakında hava kararacak. Ürperiyorum.

"Haydi gel, dönüş yoluna koyulsak iyi olacak," diyorum ve yokuştan inerken beni izliyor.

"Eee?" diyor. "Sorunun ne olduğunu anlatacak mısın bana? Aklında bir şey olduğu açık."

"Yok bir şey."

"Aptal yerine koyma beni."

"Koymuyorum," diyerek omuz silkiyorum. Tereddütlüyüm. "Her zamanki şeyler."

"Her zamanki gizemli şeyler yani?"

"Öyle sayılır."

Aşağı inerken elimi tutuyor. Hoşça kal deyip alçak sesle arkadaşına ihtiyacım olursa yanımda olacağını ekliyor.

Ama onu bu şekilde tehlikeye atamam.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Nico arabayı bir barın arkasına çekiyor. Çıkıyoruz ve arka kapıyı çalıyor, kapı açılıyor. Bir mutfağın içinden ve sonra bağlantılı odalardan geçiyoruz. Bina çok eski - samanla örtülmüş çatısı, bozuk döşemeleri, tuhaf kuytu köşeleri var ve karman çorman odalarında da çatlakları. Hafif sesler geliyor; insan sesleri, ön taraftan. Arkada boş bir odada birbirleriyle uyumsuz birkaç masa ve sandalye bulunuyor. Onun da arkasında başka bir kapı var: Nico açınca küçük depoya giriyoruz.

"İçeri geç," diyor.

"Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Gülümsüyor. "Bu, senin harekete geçirdiğin bir şey. Toplantıda olacaklar seni etkileyecek. Dinlemen gerektiği fikrindeyim. Gir şimdi ve sessiz ol." Saatine göz atıyor. "Eğer işler planlandığı gibi giderse uzun sürmez!"

Kapıyı kapatıyor, diğer odayı gözetleyebildiğim bir kafes var. Belki bir on dakika sonra arka odadan girmemize izin veren adam üzerinde çay malzemeleri olan bir tepsi taşıyarak geliyor, peşinden de annem.

Annem N'ico'nun karşısına oturuyor. Rengi soluk, titreyen ellerini kavuşturuyor. Gözleri bir orada bir burada; hatta saklandığım kapıya doğru bile bakıyor ve bu karanlık odada göremeyeceğini bilmeme rağmen istemsizce geriye doğru zıplıyorum.

"Çay alır mısınız?" diyor Nico.

"Nerede?" diyor annem.

Nico çayları doldurup fincanın birini annemin önüne koyuyor. Kadın bir şey söylemiyor, belli ki yeniden sormamak için kendisiyle savaşıyor. Ve yenik düşüyor.

"Oğlum nerede?" Ah - Robert. Onu buraya getirmek için kullandıkları havuç bu. "Burada olacağını söylemişsiniz!" Ayağa kalkmaya hazırlanıyor.

"Ben, oğlunuzu yeniden görmek istiyorsanız gelin dedim, burada olacağını söylemedim."

Duruyor, bakışları temkinli. Yeniden oturuyor sandalyesine.

"Ve?" diye soruyor.

"Nerede olduğunu biliyoruz."

"Yıllardır onu bulmaya çalışıyorum."

Nico tek kaşını kaldırıyor. "Sizin ulaşamayacağınız kaynaklarımız var."

"Siz kimsiniz tam olarak?"

"Sanırım biliyorsunuz."

"Tahmin ediyorum, ama sizden duymak istiyorum."

Nico'nun dudağında tuhaf bir kıvrım oluşuyor. Eğlenmeye başladı, onunla oynuyor ve bir parçam kapıyı kırarak girip, her ikisine de düşündüklerini açık açık söylemeleri için bağırarak istiyor.

Annem tam da aklımdakini yapıyor. "Ailemi öldürüp oğlumun otobüsünü bombaladınız."

Başını hafifçe sallıyor. "İlk söylediğinizi yapacak kadar yaşlı değilim, son söylediğinizse o şekilde gerçekleşmedi."

"Ya?"

"Robert'a ne olduğunu biliyorsunuz." Durumu açıklıyor, soru değil bu.

"Benim de ulaşabildiğim kaynaklar var."

"Eee?"

İç çekiyor. "Olayın resmi versiyonu otobüs bombalamasında öldüğü yönünde ama sonrasında onu canlı gören kişiler var. Programlanmış olmalı."

"Onunla karşılaşırsanız sizin kim olduğunuzu bile bilmeyecek, anlıyorsunuz değil mi?"

Cevap vermiyor, omuzları çökmüş. Elbette biliyor.

"Size yapılanları düşünün," diyor Nico. "Sayısız anne babaya yapılanları."

"Çocuklarına," diye fısıldıyor annem.

"Bu konuda bir şeyler yapma şansınız var."

"Ben sizin yolunuzdan gitmem."

Nico başım indiriyor. "Gidersiniz demiyorum. Ama yapabileceğiniz bir şey var. Gelecekteki ebeveynlerin ve çocukların sizin yaşadıklarınızı yaşamamasını sağlamak. Hatalı düşünmeyin, tüm bu olanların arkasında Hudalar var: onlar olmasaydı bizim burada olmak için sebebimiz olmazdı."

"Dinliyorum."

"Armstrong Anma günü.Chequers'te konuşmanızı yaparken. Canlı yayımlanacak değil mi?"

"Evet. Her yıl öyle yapılıyor. Ama..."

"Tüm ülkeye oğlunuzdan bahsedin. Robert'ınızdan. Her zamanki şeylerle, ailenizin trajik kaybıyla başlayın. Sonra Robert'ın da terörist bombalarıyla öldürüldüğünü söyleyin ve sonra da ona olanlarla ilgili gerçeği açıklayın. Hudalar ın kendi yasalarını çiğnediğini. Bu sırrı açıklarsanız, halk gerçekte neler yaşandığını bilirse durduracaklardır."

Başını sallıyor. "Asla işe yaramaz. Hudalar yayını keser."

"Bağlantılarım var. Sizi temin ederim, bu yayın hakikaten canlı. Geciktirme olmayacak. Nasıl söyleyeceğinizi akıllıca planlayabilirseniz hızlı bir biçimde halledebilirsiniz."

"Ya sonra?"

"Siz halkın inanacağı birisiniz. Hudalar'ın sonunun başlangıcı olacak. Ve sizi Robert'a götüreceğiz."

Midemde düğümler. Neye karar verecek? İstedığı olmazsa Nico ne yapacak?

Ama sonra annem konuşmaya yeltenince elini kaldırıp onu susturuyor. "Bu konuda ne yapacağınızı düşünmelisiniz. Şimdi karar vermeyin. Gidin."

Annem masadan kalkıp kapıya yöneliyor. Nico'nun onu gerçekten bırakmayacağı, paranoyasının onu dürteceği ve annemin onu Hudalar'a gammazlayacağına ikna olacağı korkusuna kapılıyorum. Ancak çıktığında yeniden nefes alabiliyorum. Annemin durduğu yerden emin değilim: hatta beni Hudalar'a gammazlayan, bana ihanet eden kişi bile olabilir. Nico'nun haberdar olmadığı bir konudur bu. Annemin yapabileceklerini nasıl bilebilir?

Nico kalkıp kapımı açmadan önce yavaşça bir dakika geçiyor. "Gel. Buradan çıkmalıyız."

Arka kapıdan çıkıp arabasına biniyoruz. Bir yan yola, sonra bir diğerine girip birçok hızlı dönüş yapıyoruz. Etrafa bakmıyor ama kimse izlemiyor.

Eve gideceğiz. Konuşmamız gerek," diyor.

"Robert'ın nerede olduğunu gerçekten biliyor musunuz?"

"Henüz değil ama öğreneceğiz." Etrafa göz gezdiriyor. "Onu benden iyi tanıyorsun. Sence ne yapacak?"

"Dürüst olmak gerekirse... emin değilim "

"Ben de," diye itiraf ediyor ve şaşırıyorum: Nico'nun belirsizliği itiraf etmesi alışıldık bir şey değil. "Ama bir B planı olacak korkma."

Yolun geri kalanında arabayı sessizce sürüyor. Ormandaki eve varınca beni meraklı gözlerin oluşturduğu duvar boyunca yürütüp ofisine götürüyor. Katran ve diğerleri orada. Tori önemsiz bir şeymişim gibi bakıyor.

"Otur," diyor Nico ve ofisin kapısını kapatıyor. Yalnızız. Diğer sandalyeyi benimkinin karşısına çekip yüzümü kaldırıyor ki göz göze gelelim. "Konuşmamız gereken bir şey var. Rain, Ben'i görmeye gitmeni anlıyorum."

"Ne?" Derin ihanetin şokuyla sandalyeden zıplıyorum. Anlatmayacağına dair tüm o söylediklerimden sonra Katran Nico'ya bu sırrı açıklamış mı?

"Bak Rain, yaptığın çok çılgınca bir şeydi." Beni sandalyeye iterken kalmamı sağlamak ister gibi elimden tutuyor. İfadesi kararlı ve göğsümü bir çarpıntı kaplıyor.

Ben konuşmadan diğer elini kaldırıyor. "Bekle. Yapmaman gerekirdi, çok tehlikeliydi. Yakalanırsan hepimizi tehlikeye atmış olursun. Bunu biliyorsun. Ama anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Elbette. Sevmenin, sevdiğin kişiyi kaybetmenin nasıl olduğunu bilirim." Ve gözleri sempatiyle dolu. "Anlat bana Rain," diyor. "Ben'le konuşurken ne oldu?" Ve gözleri aynı zamanda hem tanıdık hem yabancı, benimkileri kavrayıp yatıştırıyor. Konuşturuyor beni. "Anlat," diye tekrarlıyor.

Yutkunuyorum. "Korkunçtu. Beni tanımadı, hem de hiç! Ona ne olduğunu bilmiyorum ve..."

"Biliyorum."

Duruyorum. "Neyi biliyorsun?"

"Ona ne olduğunu biliyorum' Duruyor. "Güçlü ol Rain. Ben'in kaldığı okul denen yer okul falan değil. En azından senin anladığın anlamda. Orası bir Huda eğitim merkezi. Farklı prosedürlerle deney yapıyorlar yıllardır. Programlama gibi ama daha şiddetli. Kullanışlı bir şey, denekler inisiyatif alabiliyor, yeteneklerini kullanabiliyor ama yine de kontrol edilebiliyorlar." Ellerimi yeniden kendininkilerin arasına alıyor. "Söylediklerime inan, üzgünüm. Ama Ben artık bir kayıp. Sonsuza kadar."

"Hayır," deyip başımı sallıyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor.

"Düşman olmak üzere eğitiliyor: Huda casusu."

Hazmetmeyi başaramıyorum. Aiden söze dökmeden ipuçlarını vermişti. Ama Ben'in Huda olması! Hayır. Yapamaz. Yapmaz.

Algılayarak buz kesiyorum. Ona yapılanlardan sonra artık o bir zamanlar olduğu kişi değil. Kararları o vermiyor.

Hıçkırıklar derinlerden titreyerek yukarı yol almakta ve Nico'nun önünde soğukkanlılığımı korumak, sonraya saklamak için mücadele ediyorum ama beni omzuna yaslıyor. Yaşlar boşanıyor.

Kapı tıklanıyor. "Bekle," diyor Nico.

Çıkıp kapıyı ardından kapatıyor.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Bir şekilde zaten biliyordum. Gerçeği görmezlikten geliyordum. Ve yüzleşeceğim bir diğeri de şu: Katran, Ben'i görmeye gittiğimi Nico'ya söyledi; söylemiş olmalı. Başka türlü nasıl bilebilir ki? Ama anlatmayacağım söylemişti!

Acı ve gözyaşları öfkeye, sonra da nefrete dönüşüyor. Katran kararı benim veremeyeceğimi söyledi ama yanılıyordu. Yalnız bana ait bir şey bu. Hudalar ne pahasına olursa olsun durdurulmalı. Neyin feda edileceği önemli değil.

Anılarım su yüzüne çıkmaya başlamadan önce, Özgür BK'ya asla katılamazdım. Amaçları her ne olursa olsun Kyla olarak yöntemleriyle yüzleşemedim. Ama şimdi yapabilirim. Kyla'nın şiddetten nefret ettiğini, korkusunu, hatta varlığını bile unutabilirim. Lucy'yi unuttuğum gibi. Ama Ben'i asla unutmayacağım.

Evet! Acıya tutun. Onu yoğunlaşmakta kullan.

Nico kapıyı yeniden açtığında, nefret intikam arzusu dışındaki diğer tüm duyguları silmiş oluyor.

Oturuyor. "Nerede kalmıştık? Ah evet. Tartışmamız gereken başka bir şey var. Bugün Katranla sohbet ettik biraz. Senin hakkında."

Ne? Başka sırlarımdan da mı bahsetmiş? Yumruklarımı sıkıyorum.

"Bizim tarafımızda olduğunu söylemeye dikkat etti."

"Sizin tarafınızdayım!"

"Ama endişeleri de var. Senin bize faydalı olmak için fazla hassas olduğun hissine kapılmış."

"Doğru değil bu! Her Şeyi yapacağım!"

"Öyle mi Rain?" Nico yüzünde Şüpheyle arkasına yaslanıyor. Eliyle sessiz ol anlamında bir hareket yapıyor. Dudağımı ısırıyorum. "Problemim Şu: Katran senin bir sorumluluk olduğunu düşünüyor, genellikle fikirlerine güvenirim."

Yine Şok: ihanet. O Katran ki bana eskiden nasıl arkadaş olduğumuzu, korktuğum zaman beni nasıl kucakladığını anlatmıŐtı. Ben hakkında nazikti. Eskiden arkadaştık doğru ifade.

"Yine de..." Nico omuz silkiyor. "Sana inanmak istesem de Rain, başka bir Şey daha var. Bizim için tehlike oluşturuyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sonuçlarım düşünmediğin davranışların" Eli yine kalkıp susmamı emrediyor. "Tori gibi. Kontrol etmeye başladığım bir risk o, ama hâlâ bir risk. Ve Ben'i görmeye gitmen. Ya yakalansaydın? Bizi sır olarak saklayabilecek miydin?"

"Evet," diye cevap veriyorum; aniden ve düşünmeden. Coulson'a onlar hakkında bilmediği bir Şey söylemedim değil mi? Hem de hiç.

Düşünce ya da duygu nüanslarına karşı her zaman tetikte olan Nico bunu görüyor. "Söyle bana Rain. Bizi maruz bıraktığın başka bir risk var mı?"

Fakat Coulson'u ona anlatamam: çok geç.

"Rain?" Sabırsız, beklemeyi sevmeyen sesi. "Söylemediklerini söyle ve bunu Şimdi yap. Risk ne?"

Çek ve vur. "Saldırıya uğradığım zaman hafızam yerine geldi ve kendimi savunmak zorunda kaldım. O... hayatta kalmayı başarmış ve hatırlıyor."

"İsim," diyor dümdüz.

"Wayne Best." Kelimeler duyulmak istemezlermiŐçesine yavaşça ve sessizce çıkıyor. Ölüm cezası vermek anlamına mı geliyor bu? O kadar çok ölüp de hak etmeyen var ki; Wayne insanlık listesinin sonlarında yer aldığından pek ilgilenmiyorum.

"Bana bunu neden daha önce söylemedin?" Başını sallıyor. "Sana gerçekten nasıl güvenebilirim?"

"Kendimi kanıtlamak için her Şeyi yapacağım."

Öyle mi?" Göğüs geçiriyor. Birden dönüp yaklaŐarak iki eli sandalyemin kolçaklarında, doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Düşün Rain. Bizim için ne yapabilirsin? Gerçekten her Şeyi yapacağım anlatan ne gibi bir Şey verebilirsin bize? Söyle de sına güvenebileceğimi bileyim."

Zihnimi tarayıp araştırıyorum, bir Şey sadakatimi ona kanıtlayacak herhangi bir Şey. Görüntü ve yüzler dönüp duruyor ve sonra...

Yüzlerden biri hareketsiz kalırken gözlerim büyüyor.

"Bir Şey buldun. Söyle bana' diyor emreden sesiyle. Başka zamana, başka yere ait anlık bir anımsama: bir tuğla. Parmaklar. Ürküyorum. İtaat edilmesi gerek.

Kelimeler içeriden yavaşça çıkıyor, yavaşça. Her biri taze ve yeni bir yara. Bir çizgi çekiliyor. Bir seçim yapılıyor. "Size Dr. Lysander'i verebilirim."

Ben oradan ayrılırken içimde belirsizlik ve korku Nico'nun güvenini kazanmanın yalazlarıyla savaşıyor.

Tek gereken Dr. Lysander'i teklif etmekmiş.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Hak ediyor. Hepsi onun yüzünden. Programlama onun şeytani icadı; eğer böyle nitelendirebilirseniz. Her şey onun suçu. Ben'in kaderi onun işi, dolaylı olsa da.

Nico Katran'a başıyla işaret ediyor ve o da ben kapıya yürürken kalkıyor.

Kızıyorum. "Eve kendi başıma gidebilirim," diyorum. Ama Katran beni dışarıya kadar izliyor. O bunu yaparken evin arkasında bir araba ve arabaya yaslanmış sigara içen bir adam görüyorum. Dönüp saklanıyor. Ortalama bir surata, ortalama yapıda birine anlık bakış; yine de bir şekilde tanıdık. Nasıl?

Ormanın içindeki kestirmeden bisikletlerin yanına yürüyoruz. Katran'ı umursamadan ilerliyorum ama yürüdükçe içimdeki öfke yükseliyor. Yavaşlayıp ona durmasını işaret ettiğimde daha yolu yarılamaşız bile. Neredeyse bisikletimi yere fırlatacağım.

"Nevin var senin?" diyor.

"Nico'ya söylemişsin!"

"Neyi söylemişim?"

"Ben'i görmeye gittiğimi."

Yüzünden hayret ve incinmişlik okunuyor. "Böyle bir şey yapmayacağımı söyledim ve yapmadım da."

"O zaman nereden biliyor?"

"Nico bilir!" diyor; aramızdaki eski bir söz bu ama omuz silkme ve gülümseme eksik.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadan başımı sallıyorum. Fakat - evin oradaki tanıdık yüz; hatırlıyorum şimdi. Aiden'in kamyonetinin şoförü müydü? Belki Nico bu şekilde öğrenmiştir. Belki Katran değildi. Ama geri kalan kısım?

"Nasıl arkamdan iş çevirip Nico'yla benim hakkımda konuşursun? Benim sorumluluk haline geldiğimi nasıl söylersin?" Sıkılı dişlerimin arasından konuşuyorum, ellerim iki yanımda kıvrılıyor. "Senden daha iyi nişan alırım ben! Bıçaklarda da senin kadar iyiyim ve..."

"Öylesin Rain. Yeteneklerinle ilgili şüphesi yok kimsenin. Sabit hedefler karşısında en iyisi sensin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Neyi?"

Gözlerini deviriyor. "Göstereyim sana."

Yan tarafına sakladığı bıçağı kınından çekip solgun akşamüstü ışığında gümüşü ışıldayacak şekilde yukarı kaldırıyor. Herhangi bir bıçak değil bu; o bıçak. Hudalar'dan birinin yıllar önce yüzünü keserken kullandığı dalış bıçağı. Bir kolunu sıyrıp bıçakla kolunun iç tarafına dokunuyor.

"Ne yapıyorsun? Dur!"

Ama çok geç: derisi boyunca kesiyor. Keskin taraf içeri giriyor, kıpkırmızı oluyor. Damlalar halinde değil, gerçek bir sızıntı; kolundan aşağı kırmızı bir hat akıp eline ulaşıyor. Kandan nefret ediyorum. Nefret. Kokusundan, hissinden, tadından. Öğürerek gerilemeye başlıyorum ama gözlerimi kırmızıdan koparıp alamıyorum. Kolundan birkaç damla düşüyor. Havada asılı kalır gibi olup yere dökülüyor ve midem kabarıyor. Sertçe nefes alıp vererek kusmamak için öne eğiliyorum, görüşüm dalgalanmaya başlıyor.

Katran bana uzanınca korkuyorum. Göğüs geçirip bir mendille kolunu silerek uzatıyor.

/yKüçük bir çentik sadece. İyiyim. Gördün mü?" Dönüyorum ve tüm kırmızılık gitmiş, görünmez olmuş; soluğum düzelmeye başlıyor.

"Şimdi anlıyor musun Rain?" diyor alçak sesle. "Bizimle neden olamayacağını? Sen bir tehlikesin, hepimiz için risk oluşturuyorsun. Birkaç damla kana böyle tepki veriyorsan bombalar ve kurşunlar karşısında ne yapacaksın? Her an darmadağın olabilirsin. Eğer sana bakıcılık yapmam gerekirse diğerlerini riske atmış olurum."

"Anlamıyorum. Saldırıları hatırlayabiliyorum ve kanı da." Yutkunup içime odaklanmaya zorluyorum kendimi: sesler yüksek. Çığlıklar, koşuşturan insanlar. Ama ayrıntılar bulanık: ne yaptığımı hatırlamıyorum. İnsanları incitmiş sonra da kendime bunları unutturmuş olmalıyım. Ayrıntılar bu yüzden berrak değil. Sahiden birini öldürebilir miyim? Öldürdüm mü?

"Nico'nun peşinde olduğu şey," derken düşünceye dalıyor, kendi kendine konuşur gibi. "İmkânsız olduğunu anlamış olmalı. Senin işin içine girmeni neden istesin ki? Bu onun için neden bu kadar önemli?"

Sonra hâlâ orada olduğumu hatırlayarak geriye dönüyor. Ellerimi ellerine alıyor. "Rain, bana söz ver. Bu konuda düşün: bugün olanları ve öncekileri düşün; kan gördüğün zamanları. Düşün ve hatırla." Duruyor, gözleri benimkilere dalmış. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve başka tarafa bakmak isteyip başaramıyorum.

Düşünmeden uzanıyorum; merak hissiyle parmaklarımı yüzündeki yara izinin üzerinde gezdiriyorum: bunu daha önce de yaptım.

Parmaklarım tenini yakmışçasına yana çekiliyor birden. Bisikletine atlıyor, ben de izliyorum. Eve doğru geri kalan yolda aklım karmakarışık: dediği doğru mu? Terörist olarak işe yaramazın teki miyim?

İçimdeki her şey hayır diye bağıyor. İyi olduğum bir konu bu; Nico'nun bize öğrettiği tüm şeylerde olduğu gibi. Yaptığımız her şeyde en iyi olmak için savaştım, çoğu zaman da öyleydim.

Çok anlamsız. Katran'ın söyledikleri doğruysa Nico neden benim işe karışmamı istesin ki? Beni izlemek kolay olmasa gerek. Ve programlandıktan sonra beni nasıl bulduğunu hep merak ettim. O kamyonet şoförü KİE'ye yerleştirdiği biriye bu şekilde olabilir. Ben'i görmeye gittiğimi de böyle

öğrenmiş olmalı. Hafızam beni çeşitli şekillerde yanıltıyor olabilir ama hatırladığım bir şey var: Katran asla yalan söylemez. Eğer yapsaydı anlatırdı.

Eğer ben bu kadar işe yaramaz biriysem, Nico neden beni bulmak için bu kadar çaba harcasın? Annemin yanına yerleştiğimi vaktinden önce biliyor olamazdı. Onun kim olduğunu da. Ve Dr. LysanderTe de buluşmaya gideceğim ama bunun mümkün olacağını da bilemezdi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tamam, kan tahammül edilmez bir şey, doğru, ama üstesinden gelirim; isteklerimin verdiği güçle. Nico bana inanırsa bunu başarabilirim.

Başarmalıyım.

Her halükârda Dr. Lysander'i Özgür BK'ya teslim etmek bunlara değmeli. Birçok şeye.

O gece geç saatlerde deniyorum. Keskin bir mutfak bıçağı, titreyen bir el: yalnızca tek bir damla kan. Ama yapamıyorum, yapamam. Bıçağı odanın bir köşesine fırlatıyorum, duvara saplanıyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Kyla! Bekle!" Cam arkamdan sesleniyor; daha kötü bir zamanlama olamazdı.

Onu görmezlikten gelmeyi düşünüyorum ama öyle yapsam da peşimi bırakmaya niyeti yok. Topuklarımda dönüyorum. "Evet?"

"Derse girmiyor musun?"

"Gireceğim tabii."

"Yanlış yöne gidiyorsun."

Öğrenciler her yana akıp salı sabahının ilk dersine girmek için birbirleriyle yarışıyor. Kamuflajım yakında yok olacak.

Konsantre olup gülümsüyorum. "Önce teslim etmem gereken bir ödev var, sanat projesi," diyorum almadığımı bildiğim bir konu seçerek. "Seninle sonra görüşürüz," diye yalan söyleyip aceleyle yürümeye başlıyorum ama o da geliyor, içimden lanet okuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Gayet iyi." Gülümsüyorum. "Senin işler nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor. Yüzü artık o Huda'nın yumruğu yüzünden şiş değil; mor bereler kahverengiye dönmüş ama daha zamanı var. Bana arka çıktığı için oldu bunlar. İçim biraz yumuşuyor

Zavallı Cam. Hudalar anlaşmalarına uygun davranmadığımı öğrenince onun da peşine düşer mi acaba? Onu uyarmalıydım.

Zaman yok: şimdi olmaz.

Durup gülümsüyorum. "Üzgünüm, koşmam lazım yoksa yetişemeyeceğim. Sonra konuşsak olur mu?"

"Tamam," diyor.

Yoldan sıvışııp, bakma ihtimaline karşı çimleri geçerek doğrudan sanat binasına yöneliyorum. Sonra omuz silkip boş veriyorum. Neden izlesin ki? Yine de kapıya kadar yoldan sapmıyorum. Sonra binanın etrafında hızla koşuyorum. Tam zamanında dışarıdaki yan geçittim, okul bostanlarına giden ziraat öğrencilerinin arkasından yürüyorum. Dışarıdan bakan biri dersime yetiştiğimi düşünür. Ama okul alanının dışına çıkınca çocukları bırakıp patıkaya giriyorum ve yola koşturuyorum.

Acele etmeliyim ama bacaklarım yavaşlatıyor. Dr. Lysander benimle bugün konuşmak istedi, sırlarımı öğrenmek için. İçlerinde en önemlisini öğrenecek değil mi?

Midem bulanıyor. Gerginlikten mi?

Ya da suçluluk.

Hayır! O bütün Huda sisteminin bir parçası, Programlama ve ilgili her şey de onun suçu: Emily.

Ve Ben. Ona üzülemem. Yapamam.

Üzülmeyeceğim. Hepsine göstermeliyim: Katran'a, Nico'ya, Tori'ye ve geri kalanlara. Hudalar'a karşı verdikleri savaşın parçası olduğumu. Bu benim de savaşım.

Binicilik parkuru çamurdaki tekerlek izleriyle dolu ve ilerlememi engelliyor. Kadın bekliyor ve o beni fark etmeden, ben onu görüyorum. Güzel bir atı var ve hepsi bu da değil: bir başka at daha var ve ata onu hastanede koruyan Huda binmiş.

Homurdanıyorum. Nico yanında muhtemelen biri olacağını söylemişti. Onları ayırmayı denemeliyim, sonra gelmeleri için sinyal vereceğim.

Parkura girince elimi sallıyorum. Huda'nın gözleri beni görünce açılıyor. Sürpriz miyim? İyi. Dr. Lysander birkaç kelime ediyor ve adam tartışmaya başlamış görünüyor, sonra başını sallıyor. Ben yaklaşırken atından iniyor.

"Harika bir gün değil mi?" Sırıttıyor, farklı görünüyor. Koyu renk, yol yol gri telleri olan saçları gevşek toplanmış, sırtına dökülüyor. Binici kıyafeti daha önce üzerinden çıkardığını hiç görmediğim beyaz önlükten daha çok kendisi gibi gözükmelerini sağlamış. Kaim çerçeveli gözlük gitmiş: kontak lens takmış olabilir, yoksa gözlük sadece bir aksesuar mı?

"Evet."

"Ajan Lewinski nazik bir biçimde sana atını verdi ama atları yalnızca yürütebileceğimizi söyledi. Ve onu gözden kaybetmeyeceğiz. Yardıma ihtiyacın var mı?" Başımı sallıyorum. Ayağım üzengiye zar zor uzanıyor ama üstesinden geliyorum. Hop yukarı!

At ayak değiştiriyor ve altımdaki varlığını hissediyorum, eyeri de. Anılara göz kırpyorum yine, süratle, keskin. Atlar, ama nerede? Nasıl? Gözlerimi kapatınca başka bir yerde ve zamandayım. Ayrıntı yok, daha çok bir his. Neşe! Hız. Güvende olmanın, bana asla bir şey olmaz diyebilmenin belirliliği... Dünyaya dair hiçbir bilgisi olmayan çocuksu bilgi.

"İyi misin Kyla?"

Zıplayıp etrafa bakıyorum: geçmişe, oraya buraya gitmişim. "Evet, çok iyiyim. Bu kim?" diyorum atın yelesini sıvazlayarak.

"Jericho," diyor. "Ve bu da benim Heathcliff." Atının boynuna pat pat vuruyor. Heathcliff ayağını sertçe yere vurup burnundan soluyor.

Yukarıya ilerlemeye başlıyoruz. Koruması söylendiği gibi arkada ama durumdan pek memnun değil. Yakında hakkımda ayrıntılı bir rapor verilebileceğini sezebiliyorum ve doğrudan Coulson'a uçurulacağından da eminim. İçten içe dürtüyorum kendimi. Bugünden sonra pek önemi olmayacak değil mi?

Yavaşça hızımızı artırıyoruz. Dizlerimle Jericho'yu dürtüp Katran'ı çağırmadan önce koruma Huda'yla aramızdaki mesafeyi sabit tutuyorum.

Dr. Lysander yan gözle bana bakıyor. "Arkadaşın Ben'le ilgili şu kayıp hastane vardı ya? Tek değilmiş," diyor alçak sesle. "Ufak bir araştırma yaptım ve başkalarını da buldum. Kayıtlarda boşluklar var. Ve daha kötüsü de."

"Ne?"

"Kayıp doktorlar da var," diyor yüzünde korku dolu bir ifadeyle.

Homurdanıyorum ama içimden. İddiaya girerim yüzlerce Programlanmış'a nazaran kayıp bir doktor ona göre daha endişe vericidir.

"Ne anlama geliyor bu?" diye soruyorum ama bir yandan da merak ediyorum: kayıp doktorlar Ben'in kaldığı okul denen o yerde olabilir mi?

Tereddüt ediyor. "Şu anda yalnızca bazı tahminlerde bulunabiliyorum ve hepsi de hoş olmayan şeyler."

Yeniden yüzüne bakıyorum, nihayet bir süredir merak ettiğim, bana eziyet eden soruları soracağım.

"Bu şeyleri neden bana söylüyorsunuz? Neden bir şeyler hatırladığımdan şüphelendiğiniz zaman beni ispiyonlamadınız? Benimle neden burada buluştunuz? Anlamıyorum."

"Kısmen merak ediyorum ve seninle ilgili yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Böylece tekrarlanmasını önleyebilirim."

"Ve?"

Tereddüt edip başını sallıyor. "Duygusallığım. Uzun yıllar önce okulda tanıdığım bir kıızı hatırlatıyorsun bana/ diyor ve yüzünden hüzün geçiyor.

"Ne aldın ona?"

"İsyanda yakalandı. O zamanlar başka seçenek olmadığı için idam edildi." Arkasına bakıyor. "Sen yeteri kadar soru sordun, geçmişten de yeteri kadar bahsettik. Çok geride kaldı bunlar Kyla, eğer seni rahatlatıcaksa. Şimdi sıra sende. Anlatacağım dediklerini anlat. Ne hatırlıyorsun? Niçin hatırlıyorsun?"

Katran'a sinyal vermek için bileğimdeki komün düğmesine basıp başlamadan önce bu konuşmaya son verebilirdim. Ama... gözleri. O kadar merak dolu ki. Onun için yapabileceğim tek şey sorularına doğru cevaplar vermek. Belki benim anlam veremediğim şeyleri açıklayabilir. Ya da bir parçam ona cevap vermeye mi programlandı yoksa? Susmayı kolayca bu yüzden mi başaramıyorum? Nico öfkeden çılgına dönerdi ama burada değil ve dinleyemez.

"Garip şeyler hatırlıyorum: görüntüler, sesler, duygular. Kişi ve yerler; bağlantısız ya da bağlantılı. Açıklaması bile zor. Bu ata bindiğimdeki gibi. Hareketlerini hissetmek başka bir zamana ait tüm bu çağrışım ve duyguları su yüzüne çıkardı ama neresi olduğunu ya da hangi zaman olduğunu bilmiyorum.

"Akıl almaz bir şey," diyor. "Hastaneden ayrılmadan önce yaptırdığın her tarama ve test her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu gösteriyordu."

"O zaman başlamamıştı aslında. Bazı rüyalar haricinde. Hastaneden ayrılınca aklıma gelmeye başladılar. Önce sadece ufak şeyler; parça parça."

"Ya sonra?"

Tereddütlüyüm. Sonra Wayne. "Bir ara çok korktum. Ve hızla hatırladım. Ve mesela bu." Levo'mu gösteriyorum. "İşe yaramıyor artık." Göstermek için döndürüyorum.

"Nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"Ben de hiç anlamıyorum. Ama bildiğim birkaç şey var. Ben solak doğmuşum. Özgür BK bana bir tür eğitim vermiş, talimlerle. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama beni neredeyse iki ayrı insana ayırır gibi anılarım aralarında bölünmüş: biri sağ elini kullanıyor biri sol elini. Programlandığımda solak olduğumu düşünmemişler çünkü o zaman o kişiymişim. Diğeri içimde saklanmış."

"İlginç. Koşulların aşırı baskısı bazen disosiyatif kişilik bozukluğuna neden olabilir. Esasında benliğin katmanlara ayrılarak kırılmasıdır bu," diyor. Gözleri dalıyor. "Teorik olarak böyle bir kişilik kırılmasını sağlamak mümkün, kişiliklerden biri diğerinin dikkate almadığı anıları saklar. Fakat uçta yer alan yöntemlerle sadece: kasti travma ya da insan doğasının istismarı o kadar şiddetli olmalı ki kırılma kişinin hayatta kalması için tek yol olarak kalsın."

Sözleri sırtımı ürpertiyor. Hangi travma bu sonuca ulaşmak için yeterli olur? Bana bunu yapan Nico'nun elindeki hangi tuğlaydı?

"Ama Kyla, anlamıyorum. Bir insana bu neden yapılsın ki?"

"Bir parçam Programlanma sonrası hayatta kalabilsin diye."

Gözleri büyük birer daire haline gelerek benimkilerle buluşuyor. Durumu değerlendirip çıkarımlara ulaşırken arkalarında minik çarklar dönüyor sanki. "Konuyla ilgili pek çok argüman vardı, imkânsız gibi geliyordu."

Yüzüne, gözlerinin içine başka bir şey yerleşiyor. "Kyla, neden programlanmıştın?" diye soruyor kibarca.

"Hudalar beni yakaladı. Kayıtlarımda yok muydu bu?"

"Kayıtlarında bir terörist saldırısında yakalandığın görülüyor. Seni evsiz olarak listeye almışlar: kimlik tanımsız." Kelimeleri söylerken tek kaşığı şüpheyile havaya kalkıyor.

"Evsiz mi?" diyorum donup kalarak. "Herkesin DNA'sı doğumda belirlenmiyor mu?"

"Yasaya göre öyle. Ama bazen bebekler ıssız yerlerde doğuyor, ebeveynler ortada olmalarını istemiyor ve onlar da kayıt dışı kalıyor."

Zihnim bu bilgiyle dönüp durmaya başlıyor. Hudalar'ın kim olduğumu bilmemesi gerçekten mümkün olabilir mi? KİE'ye kayıp olarak bildirilmiş olsam bile mi? O yasadışı web sitesini izlemediklerine inanamıyorum. Ama belki bu başka bir şeyi açıklıyordun "Eğer kim olduğunu bilmiyorlarsa, yaşımı, beni programlayıp programlamayacaklarını nereden biliyorlardı?"

"Basit hücre testleri yaşı isabetli şekilde belirler Kyla, yasaya göre yürütülen bir şeydir bu. Programlandığında on altı yaşından küçüktün."

"Ama değildim. On altı yaşındaydım. Öyle olduğunu biliyorum. Doğum günümü hatırlıyorum."

"Yanılıyor olmalısın. O testler kusursuzdur. Sapmalar olabilir tabii: soruma dönersek Kyla. Niçin programlanmıştın?" diye soruyor yeniden ve soru yüzünden kafam karışıyor.

"Bilmiyorum. Ne olduğunu hatırlamıyorum."

Gözleri hareket edip arkamıza odaklanıyor ve büyüyor. Huda korumasının yerde Katranla boğuştuğunu görüyorum döndüğüm zaman. Ama henüz çağırmaıştım onları. Önce adamı arkada bırakmam gerekiyordu. Neler oluyor? Akabinde Dr. Lysander atını dörtlale sürerek diğer yöne doğru uzaklaşıyor ve lanet okumaya başlıyorum. Soruları yüzünden dikkatim dağıldı! Onu yakalamalı, bir şey yapmalıydım; herhangi bir şey.

Ama peşine düşmeden önce duruyor. Heathcliff'in dizginlerini sertçe çekiyor. Can havliyle kollarını kaldırıyor. Neden? Ve sonra iki Özgür BK'İmin silahlarını Heathcliff'e doğrulttuğunu görüyorum. Atını riske atmayacak.

Arka taraftan bir ses geliyor: boğulma, acı dolu bir gurultu ve dönüyorum. Katran Huda'nın bir kolunu arkasına kıvrımış ama sonra adamı bırakıp öteye itiyor. Huda yavaşça yere devrilirken bıçağını otlara siliyor.

Kırmızı.

Dün gece denediğim gibi bir damla değil. Etrafı çarşaf gibi kaplayan bir kırmızı. Boğazı kalbinden pompalanan kanla örtölüyor. Bedeni yerde seğirip hareketsiz kalıyor, bense atımdan düşüyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağzımda ekşi bir tat var ve içi kumla, çakılla dolu; her yer karanlık. Yumuşak bir şeyin üzerine uzanmışım. Kafam pamukla doldurulmuş gibi bulanık. Neresi... Ne? Gözlerim açılıyor. Her şey fluyken göz kırpınca berraklaşıyor.

Küçük bir oda, kapalı bir kapı. Kare bir pencere, parmaklıkları var. Ve yalnız da değilim: birkaç metre ötede Dr. Lysander ayakta, parmaklıklardan bakıyor.

Doğruluyorum.

Hareketime dönüyor. "İyi misin Kyla?" diye soruyor sakın bir sesle.

Kafa karışıklığım yoğun. "Ne oldu?" diyorum ve sesim tuhaf çıkıyor.

"Bu konuda benden daha bilgili olmalısın. Ama belki de değildir. Benimle birlikte buraya kısılmış gibisin.

Oturuyorum. Ağzımdaki ekşi tat korkunç. Giysilerim berbat halde. Çamurlu ve daha kötü bir şey daha var. Kusmuk mu bu?

Koku midemi bulandırıyor ve geçene kadar yavaşça nefes alıp veriyorum.

"Su var mı?" diye soruyorum.

"Yok." Kapıya vuruyor. "Hey, oradakiler! Suya ihtiyacımız var!" diye sesleniyor. Sesinde her zamanki sakın otoriter ton var ama burada işe yaramayabilir.

Kapının arkasından mırıltılar geliyor; zaman geçiyor. Sonra bir ses: "Kapıdan uzaklaşın."

Açılıyor: Tori içeriye bakıyor. "Burası kokuyor." Mükemmel burnunu kırıştırıp bana bakıyor. "Kokuyorsun!" Arkasından Katran görünüyor, bir sandalyeye oturmuş, tetikte ve elinde silah var. Nico'nun ofisini tanıyorum. Demek düşündüğüm yerdeyiz ama ben neden?...

Bir korku dalgası yakalıyor beni. Belki Nico Coulson'u öğrenmiştir ve benim hain olduğumu düşünüyordur.

Tori Dr. Lysander'e bir şişe su uzatırken Katran başını hafifçe sallıyor. Gözleri sessiz ol diyor. Bekle.

"Bırakın gideyim," diye deniyorum. Ama istekte bulunmak yerine sesim zayıf, yakaran bir inildeme olarak çıkıyor.

Tori gülüyor. "Hiç sanmıyorum," diyerek çıkıp kapıyı kilitliyor. Durum çok hoşuna gitmiş görünüyor.

Dr. Lysander bir yudum alıp suyu bana veriyor. "Kalanı senin. Şundan sonra susuz kalmışsındır." Ve içinde bulunduğum pisliği işaret ediyor.

Biraz içip, yüzümü silmek için kolumun bulabildiğim en temiz köşesini ıslatıyorum. Geri kalan yerlerimdeki gibi hiç umut yok. İç geçiriyorum. Kafam zonkluyor. Ne oldu? Odaklanmaya, düşünmeye

çalışıyorum ama her şey bulanık ve karmaşık.

"İyi bir doktor olacağını düşünüyordum Kyla ama yanıldığımı görüyorum. Kan görme fobin hep var mıydı?"

"Yok! Ben..." Ve duruyorum. Kelimeler ağızımdan çıkınca geçmişe gidiyorum. Tek görebildiğim Huda koruması ve kırmızı kırmızı kırmızı...

Kan perdesi. Yaşlar gözlerime hücum ediyor ve titriyorum. Tüm o kan. Unut, uzaklaştır, def et...

Ama Katran unutmamam gerektiğini söyledi, hatırlamalıyım, ben...

Katran. Onu öldürdü. Boğazını kesti ve bunu gözümün önünde izle der gibi yaptı. Neden öldürdü onu? Bu tüyler ürperten tarzı neden?

Kan görme fobisi teröristi başarısız kılar.

"Fobiler aşılabılır mi?" diye soruyorum.

"Elbette. Kolay değil. En başarılı yöntem sistematik hissizleştirmedin Korktuğun şeyle kontrollü bir çevrede korkutma gücünü kaybedene dek yüzleşmek. Örümceklerden korkan bir kişiyi gittikçe sık aynı ortama koyarak onlara rahatlamayı öğretmek gibi. Birkaç düzine daha cinayete tanık ol; iyi olursun.

Hissizleştirme. Derinlerde bir yerimde yankılanan kelime, ta ki dünya dönüp de kendime gelene dek. Bazı resimler tekrar oynuyor, dehşetli şeylerin tekrar tekrar üzerinize atladığı eski tip üçboyutlu bir korku filmi gibi. Huzur yok. Patlamalar, çılgınlıklar, kan. Kollarımı başıma sarıp top gibi kıvrılıyorum. Uzaktaki bir parçam Dr. Lysander'in bana isimle seslendiğinin, elini omzuma koyduğunun farkında. Titreyip mücadele ediyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama hepsi hâlâ orada. Bir ıslık, bir parlama; patlama. Çocuklarla dolu bir otobüs. Çılgınlıklar, camlara vuran kanlı eller. Ve sonra, hepsi yeniden oluyor. Tekrar tekrar geçiyor.

Başlayıp biten, yeniden başlayan. Yeniden mi oynatılıyor? Algılamamla birlikte kareler dönerek düz bir şekil alıyor. Sinema ekranı. Ben bir sandalyede oturup kıpırdayamıyorum. Gerçeklik değil. Tüm o korkunç şeyler. Hiç orada olmadım ama izlemeye zorlandım. Hissizleştirme çabası. Hiç işe yaramayan.

Doğrulup gözlerimi açıyorum. Belki de kimseyi öldürmedim. Belki yapamadım.

Zaman geçiyor. Dr. Lysander'le göz göze gelmemeye çalışıyorum. Her şeyin benim suçum olduğunu düşünüyor olmalı. Yine de hiçbir şey yapmıyor ya da söylemiyor. İçine kapanmış durumda; sakın ve soğukkanlı. Tetikte ve bekliyor.

Ve sonra - bir araba sesi.

Az sonra kapının diğer tarafından sesler geliyor ve tenim soğuyor: Nico'nun sesi. Beni kilitlemelerini yalnızca o söylemiş olabilir.

Dakikalar geçiyor ve sonra kapımızın kilidi Nico'nun kendisi tarafından açılıyor. Çok neşeli görünen bir Nico.

'Ah merhaba. Dr. Lysander tahminimce, değil mi? Böyle gelmek ister misiniz? Beş çayı zamanı'

Bir konuğu davet edermişçesine kapıyı tutup gülümsüyor. Dr. Lysander duraklıyor, adımını dışarı atıyor ve Nico anahtarları bir masanın çekmecesine tıkmak için dönüyor. Umursanmadığımı düşünüyorum. Ama Nico ona oturmasını söyledikten sonra bana dönüyor.

"Ve bakın burada kim varmış?" Burnunu kırıştırıyor. "Ah sevgili çocuğum. Belki. Evet. Sanırım bize katılmadan önce biraz temizlenmen gerek."

Tori'ye dönüyor. "Yıkanması için onu dışarı çıkar ve temiz giysiler bul lütfen, sonra da geri getir."

Kız beni kapıdan çıkarıp evin etrafında yürütüyor ve benim aklımdaki. Kaçmak mı? Ama başkaları da var. Korumalar, ellerinde silahlarla: Katran şimdi dışarıda ve onun gibi iki tane daha var. Hiç şüphesiz Dr. Lysander'in varlığı şerefine.

"Bekle," diyor Tori. Arka tarafa gidiyor, su şırıltısı duyuyorum. Elinde kovayla dönüyor ve suyu başımdan aşağı boca ediyor: soğuk suyun yarattığı buzlu şok. Öksürüp boğulmadan suyu

tükürüyorum. Geriye çekilip inceliyor. "Yo yetmedi." Bir kova su daha boşanıyor. Beni orada titrerken bırakıp evine giriyor. Birkaç saniye sonra dönüyor.

"Giy şunları," diye emrediyor ve kapüşonlu bir kazakla bir kot pantolon fırlatıyor. Bakıyorum, korumaların gözü hâlâ üzerimde. Sonra Katran onlara dik dik bakarak öksürünce arkalarını dönüyorlar. Çabucak soyunuyorum. Aptallaşmışım, ürperiyorum. Sersem gibiyim. Pantolonu almak için eğilince başım o kadar çok dönüyor ki neredeyse yere çakılacağım. Kazağı başımdan geçirip kollarımı yenlerine sokmaya çalışırken şiddetli bir biçimde titriyorum. Ta ki Tori sabırsızca kazağa asılana dek. Diğer korumalar hâlâ başka yöne bakıyor. Katran öyle yapmıyor ama. Gözleri benimkilere kilitlemiş, sakın, kendinden emin. Bir şey söylüyor, ama ne?

"Gel," diyor Tori giysilerimi iğrenerek öteye tekmelerken. "Nico bekliyor." Gülümsüyor ve onun peşinden eve giderken etim karıncalanıyor. İçerisi dışarıdan birazcık daha sıcak sadece ve soğuktan, korkudan hâlâ titremekteyim.

Nico'nun ofisinde fazladan bir sandalye var.

"Ah, işte buradasın," diyor. "Otur Kyla."

Tori kapıda oyalanmakta.

"Çekil!" diyor Nico ve kız geriye doğru zıplayıp kapıyı kapatmadan önce yüzündeki canı sıkkın ifade gözüme takılıyor.

"Kyla çay?" diye soruyor Nico bir elinde çaydanlıkla.

"E... e... evet lütfen," diyorum. Kontrol etmeye çalışmama rağmen dişlerim takırdıyor.

"Ah zavallı şey. Burada ne yazık ki sıcak suyumuz yok' diyor Dr. Lysander'e. "Yine de elimizden geleni yapıyoruz."

Fincanı doldurup bana verince ellerimi etrafına sarıp çektikleri sıcaklığa odaklanıyorum.

Nico odadan çıkıp saniyeler geçmeden geri geliyor. Elinde bir battaniye var, omuzlarıma sarıyor. "Seninle ne yapacağımıza karar vermeden soğuktan ölmene izin veremem."

Dr. Lysander bacaklarını çaprazlamış, elinde çay fincanıyla oturuyor. Hâlâ tatil günü giysileri var üzerinde elbette ama beyaz önlüğünü giymiş gibi hastane odasına geri dönmüş. İnceleyici ve sakin.

"Belki bana neler olup bittiğini anlatma vaktiniz gelmiştir, ne dersiniz?" diye soruyor Nico'ya bir kaşısı serseri bir hastasını nazıkçe sorguya çeker gibi kalkık.

"Önce birer bisküvi yiyelim." Nico bir kutuyu açıp bana uzatıyor ama başımı hayır anlamında sallıyorum. Midem boş olmasına rağmen ellerimin arasındaki çaydan başka bir yere bakama- varak.

Sonunda Nico çayını ve avuç dolusu çikolatalı bisküvilerini bitiriyor. Sandalyesinde arkaya yaslanıyor.

"Özgür BK'yı duydunuz mu? Ya da belki Hudalar'ın bize taktıkları isim size daha tanıdık gelir: DKT," diyor.

Dr. Lysander başını sallıyor. "Evet."

"Bugün davamıza yardım etmeniz için bir davetle onurlandırıldınız. Gençliğimizi ve bu harika ülkedeki diğer her şeyi bastırıp boğan iblis Hudalar'ı alaşağı etmek için."

Kadın bir kaşısını kaldırıyor.

Nico bana bakıyor. "Şu zavallı çocuğu ele alın mesela. Bakın ona, ürperiyor. Kayıp ve yalnız başına. Hükümet onu programlayıp arkadaşlarını düşmanlarından ayırt etme yeteneğini elinden alıyor. Kendi adına düşünemiyor bile. Onu herhangi bir amaca yönlendirmek o kadar kolay ki. Bu da genellikle Hudalar'ın güttüğü amaçlardan oluyor ama biz de en az onlar kadar iyisini yapabiliriz. Bundan sonra onun için sırada ne var? Bu ülke ona ne tür bir gelecek vaat ediyor?"

Bir parçam, içimdeki küçük bir muhalif parça hareketlenip, öfkelenip çılgınlık atıyor. Düşündüğü bu mu, yapmış olduğu bu mu? Beni amaçları için kullandı ve şimdi de işe yaramaz gördüğü için mi gözden çıkardı? Ama daha büyük bir kısmım aptallaşmış halde, buz gibi. Ayrıca Nico'nun sözünü bu şekilde kesmemin yapacağım son şey olabileceğinin de farkındayım.

"Bana tuhaf sorular soruyorsunuz," diyor Dr. Lysander. "Geleceği mi? Bugün ona saf seçtirerek geleceğini yakıp yok ettiniz, kibrit çakıp patlatır gibi."

"O zaman şimdi sona erdirmek daha iyi olacak," diyor Nico ve masasındaki çekmeceyi açıyor. Bir silah çıkarıyor. Namluyu kontrol ediyor. Gülümsüyor. Rahat bir hareketle doğrultup emniyetini açıyor. Kafama nişan alıyor.

İçimi sıcak ve gerçek bir dehşet dolduruyor. Yine de... hayır. Nico beni asla burada vurmaz. Pisliği sevmez. Eğer planı bu olsaydı beni ormana sürükler ve orada vururdu.

"Yapmayın!" diye araya giriyor Dr. Lysander. "Lütfen."

Nico şaşırarak kaşısını kaldırıp hafifçe çatıyor. "Neden olmasın?"

Dr. Lysander soruya şaşırılmış görünüyor. "Ben hayatı korumaya ant içmiş bir doktorum. O benim hastam."

Nico gülümser gibi oluyor. "Hayır. Nedeni bu değil, değil mi Dr. Lysander? İfadenizden açıkça belli oluyor. Değer veriyorsunuz. Görebiliyorum bunu. Bu zalim çocuğu," diyerek bana ortalığı

karıştıran ama hâlâ sevdiği favori köpek yavrusuyum gibi içtenlikle gülümsüyor. Olmayan çocuğu gibi.

"Değer veriyorsunuz, benim gibi. Ve Dr. Lysander, olay bundan ibaret." Silahı indiriyor. "Artık gidebilirsin Kvla."

"Ne?"

Çekmeceyi yeniden açıp tabancayı yerleştiriyor ve başka bu şey çıkarıyor. "AL" Masaya okul kimliğimi atıyor. 'Bütün derslerine girdin. Haydi git, yoksa eve gecikip bahane bulmak zorunda kalacaksın."

Kafam karışık ve belirsizlik içinde ayağa kalkıp gözlerimi Nico'dan Dr. Lysander'e çeviriyorum. Nico tabancayı alınca soğukkanlılığı yok oldu. Kan görme fobisi de yok. Önünde yakın mesafeden atış yapılmasına maruz kalmamış olabilir belki ama, kurşun yaralarından çok daha kötülerini gördüğüne eminim.

Keşfimle sersemlemiş bir halde kapıya doğru adımımı atıyorum: değer veriyor.

"Neden Kyla? Kendine bunların nedenini sor," diyor Dr. Lysander kapıyı arkamdan kapatmadan önce yumuşak bir biçimde.

Bugün olanların hepsi Nico'nun onunla oynadığı bir oyun. Oyundan ibaret.

Nico ve oyunları, oyun içinde oyunlar. Saklı anlamlar ve manipülasyonlar. O bir usta ve Dr. Lysander'den istediği bir şey var; bu kadarını anladım.

Ama bir şekilde kadının onun dengi olduğunu düşünüyorum.

Tori elleri başının altında, yerdeki yataklardan birine sırtüstü yatmış gülüyor.

"Derdin ne?" diyorum.

"Yüzünü görmeliydin! Bırakın beni!" diyerek taklidimi yapıyor, yakaran trajik bir fısıltıyla.

"Bayağı eğlendin anlaşılın."

Oturuyor. "Belki. Ama hınçlıyım. Sen ve Ben," diyor. "Ama şimdi ödeştik. Arkadaş mıyız?" Elini uzatıyor ama umursamadan binadan çıkıyorum. Arkamdan kahkahası duyuluyor.

* * *

Ormanlık alana yürüyorum ama birden gitmeme izin vermelerinin de bir oyun olabileceği aklıma geliyor. Nico'nun beni gerçekten karışıklık yaratmayacağı bir yerde öldürmeyi planlamış olabileceği. Arkamdan birilerini yollayabileceği. Ama yalnızca Katran izliyor beni, görünürde silah falan da yok. İhtiyacı olacağından değil, eğer talimat o yöndeysel.

"Rain?" diyor. Cevap vermiyorum. "Sessiz protesto öyle mi?" diye soruyor bir zaman sonra.

Omuz silkiyorum.

"Tam olarak kızdığın şey nedir?"

"Tahminde bulunamayacak kadar üşüdüm, yorulduğum ve acıktım," dedikten sonra kelime seçimimden dolayı kendime kızıyorum. Bir ağaca yaslıyorum sırtımı.

"Sana söyleyemedim," diyor. "Üzgünüm."

"Hangi kısmını söyleyemedin? Pusu olduğunu ve işaretimi beklemeyeceğinizi mi? Benim de tutsak edileceğimi mi? Hepsinin bir oyun olduğunu mu? Neyi?"

"Hiçbirini. Eğer bilmen gerekseydi Nico sana zaten söylemiş olurdu. Nasıl olduğunu bilirsin."

İç geçiriyorum ama biliyorum. O her şeyi görür.

"Gerçekte böyle olacağımı bilseydim bu işe hiç girişmezdim biliyorsun."

"Gerçekten mi? Bugün yaptığın şeyden sonra her şeyi yapabileceğini düşünüyorum."

Katran'ın gözlerindeki acı gerçek. Elimi tutmak için uzanıyor ama geri çekiyorum. O el bir bıçağı tutup boğaz kesti. Bir hayata son verdi.

"Onu öldürmen gerekiyor muydu?" diye soruyorum.

"Rain, o bir Huda'ydı. Düşman. Bizi görmüş ve senin kim olduğunu açıklayabilecek olması bir yana evet: onu öldürmem gerekiyordu. Bir savaştayız. İnsanlar ölüyor." Omuz silkiyor, gözlerinde pişman olduğuna dair hiç iz yok, ya da birini öldürmüş gibi görünmüyor. Halbuki adamın kanı yere dökülürken onu çöp gibi yere attı.

Boğazım kasılıyor yeniden. "Beni eve götür," diye fısıldıyorum.

"Gel."

Çiftlemek zorundayız; benim bisikletim eve yakın bir yerde. Beni arkasına oturtuyor. Yakınız ve sıcaklığına açım ama aramızdaki mesafe Ay'la aramızdaki kadar.

Bu yolla evimin arkasındakinin birleştiği noktaya vardığımızda duruyor. İnip bir şey söylemeden çekip gidiyorum.

O gece, sıcak bir banyo ve akşam yemeği bile içimdeki soğukluğu dağıtmaya yetmiyor. Sarındığım örtüler ve odamdaki radyatöre rağmen hâlâ titriyorum. O gün yaşananlar beynimde uçuşuyor tekrar tekrar. Hepsini def etmeyi, geri gitmeyi, unutmayı o kadar çok istiyorum ki... Ama...

Eğer bunu yaparsam nasıl ilerlerim? Hatırlamam, nedenini bulmam lazım. Korkuya bakmalı ve oradan bana yansıyanları görmeliyim.

Dikkat çekmek için yarışan bu kadar çok şey arasında içimde bir tanesi tekrarlanıyor. Dr. Lysander'in nedeni. O, kelime veya düşünceleri boşa harcamaz; önemli olan neyse onu söyler. Zihnimde bir yere yerleşmeye çalışırken uçup duruyor. O kadar yorgunum ki uykuya geçiyorum. Vücudum ve zihnim aynı ritimde sallanıyor, koşmak gibi ya da tarlalarda koşup çitlerden atlayan dörtnala bir atın terkisindeymişim gibi.

"Neden?"

Tekrar tekrar çılgılık atıyorum.

Kapım açılana kadar, holden içeri ışık yayılıyor.

"Tatlım, ne oldu?" Babam yatağımın yanına oturuyor.

Önce sadece ağlıyorum. Sonra işaret ediyorum. Aşağıyı.

"Ne oldu?"

"Bir şey duydum. Orada bir şey var" diye fısıldıyorum.

"Nerede?"

"Yatağımın altında."

"Ah tatlım. Bir baksam iyi olacak o zaman "

"Dikkat et ama."

"Merak etme. Dikkatli olacağım." Dolabımdan canavar avcısı meşalemizi bulup açıyor. Eğilip yatağın altına tutarak ileri geri hareket ettiriyor. Yukarıya dönüyor.

"Dikkatle aradım. Canavar yok."

"Ama duydum! Duydum."

"Yemin ederim burada hiçbir şey yok." Ağırlığını topuklarına içeriyor, hâlâ yerde ve yüzünde düşünceli bir ifade var.

"Emin olmanın tek yolu senin bakman biliyorsun." Başımı hayır anlamında sallıyorum ama yavaş yavaş örtülerin altından çıkmaya ikna ediyor beni.

"Bak Lucy. Bakarsan emin olursun. Korkunla yüzleş, o zaman o kadar korkutucu olmaz."

Titreyerek diz çöküp ışığı yatağın altına çeviriyorum. Birkaç ayakkabı, kayıp bir kitap.

Görünürde canavar yok.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Uyandığımda hava hâlâ karanlık. Rüyaya sokulup Lucy'nin babasının yanında neler hissettiğini anlamaya çalışıyorum. Bu rüyalarda yüzü asla açık seçik görünmemesine rağmen kim olduğunu biliyorum. Lucy'ye, tüm o yıllar önce olduğum çocuğa göre babasının alt edemeyeceği canavar yoktu. Bu bir anı mı yoksa sadece kurgulanmış bir fantezi mi? Hayır. İçimdeki her şey gerçek olduğunu söylüyor. Ama uyandıkça elimden kayıp gidiyor.

Yine de Lucy hakkında herhangi bir şey hatırlamaya çalıştığım zaman yapamıyorum. Bazı şeyler biliyorum: doğum gününü mesela, biri yalnızca birkaç hafta önceydi. Dr. Lysander yaş belirlemede kullanılan hücre testleri hakkında istediğini söylesin, hata yaptıklarını biliyorum: doğum günüm 3 Kasım. Ama duygularla yüzler? Hiçbir şey yok.

Lucy sonsuza dek gitmiş benziyor: Dr. Lysander'in kelimeleriyle anlatacak olursam katmanlara ayrıldım -Lucy ve Rain olarak- ve Lucy programlandığında Rain içeride saklandı. Peki o zaman bu rüyalar da ne oluyor?

Ve bir de Dr. Lysander'in nedeni var. Önceki günü hatırlamaya zorluyorum kendimi ve tüm konuştuklarımızı. Önce at üzerinde ona sırlarımı anlattım. Bildiğim kadarıyla. Bu konuda söylediği şeyse neden programlandığım oldu.

Oradan ayrılırken söylediği nedenin aynısı mıydı bu?

Hafızamın iplerine asılıp onları izlemeye çalışıyorum ama yünlerin birbirine dolaşması gibi hepsi düğümlenmiş. Hudalar beni yakaladıkları için programladı: basit. Bununla ilgili hiçbir anım yok. Programlanmak ya da bilinmeyen bir yere atılmak; ikisi de aynı. Ne olduğunu bilmiyorum.

Ama belki soruyu o anlamda sormamıştır, olayların ayrıntılarıyla ilgilenmiyordun Belki sadece beni buraya neyin getirdiğini sormuştur.

Eh, Nico elbette. Özgür BK'da olmasaydım asla programlanmazdım. Ama hepimiz bu riski alıyoruz. Geçmişte ne olursa olsun, bu sefer bu davayı seçiyorum. Coulson'un anlaşmasını umursamayıp Hudalar'a karşı çıkmayı.

Yine de derinlerde bir yerde çürük diş gibi ağrıyan bir şey var Dr. Lysander'in sorduğu neden sorusunda. Çekilmesi gerektiğini bilmesine rağmen dışıya gitme kararını veremediğin.

Ve daha kötüsü de var. Orada bile Nico'nun nezaretinde, mümkün olan en korkunç tehlikeye maruzken bile; hem de benim yüzümden; hâlâ bana yardım etmeye mi çalışıyordu?

Aşağıda bir sürpriz beni bekliyor; annem babam birlikte kahvaltı ediyor.

"Bu sabah erkencisin," diyor annem.

"Evet. Uyandım ve bir daha uyuyamadım."

Kendime çay koyup oturuyorum. Biraz sonra Amy içeri girip neşeyle cıvıldayarak babama sarılıyor. Lucy ve babası gibi ve içimde kıskançlık fırıl fırıl dönmeye başlıyor. Amy programlandıktan sonra ona atanan ebeveynleriyle bir aileye ait olabildi. Özellikle de babama çok

yakın. Oysa babam bana hep tuhaf davrandı: bazen arkadaş gibi, bazense soğuk ve tehditkârdı.

Bir şey dürtüyor beni; babam ve Amy ile ilgili. Annem mutfakta koşuştururken babamın gözlerinden başka her yere bakıyor. Babam Amy'nin anlattığı hikâyelere tam da gereken cevapları veriyor ama bakışları üzerimde. İzleyip inceliyor. Hatta meraklı ama geride duruyor; kendisi gibi değil.

İçimde bir şey ktlık ediyor. Belki de yanlış anladım.

Yukarıda Amy'nin kapısını çalıp o etrafta dolanıp eşyalarını okul çantasına doldururken içeri giriyorum.

'Amy, çizimlerimi bulduğun günü hatırlıyor musun? Hani hastane ve diğer şeylerin resimlerini? Babama bundan bahsettin mi?'

Yüzünden suçlu bir bakış geçiyor. "Özür dilerim, aradı ve evet söyledim ona. Sana göz kulak olmamı söylemişti, başını belaya sokmayacağından emin olacaktım. Kızdı mı sana bu yüzden?"

"Hayır hayır, önemli değil," diyorum yeniden babama koşmasını istemediğimden. "Ya anneme? Ona söyledin mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Yo. Sanmıyorum. Neden?"

"Hiç. Boş ver."

Odama gidip saçımı fırçalıyorum aynaya bakarken bir şey görmeden.

Evet. Çok yanlış anlamışım. Onun olamayacağını düşündüm; orada bile değildi dedim. Amy'nin olanları telefonda açığa vuracağını ummamıştım.

Yani Hudalar'a giden babamdı. O gün Cam'le birlikte bizi almalarının nedeni oydu.

Zavallı annem. Aşağı koşup, ona sarılıp olayların dışında bıraktığım için ondan özür dilemek istiyorum. Ama bunun için çok geç. Sınırlar çizildi. Dr. Lysander benim yüzümden tutsak edildi ve koruması öldü. Annemi hayatıma dahil edemem; artık olmaz. Yolumu Özgür BK ile birlikte çizdim ve geriye dönüş yok.

Annemle ilgili bu kadar yanıldıysam, başka hangi konuda yanıldım acaba?

Neden programlandım ben?

"Amy, Kyla," diye bağılıyor annem merdivenden yukarıya. "Jazz burada."

Arabayla köyden çıkarken trafikte araba kuyruğuyla karşılaşıyoruz. Yol boyunca yavaş yavaş ilerleyip sonunda nedenine ulaşıyoruz. Bir ambulanda birkaç Huda var. Yol tek şeride indirilmiş, Huda'nın biri trafiği yönlendiriyor ve geçmek için sıramızı bekliyoruz. Yerdeki bir şeyin üzeri örtülü. Ve yakılmış beyaz bir kamyonet ağaca girmiş.

Donuyorum. Çünkü bunların ne anlama geldiğini biliyorum, yan tarafında Best İnşaat yazan kamyonetin kalıntılarından anlıyorum.

Öğle teneffüsünde Nico'nun ofisine süzülüyorum. Kapıyı kilitliyor.

"Rain!" Beni orada görünce sevinçle dolmuş gibi sırıtıyor ve kucaklıyor. Ben sarılmıyorum.

Bırakıyor. "Dünyaya maskaralığa mı bozuldun, o konuda üzgünüm Rain. Hepsi dava için tamam mı? Otur" diyerek beni bir sandalyeye itiyor. "Bu yerdeki son günüm."

"Okuldaki mi?" diye soruyorum şaşırarak.

"Burada zaman harcanamayacak kadar çok plan hazırlanıyor." Göz kırıyor. "Aramızda kalsın, bu gece buradan ayrılmamı gerektirecek ailevi bir sorunum ortaya çıkacak."

"Dr. Lysander nasıl?" diye soruyorum kendimi durdurmadan. "Ona ne olacak?"

"Hayranlık verici bir kadın," diyor Nico. "Ne sağlam bir karakter."

Başka bir şey söylemiyor. Belki de ondan, her istediğini alamadı. Ona bir şey yapmış olmasın?

Yüzümden okumuş olmalı. "Rain unutma: o bir düşman. Yine de şimdilik güvende sayılır. Ama ondan yeterince konuştuk. Chequers'te olacıklardan bahsetmeliyiz. Seni evlatlık alan annen doğru olanı yapıp gerçeği söylemezse o zaman ne olacak?"

"Başka bir plan daha olduğunu söyledin. Nedir o?"

"Şensin hayatım. B planı sensin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya dünyaya gerçekleri açıklar ya da ölür. Ve bunun da o yayında olması gerek; tüm ülke canlı izlemeli."

Donmuş bir halde yüzüne bakıyorum. "B planı ben miyim? Ben. Benim mi yapmam gerekiyor?"

"Başka yolu yok. O törende yalnızca sen ve ailen olacak. Ve devletin tesis ettiği arabada da birlikte yolculuk yapacaksınız; Başbakan gibi: güvenlik izlemesine alınmıyor o araçlar. İçeri silah sokabilecek tek kişi sensin."

Paniğe kapılmaya başlıyorum. Ben, birini mi öldüreceğim? Hem de herhangi birini değil... Annemi.

"Nico ben..."

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin Rain. Hudalar'ı durdurabilecek tek kişi. Özgürlük orada işte, ellerinde, al onu!"

"Ama ben..."

"Endişelenme. Beni yarı yolda bırakmayacaksın." Bunu o kadar kendinden emin bir şekilde söylüyor ki; gözleri benimkileri oyuyor. İtaat edilmesi gereken gözler bunlar. Eğer Nico bunu yapmam gerektiğini söylüyorsa, bunu yapabileceğimi söylüyorsa; öyle olmalı.

Dehşetin arkasında, içimde bir yere saklanan şey: beni bugün buraya ne getirdi? Her şeyin arkasındaki neden sorusu.

"Bir soru sorabilir miyim?" diyorum zar zor cesaret ederek ama kelimeler bir yolunu bulup dışarı çıkıyor. "Ama gerçek bir cevap vereceksen?"

Katı duruşuyla şöyle diyor: "Her zaman gerçek cevaplar vermediğimi ima ediyorsun." Sesinde tehlikeli bir tını var. "Şimdiye kadar öğrenmen gerekirdi. Her boş merakı tatmin etmiyorum olabilirim"

ama bir cevap verdiğim zaman hep gerçeği söylerim."

Yine de Nico'nun gerçekleriyle diğer insanların gerçekleri her zaman birbirini tutmuyor.

Ama sonra gülümsüyor. "Sen tatlı kız, dün bize öyle bir ödül verdikten sonra istediğin soruyu sorabilirsin, cevaplayacağım." Sandalyesinin kıyısında, tetikte oturuyor. "Haydi sor."

Yutkunuyorum. "Neden programlandım?"

"Nedenini biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Ya da en azından biliyordun. Düşün. Başarabilirsen gör," diyor. "Bir parçanı programlanmaktan kurtardık değil mi? Anıların gittikçe sık aklına geliyor."

Ve başka bir soru zihnimde görüntüleniyor, hep oradaymış gibi: zaten programlanacağım bilinmeseydi neden beni buna hazırlasınlar ki? Dr. Lysander'in gerçek "neden"i bu muydu? Gözlerim geçirdiğim şokla açılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Zaten programlanacaktım. Bu bir risk ya da şansızlık veya benzeri bir şey değildi."

Başını eğiyor. "Bravo Rain. Hatırlıyorsun."

İrkiliyorum, şok ve dehşet korkuyu yeterince bastırıyor, öyle ki yüzümden izlerini silmiyorum.

"Ama neden?"

"Hudalar'a başarısız olabileceklerini göstermemiz gerekiyordu; onları alt edebileceğimizi. Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, en beklemedikleri anda savunmasız kalabileceklerini."

"Ama bunu bana nasıl yapabildin?"

"Bak Rain. Bu planı sen de kabul ettin. Ailen de. Dava uğruna seni bize teslim ettiler, bu amaç için."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır. Yapmazlar."

"Yaptılar. Gerçek baban Özgür BK'daydı. Hudalar tarafından yönetilen bir ülkede ne bu çocuğun ne de bir başkasının geleceği olduğunu biliyordu." Yüzü şefkatle dolu. "Bugün merak ettiğin gerçek buydu, işte öğrendin."

Gözlerimi kapatıp Nico'nun yüzünü ve kelimelerini duymamış gibi dün gördüğüm rüyaya sığmıyorum. O adam böyle bir şey yapmazdı. Kızını Nico'ya teslim etmezdi. Asla.

Yeniden açıyorum gözlerimi, bu sefer inanmadığımı gizleyecek kadar dikkatliyim.

Nico ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bu seçimi sen yaptın. Doğru seçim de buydu. Tanık olduğum için Hudalar'ın ve Programlama uygulamalarının durdurulması gerektiğini biliyorsun."

"Durdurulmaları gerek," diye fısıldıyorum ve bu görüşe inanıyor gibi görünmeme gerek de yok. Gerçek özgürlüktür; özgürlük ise gerçek.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın." Öne eğilip alınımı öpüyor. "Ve Ben'e ne yaptıklarını da

unutma." Yeni bir acı dalgası ismini duyunca her yanıma yayılıyor. İçimde o kadar şey birikmiş ki Ben biraz ötede kalmış.

"Ben de bizim tarafımızdaydı biliyorsun," diyor Nico. "Kendisi için bu savaşta yer almanı isterdi."

Nico ofisinden çıkmam için işaret ediyor. Ancak binanın dışında yürümeye başladığımda kelimelerini hazmedebiliyorum. Gri bir kasım günü.

Ben Özgür BK cephesinde miymiş? Nico bu bilgiye yalnızca Ben'i takıma kattıysa sahip olabilir.

Ellerim iki yanımda sert yumruklara dönüşüyor. Öteki neden sorusunu hep merak etmişim. Ben neden aniden Levo'sunu kesmeye ve Özgür BK'ya katılmaya karar verdi? Tek bir cevabı olabilir: Nico.

Okulumuzdan başkalarını da davaya kattı, ama neden Ben? Bir Programlanmış ideal bir üye değildir: sır tutmakta başarılı değildirler ve Tori'yi bir yana koyarsak şiddetle sorunları olur. Ben yalnızca benim yüzümden hedef seçilmiş olabilir.

O gece geç saatlerde uykum gelmiyor. Yanıma bile uğramıyor. Bedenimden öfke dalgaları geçiyor, metal bir eriyik kalbime hücum edip damarlarıma pompalanıyor, hepsi de Nico'nun bana yaptıkları yüzünden. Ben'e de. Akacak hiçbir yeri olmayan bir öfke bu; bu yüzden de büyüyor.

Ama nihayetinde her şey Hudalar'a bağlanıyor. Onlar ve Programlama uygulamaları hâlâ tek düşman. Ben'i programlayıp götürdüler. Hedef hâlâ onlar. Nico'nun hedefi.

Bileğimden gelen titreşimler beni zıplatıyor: Nico'nun komu - düşüncelerimi dinliyormuş ve doğru zamanı bekliyormuş gibi. Cevaplamamayı düşünsem de düğmeye basıyorum. "Evet," diyorum alçak sesle.

"Ben Katran. Bir saat içinde bisikletinin yanında buluşalım." Kapanıyor.

KIRKINCI BÖLÜM

Evimizin arkasındaki koyu gölgelere kayıp sonra da patikaya çıkıyorum. Çok fazla sır var, kilometrelerce yol çabuk geçiyor; kafam sorularla ve yarım yamalak cevaplarla dolu, yürüyorum.

Bu toplantı neyle ilgili? Belki Nico benim fazla büyük bir risk olduğuma karar verip beni ortadan kaldırması için Katran'ı yolladı. Katran'm yaptığı şeyi daha önce yaptıklarını; onu o yapan şeyleri düşündükçe midem kalkıyor. Kana susamış biri. Rahat bir katil.

Fakat yıllar önce gece rüyalar beni dehşetle ağılattığında beni kucaklayan Katran'dı. Tüm benliğiyle yaptıklarının Hudalar'ı alt etmenin ve dünyamızı daha iyi bir yer haline getirmenin tek yolu olduğuna inanan Katran.

Düşünceye o kadar dalmışım ki yürürken neredeyse ona çarpacağım.

'Merhaba' diyorum.

"Adımını attığın yere dikkat et," diye tıslıyor. "Ve sessiz olmaya çalış, bir kilometre öteden geldiğini duydum."

"Yalancı. Ne var ne yok?"

"Nico yolladı beni."

İsmi duyunca içimde öfke yeniden alevleniyor ve yumruklarımı sıkıyorum. "Niçin?"

"Sana bunu vermeme istedi ama ben vermek istemiyorum." Cebine uzanıyor ve ay ışığının altında elinde küçük bir silah parlıyor. Beni öldürecek. Bir adım geriliyorum.

Gülüyor. "Yüzünün halini görmelisin seni aptal. Bu Nico'nun B planı için. Anneni öldüresin diye. Ama kimi kandırıyorsun sen? Bunu yapmayı asla başaramazsın. Vazgeç. Hâlâ şansın varken kaç."

Elimi uzatıyorum, titrememesi, sabit durması lazım.

Tetiği çekecekmiş gibi kaldırıyor silahı. "Şurayı görüyor musun Rain? Bunu çekeceksin. Yakın mesafeden. Tek atış. Verebileceği zarar şu: dokuları parçalar, kasları. Kan, Rain: kırmızı bir yağmur, ılık kan. Her yanma sıçrayacak."

Midem bulanıyor; tasvir ettiklerini hayal etmemek için savaş veriyorum. Elim sabit tutmak için de.

Ağzının içinde kelimeleri geveleyerek lanet okuyor ve yüzündeki öfke daha yumuşak bir şeye dönüşüyor. "Rain lütfen. İyi düşün. Tetiği çekmeyi başarırsan sana ne olacak? Saniyeler almaz ölmen."

"Ver bana şunu. Şimdi."

Silahı elime bırakıyor. Başını sallıyor. Bana aletin nasıl çalıştığını bu sefer doğru dürüst gösteriyor - küçük, tek namlulu bir silah; gizli tutmak için kola sarmaya yarayan pensi var. Dedektörlerden geçebilmesi için plastikten özel olarak tasarlanmış. Sadece yakın mesafe. Annemin

hemen yanında yer alacağım için sorun yok, Nico'nun istediği konuşmayı yapmazsa hazır olacağım.

"Nico aynı zamanda bizim tarafımızda olup olmadığını da kontrol etmemi istedi. Endişelendiği şey nedir?"

"Birkaç şeyin farkına vardım ve aptal gibi ona bunlardan bahsettim."

"Ah? Ne gibi?"

"Önce bir soruya cevap verebilir misin?"

"Sorabilirsin. Cevap verip veremeyeceğimi söyleyemem."

"Hudalar beni nasıl yakaladı? Programlanmama kadar neler oldu?"

Katran hareketsiz, cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Sonra göğüs geçirip sıkıldığı zamanlarda hep yaptığı gibi saçlarını sıvazlıyor. Buna benzer ufak şeyleri hatırlamama rağmen büyük şeyleri neden hatırlamıyorum?

"Dürüstçe cevaplamamı ister misin? Bilmiyorum. Hudalar'ın silah deposuna bir saldırı yapılacaktı ama ben gitmedim. Aslında gitmem gerekiyordu fakat son dakikada Nico beni aptalca bir ayak işine yolladı. Ne kadar kızmıştım! Sonra geri döndüğümdeyse..." Başımı sallıyor. "Pusu kurulduğunu öğrendim. Bir şekilde orada olacağımızı öğrenmişler. Üç kişi öldürülmüş. Yaşı tutmayan sen ve senin gibi birkaç kişi daha programlanmak üzere götürülmüş. Seni korumak için orada değildim! Günler önce seninle burada karşılaşana dek sana olanlara dair tüm bildiğim bu."

Şok geçirerek ona bakıyorum. Ne çok hayat harcanmış. "Senin suçun değildi. Hem orada olsaydın ne yapabilirdin ki ölmekten başka?"

"Belki de. Bilmiyorum," diyor. Ama Katran hiç mağlup olmayacak gibi görünmüştür, orada olsa olaylar farklı gelişebilecekti gibi. O yüzden mi başka yere yollanmıştı?

"Senin suçun değil ama kimin suçu olduğunu biliyorum."

"Hudalar'm."

"Onlar kendi pis işlerini yaptı, ama oyunu kim kurdu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinle. Bugün fark ettiğim şey şuydu. Ben zaten programlanacakmışım. Yakalanmam kötü talihin tesadüflerinden biri değilmiş. Bunun için hazırlanmışım ve bu hep Nico'nun planlarının bir parçası olmuş'

"Hayır. Mümkün değil. Doğru olsa bile, oradaki diğer insanlara böyle bir şey yapılmış olamaz. Hayır!"

"Eh, beni Hudalar'a öylece teslim edip, 'Haydi bakalım, üzerinde deney yaptığımız bu kızı programlayın lütfen,' diyemezdi değil mi?"

Katran'ın yumrukları sıkılıyor. "Eğer bu doğruysa öldürürüm onu."

"Doğru. Bana söyledi. Ama ya Özgür BK ve uğruna savaştığınız onca şey?"

Gözleri vahşileşiyor. "Hiç bilmiyordum, bu şekilde nasıl devam ederim? Ona bir daha nasıl

güvenirim?"

"Basit. Güvenme. Ben güvenmiyorum. Ama bu olmasına çalıştığımız şeyi değiştirmez: Nico'nun da istediği aynı şey. Hudalar'ı alt etmek." Kelimeler ağızından çıkarken duyuyorum, bir yandan da bana ve Ben'e olanlar Nico'nun suçuyken onu savunduğum için kendimden nefret ediyorum. Hele tüm bu süre boyunca Ben'in davranışlarının ardında Nico varken Aiden'i suçladığımı düşündükçe. Ama Ben'i programlayanlar hâlâ Hudalar; ona şu ana kadar her ne yapıldıysa sorumlusu Hudalar. "Ama Hudalar gittikten sonra," diyorum ve omuz silkiyorum. Sonra, başka bir zaman demek. Nico bundan paçasını kurtaramayacak. Katran artık bildiğine göre kurtaramaz.

"Gittiklerinde..." diyor Katran ve gözlerinde Nico'nun ölümünü görüyorum.

"Gerçekten bunun gerçekleşeceğine inanıyor musun? Hudalar'a karşı savaşı kazanabilir miyiz?"

"Evet. Bu sefer başaracağız. Hiç bu kadar iyi organize olmamıştık."

"Gerçekten mi?"

"Elverişi o kadar şey var ki. Ülkenin her yanında bağlantılı saldırılar olacak. Kilit suikastlar da. Ve hepsi bu ülkede Merkezi Koalisyon'u ve baskısını başlatan anlaşmanın imzalandığı anda yapılacak. Ama yine de halkın desteğine ihtiyacımız var. O olmadan..." Omuz silkiyor.

O olmadan kesinlikle başarısız oluruz.

"Annemin konuşmasına, gerçeği söylemesine ihtiyacımız var. Ama ya söylemezse? Sonra ne olacak?"

Ellerini omuzlarıma koyuyor. Gözleri hevesle benimkilerde. "Nico B planı diyor. Kahramanlarının kızını öldürerek Hudalar'ın kalbini sök. Kimsenin güvende olmadığını, her yerde savunmasız olduklarını göster. Ama yapma bunu Rain. Kurtar kendini."

Yutkunuyorum. "Mecburum. Hudalar gitmeli. Bazı şeyleri, Nico'nun ne yaptığını hatırlamam bunu değiştirmiyor."

Katran'ın koyu renk gözleri fikrimi değiştirmem için yalvarmakta. Düşünmeksizin elim daha önce olduğu gibi yüzündeki yara izine hafifçe dokunmaya uzanıyor. Onun nedeni. Bu sefer çekilmiyor.

"Katran önceki gün söylediklerinde haklıydın. Bana ne olduğunu ve neden olduğunu bilmem gerek. Her şeyi."

"Ciddi misin?"

"Evet. Nico ailemin beni ona verdiğini söyledi. Bunların bana yapılmasını kabul etmişiz. Bilmek istiyorum. Gerçeği bilmeye ihtiyacım var."

"Yanımda senin için bir şey var," diyor. "Ama eğer eminsen. Ne pahasına olursa olsun hatırlamak istiyor musun?"

"Evet eminim."

Tişörtünün içine uzanıp boynundaki deri ipe uzanıyor. Giysilerinin altından çekince ipin ucunda bir şey sallandığı görülüyor.

"Nedir bu?"

Boynundan çıkarıp bana uzatıyor. "Yıllar önce senin bana verdiğin bir şey."

Işık az, parmaklarımla hissetmeye çalışıyorum: birkaç santimetre uzunluğunda oyna bir tahta parçası, teninin sıcaklığı var hâlâ üzerinde. Bir kale - parmaklarım hatırlıyor, herhangi bir kale değil bu, o kale. Benim kalem. Babacığımınki. Yutkunuyorum.

"Hatırlıyor musun bunu?"

"Sanırım.Çocukluğumdan gelen bir şey. Anlamıyorum. Neden sana vermişim?"

"Kâbusların o kadar kötüydü ki. Daha fazla parçanı kaybetmek istememene rağmen birini artık yanında tutamayacağım söyledin. Bırakman, unutmam gerekiyordu. Bu kaleyle bir bağlantısı vardı. Senin yerine bundan kurtulmamı istedin, kendin yapmaya dayanamayacaktın çünkü. Ama ben kaleni hep sakladım Rain. Bir parçanı yanımda taşıdım. Belki hatırlamana yardımcı olur."

Hayretle Katran'a bakıyorum. Benden bir şeyi kalbinin yanında mı taşımış? "Teşekkür ederim," deyip kolyeyi giysilerimin altında kalacak şekilde boynuma takıyorum. Tenime değişimini hissedince tanımlayamadığım bir şekilde ürküyorum.

"Gitme vakti," diyor ama hareket etmiyor, ben de etmiyorum.

"Yarın dikkatli ol," diyorum. "Güzel bir dövüş olsun.' Nico'nun sözleri kulaklarımda yankılanıyor - güzel bir ölümle öl. Omurgama kadar inen bir titreme alıyor beni.

"Sen ve ben, iyi olacağız/' diyor. Kendinden emin olmadan, yavaşça ellerini uzatıyor. Bir katilin kaba elleri; aynı zamanda nazik eller; rahatlatan ve koruyan. Ona doğru hareket ediyorum, beni kucaklayıp kendisine bastırıyor. Kalbi göğsünde atıyor. "Git," diyor kulağıma ve hafifçe beni öteye itiyor. "Bu sefer sessiz olmaya çalış."

Uzaklaşıyorum ve birkaç saniye sonra bisikletin hafif seslerini duyuyorum.

Yatağa geri döndüğümde kaleyi sımsıkı tutuyorum avucumda: benim ellerim de katil elleri mi? Kale neden bu kadar önemli? Bu konuda tek bildiğim mutlu rüyaıyla gelen anı; babamla satranç oynayışım.

Koşuyoruz. Elimi sıkıca tutuyor, bir daha asla bırakmayacakmış gibi.

Ama bacaklarım tökezliyor, o kadar hızlı soluk alıp veriyorum ki, eminim göğsüm yanacak ama yine de yeteri kadar hava alamıyorum. Kumlar ayaklarımda kayıyor ve hâlâ koşuyorum.

Düşene kadar. Takılıp kumsalda kapaklanarak yere yayılıyorum. Gücüm kalmamış, hiçbir şey kalmamış.

"Git!" İtiyorum ama o dönüp beni kollarına alıyor.

"Asla unutma," diyor. "Kim olduğunu asla unutma!"

Ve dehşet hissi şimdi daha yakın. Duyabiliyorum ama bakamıyorum. Beni korumaya çalışıyor ama dönüp onu arabama saklıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. Bakamam, yapamam.

Başka bir zamana, başka bir yere ait bir yankı içimde. Gece yarısı dehşeti ve nazik bir ses: devam et ve bak Lucy. Seni korkutan şeyle yüzleş, o zaman gücünü kaybeder.

Gözlerimi açıyorum. Ama bu sefer, yatağın altındaki gibi değil. Bu korku gerçek.

Dehşet bana bakıyor. Açılmış soluk mavi gözlerin bakışları ölümcül ve bir zafer edası var.

Yatakta zıplayıp doğruluyorum, kalbim kaburgalarımaya çarparak acı veriyor. Korku o kadar gerçek ve güçlü ki ışıkları yakmalı, battaniyeleri çeneme çekmeliyim, yine de titriyorum. O kâbus tekrar tekrar oynamış ve hiçbirinde gözlerimi açıp beni neyin kovaladığını görmeye cesaret edememiştim.

Böyle gözleri olan bir tek adam var.

Nico.

Beni uyandıran korkuya lanet ediyorum, öğrenmeye o kadar yakındım ki - ama neyi?

Benim yanımda kim vardı? Sonra ne oldu?

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Nasıl görünüyorum?" Cam takım elbisesini giymiş, manken gibi dönüyor. Bay Pejmürde ceket ve kravatla hayret edilecek derecede iyi görünüyor ama benim aklımda başka şeyler var.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kravatın kıvrılmış. Evde kal Cam. Bugün gelmek istemezsin." Gözlerimle rica ediyorum.

Koridordaki aynamızda kravatım düzeltip bana bakıyor. "Neyin var Kyla?" diye soruyor. "Söyle bana."

"Hiç. Ama feci sıkıcı olacak. Gelmene gerek yok, fırsatın varken kaç."

Sakladığım bir şey varmış ve onu görebiliyormuş gibi düşünceyle bakıyor. Tam başka bir şey söylemek için ağzını açacakken babam oturma odasından çıkıyor.

"İkiniz harika görünüyorsunuz," diyor.

Bana ne söylendiyse yorum yapmadan onu giydim. Koyu yeşil bir elbise -hışırdayan, ipekli bir şey- neyse ki uzun kollu, üzerime mükemmel oturdu. Hiç tarzım olmayan aptal topuklu ayakkabılar ama bugün hızlı olmam gerekebilir ve öyle olursa bunlar çıkmak zorunda. Yuvarlak ve ölümcül bir şeyin tenimdeki soğuk hissi; koluma sarılı silah.

"Annen hazır değil mi hâlâ?"

"Gidip bakayım' diyerek merdivenden tırmanıyorum. Yatak odalarının kapısını çalıyorum. "Anne?"

"İçeri gel ' diyor.

"İyi misin?"

Yüzünü pudralarken omuz silkiyor. "Bu törenlerden nefret ediyorum."

"Neden? Aileni onurlandırıyor, ülkenin tamamıyla birlikte yaslarım tutuyorsun." Armstrong Anna Günü resmi açıklamasından bir cümleyi papağan gibi tekrarlıyorum. Onu inceliyorum.

"İkisini de çok ama çok özlüyorum. Ama bugün burada, ipin ucundaki bir kuklayım. Bu işin ne benimle ne de anne babamla ilgisi var. Bu onlarla ilgili."

"Hudalar'la mı?"

Tek kaşıyla bir hareket yapıyor ve evet anlamında başını sallıyor.

"Belki ipleri kesmenin vakti gelmiştir."

Bana bakıyor. "Belki," diyor sonunda ve iç geçiriyor. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Sadece ne hissettiğini söyleyemez misin? Gerçeği. Hep yapılması gereken, doğru olan şey bu değil midir?"

"Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmek yetmiyor Kyla. Bütün hayatımı böyle yaşadım: boş

konuşmadan, politikanın dışında kalarak. Burada ve şimdi var olan değer verdiğim insanlara göz kulak olarak. Senin gibi insanlara." Yanağıma dokunuyor ve içimde, derinde bir yerde bir bıçak, acıyla çevriliyor. "Keşke herkes böyle yapsa."

Belki bazen burada ve şimdi olanlar doğruyu yapmak kadar önemli değildir. Belki değer verdiğin insanlar bunu anlayacaklardır." Ve ısrar ettiğimin, onu meraklandırmaya başlayacağının da farkındayım. Ama söylemeden yapamam.

Dönüp bakıyor. "Belki."

"Araba geldi." Babam aşağıdan sesleniyor.

"Gel," diyor annem. "Oyun zamanı."

Cam bizi arabamıza geçiriyor. "Fikrini değiştirmen için geç değil," diyorum ona.

"Hiç şansın yok! Orada görüşürüz."

Limuzinimiz Nico'nun dediği gibi resmi bir araç: kaputta bayraklar var. Önde ve arkada da birer motosikletli eskort. Yerleşirken babam mutlu, Amy'yle gevezelik ediyor. Annem sessiz, gözleri yorgun, bitkin. İyi uyumamış bir yüz. Karar vermekle cebelleşen bir yüz.

İçimdeki her şey sessizce yalvarıyor ona: gerçeği anlat. Yap şunu!

Kendini bana öldürtme.

Chequers girişlerinin yanına geliyoruz, girişin yanında siyah bir kamyonet var. Huda güvenliği. İçime bir korku dalgası kilitleniyor: belki de burada sona erecek. Beni içeri alıp arayacaklar ve silahı bulup gözaltına alacaklar. Elbette Coulson emin olmadan beni asla bu kapılardan bırakmaz, bir şeyin doğruluğundan şüpheleniyorsa hayır. Anlaşmamıza bağlı kalıp kalmayacağımı bilmiyorsa bırakmaz.

Ama sonra, Nico'nun söylediği gibi limuzinimiz ve eskortlarımız korumaları geçip doğrudan konuk girişine ilerliyor. Aydınlık Zafer Yolu: ortasında parçalanmış bir heykel bulunan çimenliğin çevresini dönen çakıllı bir kulvar.

"Şunu görüyor musun?" diyor babam."Yunan sağlık tanrıçasının heykeli. Ayaklanmalarda vandallar tarafından kırıldı. Onları bulup buraya getirip saygısızlık yaptıkları yerde idam ettiler, bize ne adına savaştığımızı hatırlatmak için böyle bırakıldı."

Orada idam edilmişler, çimenlerde. Heykel kırdıkları için mi? Hudalar yapıyor bunları. İçimde kararlılık yükselip soğuyor.

Ana kapıların önüne çekiyoruz. Korumalar kapıları açıyor ve içeri, taş bir salona giriyoruz. Resmi bir görevliyi Büyük Salon'a doğru izliyoruz ve soluğumu tutuyorum. Tavan çok yüksek, mekân devasa, yürürken adımlarımız çok küçük. Duvarlarda koskoca resimler asılı: bizi izleyen ölü insanların portreleri. Beyaz bir şöminede çatırdayan bir ateş var, bir yanma iki kolçaklı sandalye yerleştirilmiş. Kameralarla mikrofon konuşmanın burada yapılacağını gösteriyor.

Bir başka resmi görevli günün programını okuyor. İlk olarak, 13.10'da anne ve babasını öldüren bombanın patladığı anda annemin canlı yayımlanacak konuşması. Katılımcılar yalnızca yakın aile mensupları olacak. Babam, Amy ve ben. Sonra arkadaşlarımız ve ailenin geri kalanı -buna Cam de dahil- içeri alınacak ve çay içeceğiz. Sonra, bu senenin yeniliği, ölümlerinin yirmi beşinci yılında

anma amaçlı Başbakan'ın ulusa seslenişi, buysa yüksek mevkiden seçkin bir kalabalığın önünde yapılacak. Bunlar Chequers'te saat tam 16.00'da olacak, biz de yanında yer alacağız. Otuz yıl önce ülkedeki ayaklanmaları sona erdiren anlaşmanın imzalandığı saatte. Sonra annem ve babam uzun mu uzun resepsiyon için kalırken ben Carnte oradan ayrılacağım ve daha sonra da akşam yemeği yenecek. Amy, deli kız yemeğe de kalmayı seçti.

Ama işler oraya varmayacak değil mi? Her iki şekilde de.

Yüksek tavana bakıyorum. Silahın yankısı olacak mı?

"Etkileyici değil mi?" diyor annem. "Hâlâ evim gibi. Burada kalmayı severdim. İçinde kriket oynayabileceğin büyüklükte bir kütüphane var."

"Oynadın mı?"

Göz kırpıyor. "O zaman pek iyi bir okuyucu değildim."

Yerlerimize çağrılıyor. Annem sandalyelerden birine, babam diğerine oturuyor. Amy'yle ben annemin arkasında duracağız, birer elimiz sandalyesinde. Işıklar ve ses kontrol ediliyor, ben de kendim için kontrol ediyorum.

Hudalar. Her yerde onlardan var. Ama görüntüye girmesinler diye çok yaklaşmıyorlar. Bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünseler bile konuşmasını durdurabilecekleri yakınlıkta değiller ama yine de yayın kesilmeden sadece birkaç saniyesi olacak. Coulson'un orada olduğundan ve başlamadan bu işi durduracağından emin olduğumdan yüzleri araştırıyorum. Ama yok.

Bir kız öne çıkıp annemin yüzünü pudralıyor.

Ama ya istediğimiz konuşmayı yapmazsa: o zaman ne olacak?

Sersem gibiyim. Yukarı bakıyorum yeniden ve kendimi odanın yukarı kısmında yüzüyor gibi hissediyorum; her şey ağır ilerliyor, her saniye -tik, tak- yavaşlıyor.

Eğer istediğimiz konuşmayı yapmazsa; elimi yenin altına kaydırıp silahı mı çıkaracağım? Hayır. Onun yanındayım, çıkarıp nişan almam gereksiz. Elim yenin içindeyken silahı kavrarım. Kumaşın üzerinden vururum onu; görme şansları olmazsa beni de durduramazlar.

Hayır. Doğruyu söyleyecek. Öyle yapacak.

Eğer yaparsa... Sonra ne olacak? Hudalar hâlâ burada olacak. Yayın kesilecek. Onu tutuklarlar mı? Vururlar mı? Gözlerimi kırpıyorum.

Nico hayır dedi. Cesaret edemezler, bu sefer işleri yasaya uygun ve düzgün halletmek zorundalar, herkes ona ne yapacaklarını izliyor olacak. Ve eğer söylediklerinin doğru olduğu ispat edilirse vatana ihanet de söz konusu olmaz. Nico Robert'ı bulur ve doğru olduğunu da ispat ederler.

Düşünmeden tepki vermezler, yayın kesilmeden önce onu vurup sözünü kesmezlerse. Midem bulanıyor. Ülke onların ne yaptığını, gerçekte ne olduklarını görür o zaman.

Ama eğer doğruyu söylemezse... Daha önce verdiğim soğukkanlı karara ulaşmaya ve içimde saklamaya çalışıyorum. Odaklanmaya. Elim kolumun içinde, silah, atış. Yapabilirim bunu. Kan çıkacak. Ama ben bu işi yapana kadar değil ve ben çıldırdıktan sonra ne önemi var ki? Hiç şansım

yok, buradaki bütün Hudalar'la birlikte öleceğim. Hepimiz ölmüş olacağız.

"Kyla?" Amy beni yandan dürtüyor. "Gülümse."

Yüz ifademi takınıyorum. Geri sayım. Kameranın ışığı yanıyor ve sonra...

Annem başlıyor.

"Bundan yirmi beş yıl önce bugün William Adam M. Armstrong ve karısı Linea Jane Armstrong'un teröristlerce öldürülmesiyle korkunç bir trajedi yaşandı. Ulusumuz başbakanını ve karısını kaybetti. Bütün ailemi kaybettim.

Zamanlama tesadüf değildi. Kasım'ın 26'sı. Otuz yıl önce bugün Merkezi Koalisyon hükümetimizi oluşturmak amaçlı anlaşmalar tam da bu odada imzalanmıştı. Ayaklanmaları bastıran, ülkeye barışı geri getiren babamın başında olduğu hükümetti bu.

Şimdi karşınızda ailemle birlikteyim ve kendime babam burada olsaydı ne derdi diye soruyorum. Ne yapardı?"

Duruyor. Elinde sımsıkı tuttuğu küçük beyaz kartları açmamış bile.

Kameranın arkasındaki resmi görevlinin dikkatli bakışları attığını görüyorum. Hazırlanmış konuşmayı okumuyor artık! İçimde bir umut yeşeriyor.

"Babam prensipleri olan bir adamdı. Yaptıklarının doğru olduğuna inandı ve bu ülkeyi çocukları ve çocuklarının çocukları için güvenli bir yer haline getirmek için uğraştı, hem de kaos zamanında bu imkânsız bir rüya gibi görünürken. Torununu hiç tanıyamadı. Kaybettiğim oğlum."

Gerçekten yapacak. Düşünmeden elim omzuna gidiyor. Annemin eli de uzanıp benimkini tutuyor.

Resmi görevli teknisyenlerden birine bir şey fısıldıyor ve dikkatle dinlemeye başlıyor.

"Güzel kızlarımdan biri bana bugün neyin önemli olduğunu hatırlattı. Doğru olanı yapmayı. Doğruyu söylemeyi. Ama bana göre doğru şu. Geçmiş trajedilere odaklanmaya son vermenin zamanı geldi. Geri dönemeyiz, yalnızca ilerleyebiliriz. Ülkemiz için iyi olana odaklanmanın zamanıdır: çocuklarımız için ne yapabileceğimize; ve çocuklarımızın çocukları için.

Hudalar tetikte; annemin kelimeleri sınıra yaklaşıyor.

Gözleri Hudalar'a kayıyor. Amy'yle bana dönüp gülümsüyor.

Hudalardan biri kameramanlara doğru ilerliyor.

Zaman dolmak üzere! Söyle haydi! İçimden yalvarıyorum. Robert'a ne olduğunu söyle.

Dönüp kameraya bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor.

Donup kalıyorum. Hepsi bu mu? Amy'yle bana döndüğü anda gözlerinde gördüğüm şey. Bizi tehlikeye atacak herhangi bir şey yapıp söylemeyecekti. Bu kadar. Hâlâ elimi tutuyor, şimdi kolumun içine sokup hayatını sona erdirmek için silaha uzanması gereken elimi. Benimkini de.

Resmi bir görevli öne çıkıyor. Kameranın önünde onun yanında duruyoruz, canlı yayın devam ediyor. Anneme teşekkür edip günün programını anlatmaya başlıyor. Ve bunlar olurken elini bırakabilirim, kolumun içine uzanabilirim. Zaman var. Saniyeler yavaşlıyor. Saatin her tik takı

uzaklardan duyuluyor, her saniye sonsuz bir karar anı.

Düşün.

Hudalar'ın kalbini sök - Katran'ın şüphesiz Nico'nun kelimelerini papağan gibi tekrarlayarak söylediği şey buydu. Nico'nun sözlerini tanırım.

Halkın desteğine ihtiyacımız var: yine Katran. Fakat annemi, Hudalar'ın kahramanının kızını öldürmek bu amaca nasıl ulaştırabilir ki bizi? Mantıktaki boşluk karşımda büyüyor. Ters bir etkisi olabilir, toplum desteğini bizden çekebilir. Nico bunun farkındadır hiç şüphesiz.

Nico yapabildiğimiz her yerde ve her şekilde Hudalar'a karşı koymamız gerektiğini söylüyor: hasar görebilir olduklarını göstermeliyiz.

Hayır.

Sözlerini öteliyorum. Bu anda yalnızca ben varım.

Burada ve şimdi. Kararı ben vereceğim. Eskiden olduğum kişi değilim ya da Nico'nun olmamı istediği kişi. Anladığımda bağırarak gibi oluyorum.

Yapmayı seçtiğim şeyler kim olduğumu belirliyor.

Tıpkı annem gibi. Özrü, kim olduğunu verdiği kararlar belirliyor. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı: söyledikleri sınırı aştı, ama çok değil. Bizi korumak için.

Bunu yapamam.

Bunu yapmayacağım.

Kameranın ışığı sönüyor. Çok geç. Söylemesi gerekenleri söylemesi için çok geç.

Yapamayacağımı yapmak için çok geç.

"İyi misin Kyla?" diyor annem. "Bitkin görünüyorsun."

"Başım ağrıyor," diyorum ve bu doğru. İnsanlar şimdi çav ve pasta için Büyük Salon'a geçiyor. Birkaç tanıdık yüz var ama çoğu yabancı. Ve her yerde Hudalar var: anneme şimdi artık daha dikkatli bakan gözler.

İçimde her şey yer değiştirip sarsılıyor. Ne düşünürse düşünsün bizi tehlikeye atacak bir şey yapamazdı. Ben de onu incitemezdim. Bu duygular tuzak mı acaba? Nico, sadakatimizi

arapsaçına döndüren şey bağlarımızdır, derdi. Benim hakkımda yanılıyordu: o işi yapamazdım.

"Git istiyorsan," diyor annem. "İkinci törene kalman gerekmiyor. İlkinde, yani aile fotoğrafı çekilirken sana ihtiyaç vardı." Gözlerini deviriyor. Cam'i çağırıyor. "Siz ikiniz neden gitmiyorsunuz?"

"Elbette," diyor Cam. "Bu takım kaşındırıyor. Gel Kyla."

Bize görevliyi takip etmemiz söyleniyor. Koridorlardan geçip bir kapıdan çıkıyoruz. Çimenlikten karşıdaki otoparka, Cam'in arabasına.

Yürürken düşüncelerim altüst. Şimdi ne olacak? Nico Özgür BK'nın saldırılarının annemin Hudalar'ın oğlunu programladığını söylediği anda ya da öldüğünde başlayacağını söylemişti. İkisi de

olmadı. Her şey sona mı erdi?

Nico başarısız olmama çok öfkelenecek. İç geçiriyorum; sadece öfkelenmeyecek, ölümcül bir öfke olacak bu. Öldüm.

Belki Katran onu durdurmaya çalışır. Ama...

Katran. Saldırıların anlaşmanın imzalandığı ana ayarlandığını söyledi: ikinci tören. Nico ilki demişti. Birinin dediğini yanlış mı duydum? Kendi kendime kaş çatıyorum. Hayır yanlış duymadığıma eminim. Katran ne demişti? Saldırı ve suikastlar ikinci tören sırasında aynı yerde yapılacaktı; yani saat 18.00'de.

Suikastlar... Dr. Lysander de buna dahil mi? İçim acıyor.

Cam'in arabasına ulaşıp biniyoruz. Görevlilerden biri beklememizi işaret ediyor. Devlete ait başka bir limuzin geçiyor, önünde ve arkasında motosikletler var. Duruyor ve kapı açılıyor, koruması yanına geçip görüntüyü kapatmadan önce koyu sarı bir tutam saç yakalıyoruz. Basamakları çıkıp Chequers'e giriyorlar. Kapılar kapanınca bize gitmemiz işaret ediliyor.

"Başbakan'la tanışma şansını kaçırdın," diyor Cam arabayı geçitten sürerken. Cevap vermiyorum. "Sorun ne?" diye soruyor.

Başımı sallayıp gözlerimi kapatarak arkama yaslanıyorum. Diğer düşünceler yüzünden Dr. Lysander aklıma gelmemiş. Ya da ona olacakları düşünmekten kaçmışım.

Baştan beri, ne yaptığını anlamasam bile beni korudu. Hastane kayıtlarını tahrif etmeye varıncaya kadar. Bilmeye ihtiyacım olan şeyleri bana söylemek için kural üstüne kural çiğnedi. Ve en büyüğü de benimle hastane dışında buluşmak oldu. Nico benim, onun hiç sahip olmadığı çocuğu olduğumu söyledi. Evet, o benim nefret ettiğim tüm Huda rejiminin bir parçası. Ama benim yüzümden koruması öldü ve o da tutsak edildi.

Dr. Lysander benim ailemin önemli bir üyesi. O da annem gibi, elinden gelse beni korur. Annem daha önce evde ne demişti? Şimdi burada olan ve değer verdiği insanlara göz kulak ol

Saatime bakıyorum: 14.20.

"Kyla?"

"Cam? Yardım edebileceğin bir şey olup olmadığını sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Tabii."

"Hızlı sürebilir misin? Eve gidip üzerimi değiştirmem gerekiyor. Sonra da beni başka bir yere bırakacaksın. Ama gerçekten önemli olan kısmı soru sormaman."

Sırıtıp gaza basıyor.

Eve gelince merdivenden yukarıya koşup topukluları fırlatarak elbisenin fermuarını açıyorum. Giysileri yatak odasında yere atıp kot pantolonumu çekiyorum ve koyu renk bir kazak giyiyorum. Nico'nun silahının tenimdeki hissinden nefret etmeme rağmen onu kolumdan çıkarmıyorum. İhtiyacım olabilir. Kapıya fırlayıp sonra duruyorum.

Nico'nun komu. Kom olduğu kadar sinyal yollayan bir aygıt da olabilir ve onun nereye gittiğimi

bilmesini istemiyorum.

Durup çıkartmaya yarayacak bir parça bulmak için Levo'mun altını kurcalıyorum. Lanet okuyorum, tam vazgeçmek üzereyken tırnağım kenarını buluyor, çekince geliyor. Onu giysilerin olduğu çekmeceye tıkp aşağıya koşuyorum.

Cam çoktan üzerini değiştirip arabaya binmiş. "Hızlısın," diyor. "Acele bir durum mu var?"

"Soru sormak yoktu unuttun mu?" diyorum ama sonra acıyorum. "Bir arkadaşına yardım etmem gerekiyor diyebiliriz."

Yolda ona talimatlar verirken aynı zamanda da kendime soruyorum: ne yapıyorum ben? Cesaret edebilir miyim? Nico'ya karşı çıkabilir miyim?

Evet.

Uzun süre bir o yana bir bu yana savruldu, eskiden olduğum kişiyle şu andaki arasında. Ama kim olmayı istiyorum?

Şu anda kim olduğuma ve ne yaptığıma kendim karar vereceğim, yalnızca ben.

Çok büyük sorular var: politik sorular. Katran ve Nico'yu işin içine sokan türden. Hudalar haksız, o kadar haksızlar ki. Ama cevap birer birer boğazlarını kesmek mi? Nico'nun haklı olduğuna kendimi inandırdım; uzun süre önce Rain olarak yapmıştım bu seçimi; gerekli olan her kötülüğü kullanabilmeliydik. Ama yanılmıştım. Benim cevabım bu değildi.

Cam'e tek yönlü yola girmesini söylüyorum, bu yoldan ilk defa Nico geçirmişti beni. Sonra birden içim sıkılıyor. Ya bugün bu yoldan gelirse? Ama dönmek için artık çok geç.

"Burada olur," diyorum nihayet. "Dönmeden önce biraz geri alman gerekecek."

"Burada mı? Emin misin?" Cam sarkan ağaç dallarına bakıyor.

"Evet. Burası. Teşekkür ederim."

"Gerçekte ne olup bittiğini bana söyleme zamanı gelmedi mi?" Durup yüzüme yakından bakıyor. "Halelüya! Bana gerçekten bir şey söyleyeceksin değil mi?"

"Tek bir şey," diyorum. "Önceki gün tanıştığımız o Hudalar'ı biliyorsun. Bana kızmış olabilirler ve umarım ucu sana dokunmaz. Sadece seni uyarmak istedim. Özür dilerim."

"Kızgın Hudalar'a bayılırım ama çok yakınımında olmazlarsa. Ama böyle olacaksa eğer, seninle gelmeme izin ver. Belki yardımcı olabilirim."

"Hayır."

İç geçiriyor. "İyi olacağına emin misin?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, bir elim arabanın kapısında, takip etmeye çalışırsa koşmaya hazır vaziyetteyim.

"İyi şanslar," diyor.

"Şimdilik hoşça kal Cam," diyerek kalkıp ağaçların arasına süzülüyorum. Göremeyeceği bir yerde oyalanıp gittiğinden emin oluyorum. Arabayı geri alıp gözden kayboluyor.

Bu olanlar bana yanlış geliyor. Neden, tam olarak çözemiyorum. Çabuk mu vazgeçti? Aracın sesi uzaklaşıp yok olana dek dinliyorum.

Tüm bunlar arasında Cam suçluluk duyduğum en kötü noktalardan biri. Hudalar'ın dikkatini çekmesi onun suçu değil; tamamen benim yüzümden. Hiçbir şeyin onu rahatsız etmemesini umut ediyorum. Eğer bugün işe yararsa, Dr. Lysander kaçabilirse, Coulson yakında neyin peşinde olduğumu öğrenir. Bundan çok mutlu olacağını tahmin etmiyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

İlk defa bu yoldan geldiğimde bisikletlerin saklı olduğu Katran'ın zulasında, muşamba umduğumdan alçak. Emin olmak için geriye itiyorum ve iç geçiriyorum. Bugün bisiklet yok. Evde olmalılar; yürümem gerekecek. Hem de hızlı.

Hava nemli ve ağır, durağan, ıslak. Gökyüzü kararıyor. Düşüncemde boğuk sesler canlanıyor. İçimde saklı biri ya da bir şey. Hayal gücüm fazla çalışırken, dönüp dururken uzakta ince bir daim kırıldığını ya da ağaçlarda bir şey olduğunu duyuyorum. Ama sessiz ve dikkatli bir biçimde aynı yoldan geri döndüğümde hiçbir şey yok. Yürürken planın zayıf noktasını arıyorum. Dr. Lysander'in başında kim nöbet tutuyor? Eğer Katran saat 16.00'da saldıracaklarını söylerken doğruyu söylediye herkesin o saatte yerinden ayrılması gerekiyor; kilitli kapının önünde tek bir nöbetçi kalmalı. Onları nasıl evden çıkarıp Dr. Lysander'i dışarı çıkartacak kadar dikkatlerini dağıtabilirim? Tüm gücün harcanacağı savaşta illüzyon olmaz: birinin canını yalnızca kendimi korurken acıtabilirim. Wayne'de olduğu gibi. Ürküyorum: öldüğüne gerçekten üzülemiyorum. Onu Nico öldürmüş olabilir ama yine de bu benim suçum olan başka bir ölüm.

Odaklan.

Eğer Nico evdeyse başım gerçekten belada demektir. Evde olmaması gerekiyor, saldırıları koordine etmesi gerekiyor.

Tabii Dr. Lysander'i saat 16.00da öldürecek kişi o değilse.

Her zaman geri çekilebilir, kaçabilirsin. Saklanabilirsin.

Hayır. Sebep olduğum karışıklıkla yüzleşmenin zamanı geldi. Yoldan yarı yürür, yarı koşar vaziyette ilerlemeye başlıyorum. Bir gözüm saatimde, şu anda 15.15. Çok fazla bilinmeyen var.

Evin yakınında bisikletlerin saklandığı yere ulaşıyorum: neredeyse vardım. Yine izlendiğim hissine kapılıyorum; o kadar güçlü ki. Durup nefesimi tutup dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Tek hareket başımızın üzerinde dönüp duran kuş, gözü uzaklardaki avında. Korku ve hayal gücü. Hepsi bu.

Sessizce evin etrafındaki ağaçların arasına girip, kamufle olup gözden kayboluyorum. Araba yok: Nico burada değil. O kadar rahatlıyorum ki bir ağacın dibine çöküyorum. Onun yanındaymışım gibi görünmeye ne kadar çabalasam da bunu başarabilir miyim? Gerçekten mi? Bir de benim üzerimde bir başkası var.

Nico'nun herkesin üzerindeki etkisinden başka bende bir etkisi daha var. O kadar uzağa gömülmüş ki unutmuşum. Dehşetim. Kâbuslarımın karası.

Kapıda bir hareket var, yere çömeliyorum. Koyu renk saçlı bir silüet adımını dışarı atıyor, fincanının içinde kalanları yere döküp tekrar içeri giriyor: Tori. Nöbetçi o mu? Ve belki aynı zamanda da infazcı.

Bazı şeyler dışında ev hâlâ terk edilmiş ve boş görünüyor. Bazı şeyler diyorum çünkü gözlerim

nereye bakacaklarını biliyor ve ayrıntıları ortaya çıkarıyor. Bakıp içeridekileri uyarmak için yeraltına gizlenmiş evi çevreleyen tetikleyici mekanizmayı görüp üzerinden atlıyorum.

Yine de... bir terslik var.

Evden gelmiyor, benim çevremde bir sessizlik var, ağaçlar soluklarını tutmuş gibi. Kuşlar sessiz. Rüzgâr bile... Ve...

Adımlarımı izliyorum. Tek, hafif bir tırak sesi. Dönüp tekme atmak için bacağımı kaldırıyor ve son saniyede geri alıyorum.

"Cam? Burada ne halt ediyorsun?" diyorum vahşi bir fısıltıyla ve onu ağaçların arasına çekiyorum.

Sırıttıyor. "İyi olduğuna emin olmadan gitmene izin veremezdim. Neler oluyor?"

"Kendinden o kadar emin olma. Oyun değil bu!" Ve kızgınım. Kolay yolu seçtiğim için kendime; beni getirmesine izin vermemeliydim; takip ettiği için de ona, yine kendime; çünkü onu daha önce fark edemedim.

Gülümsemesini geri alıyor ama gözlerinde hâlâ. "Pardon bayan."

"Geldiğin yoldan geri dön hemen."

"Hayatta olmaz. Gitmiyorum. Sana yardım etmeme izin vermelisin. Ne? Bir arkadaşına yardım edeceğini söyledin ama arkadaşın burada olsa bile, evinin etrafında dikkatle dönüp kontrol ediyor, sessizce hareket ediyorsun. Kapıyı çalıp içer ideler mi diye bakayım mı?" One doğru bir adım atınca omzundan tutup geri çekiyorum.

"Sessizce çekip gitmeyeceksin değil mi?"

"Hayır," diyor ve bu sefer gözlerinde ciddi bir kararlılık var, tüm o şakaların ardında hep var olan kararlılık.

"Cam, neye bulaştığının farkında değilsin."

"Anlat o zaman."

İç geçirip onu biraz daha ağaçların arasına çekiyorum. Tuzağa düştüm.

"Şöyle. Evde kilitli biri var ve baskın yapmak istiyorum."

"Adam kaçıracaksın. Güzel, sevdim."

"Tek bir nöbetçi olduğunu umuyorum."

"Tamam." Çömeliyor, yumruklan havada. "Adamı indirmemi ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bir kadından bahsediyoruz ve sesini kes de düşüneyim."

Susuyor. Tori'nin dikkatini dağıtmam lazım. Bir yolu dövüşmek ama bir yol daha var: Ben. İç geçiriyorum. Doğru olanı yapmaya çabalarken boğuştuğum bu suçluluk duygusu. Ona Ben'in hâlâ sağ olduğunu söylemem gerek. Bu, onun dikkatini nöbet görevinden başka yere çekecektir.

"Tamam. Şuna ne dersin?" diyorum. "İçeri girip onu ufak bir sohbet için dışarı çıkaracağım, evin

yan tarafına götüreceğim. Sen kapının kilidini açıp eve girerek tutsağı dışarı çıkaracaksın." Ona içerideki düzeni anlatıp anahtarın Nico'nun masasının çekmecesinde olduğunu söylüyorum. Tori'nin dışarı çıkarken anahtarı yanma almamasını umarak.

"Evet, anladım," diyor. "No problema."

Başımı sallıyorum. Her tür problem çıkacak.

Dışarı çıktığımızda Tori onu görmesin diye Cam'i evin yan tarafına saklıyorum. "Geri dönüp ağaçların arasında doğru bir noktadan çıkmalıyım, yolları gözlüyor olabilir. Yani beş dakika falan bekle."

Ses çıkarmamaya dikkat ederek ormana dönerken içimde bir şey benimle uğraşır. Hâlâ bir terslik var. Cam burada olmamalıydı ama ötesi de var. Nasıl geldi?

Kendi ayak izlerimi takip ederek geri dönerken şüphe donup duruyor içimde. Öfkelenmekle ve onu göndermeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki can alıcı noktaya odaklanamadım.

Nasıl izlemiş beni? Çok daha geride kalmış olmalıydı. Yolda yeterince uzaklaşmış olmalıydı, arabasının sesi duyulmuyordu. Demek ki aynı mesafeyi iki kez aldıktan sonra bir de ormanda yürümüştü. Hangi yönden geleceğini nasıl bilmişti? Çok hızlı ilerliyordum, beni yakalamayı nasıl başardı?

Aklım başıma gelince kollarımı kavuşturuyorum. Ya sessizce izleyip koşma konusunda usta, ya da çok daha büyük ihtimalle üzerimde izleyici var ve beni böyle buldu. Anlamıyorum, saçma geliyor. Cam?

Bulunduğu yere sürünüyorum; sessizce ve dikkatle. Belki de sadece şanslıydı, doğru yoldan gelip bisiklet yoluna girdi. Bir kez yola girince fazla zorlukla karşılaşmadan izleri takip edebildi.

Mantıksız.

Hâlâ söylediğim gibi onu bıraktığım yerde bekliyor. Yanına sürünüyorum. Sırtı bana dönük, öne eğiliyor, elleriyle bir şeyler yapıyor. Hafif bir metal sesi geliyor: tıkırt! Yavaşça dönünce elindeki silahı ve yüzündeki ölümcül ifadeyi görüyorum.

Cam'in elinde silah mı var?

Girdiğim şok o kadar büyük ki aptallaşmış bir adım geriye gidiyorum. Sese dönüyor, beni görünce saldırmaktan başka şansım kalmıyor. Bileğine bir tekme atıyorum. Silah havaya uçuyor.

"Kimsin sen?" demeyi başarıyorum.

Cevap yok. Ama şimdi elinde bir bıçak var. Hamle yapıp vurmaya çalışıyor. Yuvarlanıyorum fakat yeterince hızlı değilim, bir baskı; kesik; omzumda. Ve koluma sarılı duran silahı hatırlayıp çıkarmaya çalışıyorum. Ama yine dalış yapıyor ve yan tarafımda sıcaklık hissediyorum, derin bir kesik. Bu kadar oyalanma yeter, yardıma ihtiyacım var. Gizli mekanizmaya doğru bir adım atıp yere kapaklanıyorum.

Cam yürüyüp gülümsüyor. Ama gözleriyle değil. Ve artık o benim tanıdığım Cam değil.

"Kimsin sen? Nesin?" diye fısıldarken ellerimi yan tarafıma götürüyorum. Parmaklarım kırmızı ve

yapışkan sıvıyla ıslanıyor.

Dünya dönmeye başlıyor. Görüntüsü dört ya da beş Cam'e bölünüyor, çirkinleşip değişiyor.

Bana baktığı için sırtı eve dönük. Ne Tori'yi ne de elindeki silahı görüyor. Kızın yüzünde kararsızlık var, yaklaşıp Cam'in kafasına silahla vuruyor.

Tuhaf bir ses çıkıyor. Cam yüzüstü yere kapaklanıyor.

Tori yürüyüp onu tekmeliyor ama Cam hareketsiz. "Kim bu?" Bana dönüyor ve nihayet kanamam olduğunu, hareket etmediğimi fark ediyor. Yanıma koşuyor.

Bir parçam Nico'nun bu kızıdan hiç de memnun kalmayacağını bir tarafa not ediyor. Başka saldırgan var mı diye kontrol etmedi, Cam'in kalkma ihtimaline karşı hazırlıklı değil ve bunun gibi şeyler.

Homurdanıyorum, planım oluşmaya başlıyor."Ölüyorum," diye fısıldıyorum ama pek de öyle değil. Berbat haldeyim ama kesikler yüzeyde; kan her zamanki görevini yapıp beni neredeyse bayıltacaktı, yaralardan değil ama. Ve Tori bunu bilmiyor.

Dehşete kapılmış halde bakıyor. Sevdiği biri olduğum için değil ama sebebi ne olursa olsun Nico'nun beni istediğini biliyor.

"Tori," diye fısıldıyorum. "Doktor, doktora ihtiyacım var, tek çare bu." Sesim titriyor ve gözlerim kapanıyor. Bürünebildiğim en bilinçsiz halime bürünüp arkaya doğru düşüyorum, sonra kirpiklerimin arasından izlemeye başlıyorum. Tori ise Cam'i yoklamak, baygın olup olmadığını kontrol etmek için ona bir tekme atıp eve koşuyor.

Nefes alıp veriyorum, alıp veriyorum; omzumdan sızan kırmızılığı görmezden gelmeye çalışarak yandan doğruluyorum. Bacaklarımı kontrol ediyorum ama bir harekette her şey dönmeye başlıyor. Yeterince iyi değilim. İçimden lanet okuyorum.

Bir an sonra kapıda Dr. Lvsander görünüyor. Tori arkasında, kadının sırtına doğrulttuğu silah elinde, bana doğru koşuyorlar.

Çömelip beni kontrol ediyor, giysilerimi kaldırıyor. Dr. Lysander sadece bundan dolayı bilincimi kaybetmeyeceğimi anlamış olmalı. Tori'yle benim aramda, kızın görüşünü engelliyor. Ona bakıp göz kırpıyorum. Gözleri açılıyor.

"Haydi! Getir yoksa ölecek."

Tori eve yöneliyor. Oturuyorum. "Kaç," diyerek ormanı gösteriyorum. "Bu yoldan dümdüz git, ayrımda sola dön."

"Sensiz gitmem."

"Git. Git haydi. Ben gelemem."

"Hayır!" Beni ayağa kaldırıyor. Sendeliyorum ama belime kolunu doluyor ve ormanda ilerlemeye başlıyoruz.

Sonra Tori evden fırlıyor. İlk yardım çantasını fırlatıp silahına davranıyor.

Ama fırsat bulamadan bir silah sesi duyuluyor ve başımızın üzerindeki dal parçalanıyor. "Bir

dahaki ağaca denk gelmeyecek," diyor bir ses. Beni titreten bir ses.

Durup dönüyoruz.

Ve işte Nico, silahını başıma doğrultmuş. "Şimdi. Biri burada ne haltlar döndüğünü bana açıklama zahmetinde bulunacak mı?"

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Oldukça öfkeliyim," diyor Nico. Bakışları ve sesi soğuk; sadece soğuk değil, buz kesmiş. "Biri bunu ödemeli. Sen." Silahı bana doğrultmaya devam ederken Tori'ye bakıyor. "En azından doğru bir şey yapıp beni aradın. Yakınlardaydım, o yüzden sessizce yaklaşıp acil durumun ne olduğuna bakabildim. Ne buldum dersin? Tutsağımızı bırakmışsın," diyor Tori'ye.

Dönüp silahı ona doğrultuyor.

Tori bembeyaz oluyor. "Hayır Nico. Hayır ben..."

"Kilidi açtığım inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır ama..."

"Benim suçumdu," diyorum.

Bana bakmak için dönüyor. "Bu kim peki?" Hâlâ yerde yatmakta olan ve kanaması devam eden Cam'i işaret ediyor.

"Okuldan biri sadece. Ama bilmiyorum. Başka bir şey daha sanırım. Beni izledi. Bunu yapmaması gerekirdi."

"Birinin seni buraya kadar izlemesine izin mi verdin?" Başını tiksinererek sallıyor. "Etrafımda ne kadar çok aptal var! Bunları kim ödeyecek?" Göğüs geçiriyor. Silahı bana doğru doğrultunca Dr. Lysander bir adım öne çıkıp elini kaldırıyor. Bir şey söylemek üzere, ama onu geri çekiyorum."

Tetiği çekiyor, ormanda yüksek bir ses yankılanıyor. Yine başımızın üzerinden.

Donmuş, bakakalıyorum. Korku. Şok. Gözlerimi olabildiğince Cam'den, kafasının arkasındaki kan gölünden, benim kafamdakinden de çevirmeye çalışıyorum ama şu anda bayılamam, yapamam. Derin derin nefes alıp beynimi boşaltmaya çalışıyorum.

"Ve sen, Rain. Ne büyük sahtekârlık. Yaraladı beni. Neden olman gereken yerde, Chequers'te değilsin şu an?"

"Yapamazdım. Ona zarar veremezdim. Vurulmayı hak edecek bir şey yapmadı."

Başını sallıyor. "Aptal kız. İstedığımız gibi yapsaydı konuşmayı, işin üzerine cila olacaktı. Ama senin saat 16.00'da orada olman gerekiyordu; seni aptal." Öfkeyle titriyor.

İyi de... neden saat 16.00'da orada olman gerekiyor? Saniyeler geçiyor. Şu an saat 15.50.16.00'da ne olacak? Kafam karıştı. İlk törende onu öldürmem gerekiyordu.

Tabii bunu yapamayacağımı bilmiyorsa.

Nico'nun gözlerindeki öfke mutlak. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra." Başını sallıyor. Yeniden silahı doğrultuyor. "Bunu yapmam lazım ama yapmayacağım. Nedeni var, biliyorsun," diyor sohbet eder bir tonda. "Başka bir gün ölmen gerekecek. Ölümün yine ses getirir! Bugün bunun için muhteşem bir fırsattı. Ama önemli değil. Başka zamana. Sana ilaç verip ayakta tutmamız gerekse bile,

ebediyen ekranda kalmanı sağlayacağız; insanları öldürüp kendi canını da alan melek görünüşlü küçük sarışın Programlanmış kız."

Başımı sallıyorum anlamadan. Hareket etmekten, konuşmaktan o kadar korkuyorum ki.

"Tabii ya. Şimdi anlaşıldı," diyor Dr. Lysander. "Programlanmış birinin şiddet gösterebileceğini halka ispat etmek istedin. Ama ya bütün Programlanmışlar? Onlara ne olacak?"

Algılamaya başlıyorum, bu korkuma sızıyor. "Hudalar hepimizi risk olarak görmeye başlayacaklar. Kimin ne yapabileceğinden emin olamayacaklar. Bu konuda ne yaparlar kim bilir?"

"Hudalar'ın her gaddarlığı devamıza hizmet eder. Bize daha fazla destekçi sağlar. Tori!" diye havlıyor. "Şu ikisini bir arada kilitle."

Kız orada öylece durup Nico'ya bakıyor. Suratında algılayamadığını belirten bir ifade var. "Ama ya diğer bütün Programlanmışlar'a ne olacak?"

Nico gözlerini deviriyor. Silahını kaldırıp ona doğrultuyor. Sonra gözleri kızın arkasındaki bir noktaya sabitleniyor; bunu fark ediyorum. Kısa bir an kızın onu yanlış yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyor. Ama karar veremedi önce silahı bir tekmeyle elinden fırlıyor. Katran'ın tekmesiyle.

"Seni pislik!" diye hırlıyor Katran. Nico çalım, dönerek Katran'ı yere düşürüyor.

"Tori!" diye bağıyor Nico. "Trafını seç."

Tori Nico'nun silahını alıp elindekilere öylece bakmaya başlıyor.

Bana ve sonra tekrar silaha bakıyor. Bacaklarım hâlâ titriyor, ama şimdi biraz güç kazanmışlar, ona doğru yürüyüp, "Ver onu bana," diyorum. Elimi uzatıyorum.

Nico ve Katran yerde boğuşuyor. Gümüş rengi bir parlama sonrası Katran çılgınlık atıyor: Nico sakladığı bıçakla kolunu kesmiş. Nico ayağa kalkıyor, bıçak elinde. Katran yuvarlanıp hücum ederek bıçağı düşürüyor. Ayağa kalkıyor.

"Ben yaşıyor!" diye bağıyor Nico. "Rain bunu biliyor."

Tori'nin yüzü buruşuyor. Silahı kaldırıyor. Yere atıyorum ve arkamda bir kurşun sekiyor.

Dr. Lysander donup kalıyor. "Kaç!" diye bağıyorum ve bu sefer ona söylediğimi yapıp ağaçların arasına koşuyor; ben de peşinden. Ama yakalayamıyorum. Her adımda içten içe Katran için kaygılanarak ağlıyorum. Nico bu dövüşü kazanamaz. Yoksa?

Ama sonra yeni sesler duyuluyor: atışlar. Yeri döven ayak sesleri.

Geriye dönüp bakınca ağaçların arasından görünen: Hudalar. En az yarım düzine kadarlar, birleşip eve giriyorlar.

KAÇ.

"Dur," diyor önden bir ses. Tanıdığım bir ses.

Ve öyle yapıyorum. Atlayıp saldırmak, başka bir şey yapmak yerine, sadece duruyorum.

Karşımda Coulson.

"Burada olanları bana anlatmış olsaydın işleri kendin için çok daha kolay hale getirirdin. Neyse ki genç Cam bizi arayıp seni buraya kadar izledi."

"İzledi mi? Nasıl?"

Alnına parmağıyla vurup yanm yamalak gülümsüyor. Yüz kasları doğal olmayan bir biçimde kımıldıyor. Elinde beliren silahı başıma nişan alıyor.

Tüm yaşananlardan sonra olan bu mu? Arkamızdan yavaş yavaş alçalan silah ve kavga sesleri geliyor. Sonra her şey önümdeki manzaradan ibaret kalıyor. Benim gözlerim ve onunkiler. Bacaklarım jöle gibi. Dizlerimin üzerine çöker gibi oluyorum.

"Bırak gideyim," diye fısıldıyorum.

"Bunu yapamam."

"Lütfen."

Başını sallıyor. Arkamızda olanlar hâlâ karanlıkta, başka, uzakta bir yerde geçiyor, o anla bağlantısı yok. Yine de bazı kesintisiz sesler araya girip yakınlaşıyor. Ta ki...

Coulson silahını iki eliyle sabitleyip tetiği çekiyor.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Düşüp bir kurşun tarafından acele bir ölüme çivilenmek yerine arkadan tok bir ses ve ağlama geliyor. Dönüyorum.

"Katran?"

Elleri göğsünde birleşmiş. Yere düşerken dışarı kırmızı kırmızı kırmızı fişkırıyor. Başım dönmeye başlıyor, her şey grileşip silinmeye ve beni bu yeni dehşetten uzaklaştırmaya başlıyor.

Hayır. Elimden geldiğince güçlü olup mücadele ediyorum. HAYIR. Ona eğilip elini tutarak kollanmı vücuduna sarıyorum. Sarsılıyor ve kırmızı kırmızı kırmızı...

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diyorum tekrar tekrar ve gözleri geçirdiğim şoka ayna oluyor. Katran yenilmezdir; buna inanamayız. Sonra başı hafifçe sarsılıyor, gözleri değişiyor, konuşmaya çalışıyor ama öksürüyor ve daha fazla kan çıkıyor. Daha fazla kırmızı sızıyor. Kelimeler ağızından dökülmüyor ama gözleri konuşuyor. Sevginin gözleri. "Hayır Katran, hayır gitme!" diyorum. Şoktayım ama o anda ne hissettiğini de biliyorum. Hep ne hissettiğini ve duygularını arkasına sakladığı öfkeyi biliyorum. Beni uzağa, Nico'dan ve Özgür BK'dan uzağa itmeve çalışan öfkeyi. Güvende olmam için.

Gözlerine boş bir bakış yerleşiyor, bedeni artık titremiyor.

Hayır.

HAYIR HAYIR HAYIR ve içimden ve dışımdan haykırıyorum ve sonra her şeyi birden hatırlıyorum. Başka bir yer ve zamanda ama daha fazla saklanamayacak kadar bu ana benzer. Hiç gitmek istemediğim bir yere, tekrar tekrar, sürüklenerek geriye götürülüyorum.

SONRA

Önceleri onu tanımadım. Bakınca tanımadım.

Değişmişti, yüzünü unutmuştum. En azından bilinçli bir biçimde. Yine de bir şey ahenkle yankılanıyordu içimde: dehşetle özlemin karmaşası, karışımı. Anlamadım, ama ne zaman karşılaştım bakıp izledim.

Orada, o yerde yiyecek ve başka şeylerin teslimatını yapıyordu. Ama sadece teslimat yapan biri değildi; onlardan biriydi, açıldı bu. Pencereindeki parmaklıkların arasından gördüm onu, gardiyanlarla konuşuyordu. İki yıldır benim olan odadan.

Haftada bir gelip yandaki binadaki odada bir gece kalıp giderdi. Bir gün beni pencereden bakarken gördü ve yüzünden bir şey geçti. Umutsuzluk yerini nezakete bıraktı. Odada geri çekildim, sarsılmıştım, kafam karışmıştı.

Geldiği her hafta gözlerimi yakalarsa bana özel bir bakış atıyordu. Tatlı bir bakış, böyle bakışların hiç olmadığı bir yerde.

Gardiyanlara şişeler ve diğer bazı şeyler daha getirmeye başladı. Bunları kendi paltosunun

altından çıkarıp onlarınkine sokuyordu. Semra bir hafta, gardiyanların çoğu hastalandı. Yemekten zehirlenmişlerdi ama sadece onlar. Ve o hafta onların yerine o kaldı. Böylece daha sık gördüm onu, sadece pencereden de değil. Doktor Craig'in seanslarına girip çıkarken, gardiyanları yöneten tuhaf gözlü soğuk adamın gözetiminde atış talimleri yaparken oradaydı.

Sonra bir gün elime bir şey tutuşturdu. Neredeyse bağıryordum; bir parça kâğıt. Bir not. Sakladım, daha sonra okuyacaktım. Lucy, farklı göründüğümü biliyorum. Kılık değiştirdim. Ama benim, baban. Seni buradan çıkaracağız ve nasıl yapacağımı bulduktan sonra seni eve götüreceğim. Seni seviyorum.

Ve kâğıdı toz kadar küçük parçalara ayırdım. Artık bir ailem yoktu. Doktor Craig öyle demişti, tekrar tekrar. Ve o adam babam olsa bile -ve bunu düşünmek bile kafamı karıştırmaya yetmişti- beni onlara vermişti. Beni istememişti.

Zihnim ona inanmadı ama başka bir parçam inandı. Ve kendimi umut edip hissederken yakaladım. Tıpkı unutmam gereken şeyleri hatırlamak gibi, Doktor Craig'in sevmediği şeylerdi bunlar.

Sonra bir gece ben uyurken bir şekilde bana notu veren adam odamda belirdi. Eski zamanların ve eski yerlerin hüznüyle alçak bir sesle konuşuyordu. Ve ağlamak, bağırarak istedim. Gardiyanları çağırıp onun sesini susturmak, onu göndermek, bir daha hiç duymamak istedim. Ama yapmadım.

Planlar yapıyordu. Ertesi hafta gidecektik. Başımı hayır anlamında salladım, neden korktum bilmiyorum. Nefret ettiğim o yerden ayrılmaktan mı korktum? Kafa karışıklığıyla özlem birbirine karıştı. Sonra elini uzattı. İçinde küçük bir oyma tahta parçası vardı, kaleye benziyordu.

Sol elime alınca, bir şey, anıya benzer bir şey uyandı. Ve diğer anılar da peşinden.

"Babacığım?" diye fısıldadım ve neşeyle gülümsedi.

Kaleyi geri aldı. "Kimse görmesin diye şimdilik bunu geri alsam iyi olur. Ama bunu pencere pervazına saklanmış görürsen o gece gideceğimiz anlamına gelecek. Hazır olursun."

Ve ben de her gece kontrol ettim. Sonra nihayet bir gece oradaydı, görülemeyecek şekilde pervazla parmaklık arasına saklanmıştı; minik parmaklarca hissedilip alınabilecek şekilde.

O gece kapının kilidini açıp elimi tuttuğunda ev sessizdi. "Sessiz ol," diye fısıldadı. Koridordan geçip kapıdan çıktık. Ya gardiyanlar? Hiçbiri ortada görünmüyordu ama evin yanında sürünürken çalılıkların arkasından ayakların çıktığını gördüm.

Kulağıma sahilde bir geminin beklediğini, yakalamak için acele etmemiz gerektiğini söyledi. Tam denize giden kum tepeleri arasından geçiyorduk ki olan oldu. Uzaktan bir ses. İnsan sesleri.

"Koşma zamanı Lucy."

Ve koştuk. Elim tuttu ve koştuk, koştuk. Sesler arkamızdan geliyor, yaklaşıyordu. "Daha hızlı!" dedi ve koştuk.

Kayıp yol açan kumlara tekrar tekrar battı ayağım.

Sonra takılıp düştüm. Beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama bitkinlik ve dehşet beni yerime çivilemişti. "Yapamıyorum," diye ağladım.

"Asla unutma," dedi. "Kim olduğunu asla unutma!"

Ve üzerimize ullandılar. Beni yakalayıp çektiler. Babam yere, kumun üstüne itildi.

Soğuk adam gülümsedi ve silahını doğrulttu.

"Lucy gözlerini kapat," dedi babam. "Bakma." Sesi sakın ve güven vericiydi.

Gözlerim silaha kilitlendi. Hayır. Bana hep yaptığı gibi onu da korkutuyor. Yapmaz bunu, yapmayacak.

Yoksa?

"Başka yere bak Lucy," dedi babam ama gözlerim kocaman açılmıştı ve benden başka birinde gibiydi kontrol. Başka bir şey yapamıyor, titriyor ve gözlerim esir alınmış gibi başka yöne bakamıyordum.

Birkaç an birleşip dağıldı, bir parlama, hepsi aynı anda oldu. Sağır edici ses. Elimdeki kaleyi sımsıkı tutuyorum. Bir noktadan yayılan kırmızı, gittikçe fazlalaşıyordu ve hâlâ başka yöne bakamıyordum. Beni geride tutan eller gevşedi ve tam zamanında koştum. Sonsuza dek kapanmadan önce gözlerimiz kavuştu.

Seni korkutan şeyi olduğu gibi görmek dehşeti azaltmaz. O şey, kalbinizi tekrar tekrar kırma gücünü korur.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hareket. Zor fark edilip görmezden gelinen. Durana kadar. Ve başımın sert bir şeye çarparak çıkardığı tok ses beni şimdiye dönmeye zorluyor, bedenime, bilincime. Gözlerimi açıp oturmaya çabalıyorum. Ne kadar süre geçtiğinden emin değilim.

Evin yakınında, yerdeyim. Kolumu hissediyorum, sarılı duran silah gitmiş. Elinde silah olan bir Huda yanımda duruyor, hareket ettiğimde namlu bana dönüyor, tetikte.

Coulson ormanda kaybolan diğer Hudalar'a havlamakta: birini kovalıyorlar. Kimi?

Hudalar'dan biri Tori'yi tutuyor. Bir kolunu arkasına kıvırmış, demek ki kız sorun çıkarmış. Cam oturmuş, başka yöne bakıyor. Bir doktor başını muayene ediyor. Dr. Lysander de orada, Coulson'la konuşuyor. Katran -yutkunuyorum- öldü. Onu da listeye eklerken boşluğun büyümesi karşısında tedirgin oluyorum. Benim de yerim orası mı?

Sayılmayan tek kişi Nico. Kaçtı mı?

Nico koşuyor ve peşindeler. Yakalanırsa sahildeki babam gibi o da vurulacak mı? Katran gibi? Her iki acı da o kadar büyük ki üzerimde hâkimiyet kurmakla, beni yutmakla tehdit ediyorlar.

Ve her yerimde acı var. acı. Biri bugüne, biri yıllar öncesine ait ama unutulmuş. İkisi de tazeleniyor bugün.

Daha sonra.

Dr. Lysander beni attıkları yere bakıyor. Cümlelerin ortasında Coulson'u bırakıp yanıma koşuyor.

Diz çöküp dokunarak kontrol ediyor, giysilerimi çekiyor. "Yaran nerede?" Ve cevap veremiyor, konuşamıyorum. Nerenden yaralanmadım ki? Ama sonra dikkatini çeken şeyin giysilerimdeki taze kan olduğunu anlıyorum. Katran'm kanı.

"Hepsi benim kanım değil," demeyi başarıyorum, sestem çok fısıltı benimki.

Coulson yerdeki birkaç cesedin yanından geçerek yanımıza geliyor. Siyah Huda giysileri giymiş cesetler.

"Beni kurtardığımı ve güvenliğim için onları aramadığımı söyledim," diyor Dr. Lysander aceleyle ve alçak sesle.

Her şey yabancı. Cam nefret ettiğini söylediği Hudalar'ın tarafında mıymış? Sana ihanet etti diye fısıldıyor bir ses içimde, ama bu bile sonra düşünülmesi gereken bir şey. Şu anda babamın ölümünden başka hiçbir şeyle ilgilenemem.

Ve Katran. Coulson öldürdü onu. Katran hiç düşünmeden bu Hudalar'ın hepsini öldürürdü. Ve onlar da karşılık verdiler. Nico onları öldürmek için kendisinden olanları bile harcıyor. "Tüm bunlar ne anlama geliyor? Ne için?"

"Şışşt," diyor Dr. Lysander ve son sözleri yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

"Ve işte kendine geldi," diyor Coulson. "Yaşayacak mı?" diye soruyor kadına.

"Öyle umuyorum. Birkaç dikişe ihtiyacı var."

Adamın soğuk bakışları bana dönüp değerlendirmeye başlıyor. "Sanırım Dr. Lysander'in güvende olmasını senin davranışlarına borçluyuz. Soruşturmaya devam edip burada ne olduğunu öğreneceğiz. Ama şimdi bana şunu söyle: bizden kaçmayı başaran kim?"

Babamı öldüren adama sadakat borcum mu var?

Yok.

"Nico. Nicholas. Soyadı bilinmiyor."

Coulson duraklıyor, gözleri parlıyor. "Tanıdık biriymiş."

Silahı bana dönük Huda'ya başıyla işaret ediyor. "Kız gidebilir. Şimdilik." Bana dönüyor. "İletişimi kesmeyelim."

Tori'nin yüzü öfkeyle buruşuyor. Atılıyor, onu tutan nöbetçiyi şaşırtan bir hareket yapıp kurtuluyor. Yeniden yakalanmadan neredeyse üzerime atlamayı başaracak.

"Hain!" diye bağıyor. "Kyla, Rain, her kimsen, senin hakkından geleceğim. Seni yere serip bıçağımla deşeceğim!" onu çekip Huda kamyonetlerinden birinin arkasına tıkıyorlar. Ama gözlerindeki nefreti görüyorum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Coulson Hudalar'dan biriyle beni eve yolluyor ve dikişler için bir hastanede durduktan sonra devam ediyoruz. Siyah kamyonetlerden birindeyim ama bu sefer ön tarafta oturuyorum. Huda'nın yüzünden halimi beğenmediği çok belli oluyor ama umursamıyorum. İçimde ıglık ıglığa çok şey var.

Akşam çökmekte. Karanlık. Anayoldan köyümüzün yoluna dönerken sersemliğim içinde Huda kamyonetinin geçtiğini gören mutfaklarda ve yatak odalarında perdelerin çekilip çekilmediğini merak ediyorum.

Evimizin önüne çekiyor. Babamın arabası burada. Ön kapı açılıyor. Annem.

"Çık dışarı" diyor Huda düz bir tonda.

Kamyonetin kapısını açıp dışarı adım atıyorum. O giderken ben sırtım dimdik eve yürüyorum.

"Ah Tanrım," diyor annem. "Ne oldu sana? Ne yaptılar?" Ayakta sallanıyorum, beni yakalamaya çalışıyor.

Kendimi çekip, "İyiyim ben," diyorum, şimdiye kadarki en büyük yalan ve kapıya doğru yürüyorum.

Mutfaktan Amy'nin şaşkın yüzü uzanıyor. Sessiz.

Babam oturma odasından çıkıp beni baştan aşağıya inceliyor. Gülümsüyor. Alkışlamaya başlıyor: bir, iki, tekrar; yavaş yavaş, kasten. Biliyor, bir biçimde, biliyor. Huda diye çözümlüyor beynim. Yalnızca istihbarattan değil, onlardan biri.

Annem bir ona bir bana bakıyor.

"Kyla?" diye soruyor emin olmayarak. "Ne oldu?"

Ama ben babama bakmaktayım. "Beni yalnızca Hudalar'a rapor etmedin, sen de onlardan birisin."

Cevap vermiyor, gözleri huzursuz bir biçimde anneme dönüyor, sonra yine bana.

"Önemli değil," diyorum hazmederek. Hastanenin resmini yapmadan çok önce Cam gelip hayatıma sızmıştı. Coulson'un dediği gibi bir şekilde gözleri üzerimdeydi. Babamın beni rapor ederek bizi yakalatması izlendiğime dair bir ipucuydu yalnızca. "Sen küçük balıklardan birisin değil mi? Evinde gerçekte neler olduğunu sana söylemediler bile. Sonra nihayet bir şey fark ettiğinde sesini kesip olayın dışında kalmanı söylediler."

Ağzı açılmaya başlıyor, ama sonra kapanıyor.

"Kyla?" diyor yeniden annem, ama artık konuşamam, şimdi değil.

"Özür dilerim," demeyi başarıyorum. "Banyo yapmalıyım." Merdivenden yukarı çıkıyorum. Banyonun kapısını kilitliyorum. Biraz benim, çokça Katran'm kanının bulaştığı giysilerimi çıkarıp çöp kutusuna atıyorum. Kesik kesik, yavaşça, kukla gibi hareket ediyorum. Kontrol etmem gereken başka

şeyler var, bedenim onlardan biri değil. Mesela bir köşeye top gibi kıvrılıp tekrar tekrar çılgılık atmamalıyım.

Kan yıkanır, biliyorum bunu: kısa süre sonra temizim, cildim yumuşak, pürüzsüz. Cam sağ olsun, birkaç yeni yara izi var.Yarım düzine dikiş omzumda, daha fazlası yan tarafımda. Hâlâ vücudumda olan ağrıkesiciler ayakta tutuyor beni ama gerçek zarara bir faydaları dokunmuyor.

Ama bir daha asla, hiçbir şeyi unutmayacağım. Ne olursa olsun, ne kadar canım yanarsa yansın. Nico ve o doktor -Doktor Craig- bu akşamüstüne dek tam anlamıyla hatırlamadığım o yerde: bana unutmamanın, saklamanın yollarını öğrettiler. Ya Lucy'nin 10 yaşında kaybolduğu tarihle Rain'in geldiği 14 yaş arasındaki kayıp yıllarım? Oradaydım işte. Onlarla birlikte. Ortadan ayrılmaya zorlanıyordum ki bir parçam zihnimdeki bir duvarın arkasında saklı kalıp Programlanmadan etkilenmesin.

Ve o tuğla, beni ikiye bölecek kadar büyük olan: artık onun ne olduğunu biliyorum. Nico'yu babamı öldürürken izlemek. Katran'ın kollarımda ölmesi bana her şeyi hatırlattı.

Odamda pijamalarımı giyip bir battaniyeye sarmıyorum. Kapı hafifçe çalmıyor.

Amy süzülüyor içeriye. "Arkadaş ister misin?" diye soruyor tereddütle. Omuz silkiyorum. İçeriye giriyor, peşinden de Sebastian. Yatağa zıplayıp dizime tırmanıyor. Amy yanıma oturuyor. Omzuma kolunu atıyor. Acıyla yüzümü buruşturup dikişlerime gelmesin diye elini çekiyorum. Sonra da ona yaslanıyorum.

Aşağıda sesler yankılanıyor. Hararetli konuşmalar.

"Beni yukarıya yolladılar," diyor Amy.

"Öyle mi?"

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Babama çizdiğin resmi anlattığım için. Annem ona seni rapor ettiğini itiraf ettirdi. İnanamıyorum buna." Amy nin yüzünde, yaşadığı şok görülüyor.

"Başka ne söyledi?" diye soruyorum, sesim hafif çıkıyor, kulaklarıma uzak bir yerden ulaşıyor sanki; orada değil de sualtında konuşuyormuşum gibi.

"Olanlar inanılmaz. Hudalar için çalışan çift taraflı ajan gibi bir şey olman. Manyakça."

"Evet. Manyakça," diye fısıldıyorum.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Başımı sağa sola sallayınca beklediğim gibi yirmi tane soru sormak yerine neredeyse rahatlamış görünüyor. Ama yanımda kalıyor, sıcak ve sağlam, yanı başımda.

Aşağıdan çarpılan kapının sesi geliyor. Ön tarafta bir araba motoru çalışıyor, tiz bir sesle yola çıkıp gidiyor. Uzun bir duraklama, sonra da merdivende ayak sesleri. Kapı açılıyor ve annem eşikte duruyor. Sessiz. İkimize ve bize sokulmuş kediye bakıyor.

"Ne iyi fikir," diyerek diğer yanıma yerleşmeyi başarıyor. Tatlı bir sıkıştırma.

Uykuya dalmış olmalıyım. Saatler sonra uyandığında oda karanlık ve yanımda kalan tek canlı kedi.

Hissiz boşluk uzaklaşıyor ve arkasında acıdan başka şey bırakmıyor. Bir zamanlar olduğum küçük kıza ağlıyorum. Babasına olan sevgisinden başka hakkında bir şey hatırlamadığım. O adam için de ağlıyorum; tek yaptığı oraya nasıl gitmiş olursa olsun kızım kurtarmaya çalışmaktı. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için ağlıyorum: kim olduğunu asla unutma demişti ve ben unuttum. Kusurları açık ama şefkati belli olmayan Katran'a ağlıyorum. Kaçması ve Nico'nun yaptığı gibi kendisini kurtarması gerekirken benim için geri geldi. Beni kurtarmaya çalışmak hayatına mal oldu.

Ve kendime, şu anda olduğum kişiye ağlıyorum. Dünyadaki yerim neresi benim?

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Günler sonra bir Huda eve geliyor. Sabah erken saatlerde ön tarafta bir başka siyah kamyonet görünüyor ve kaçıp saklanma dürtümü bastırıyorum. Nereye gideceğim ki? Ve bugün aracın önüne mi arkasına mı oturacağımı merak ediyorum. Dr. Lysander'in benim yüzümden tutsak edildiğini öğrendiler mi acaba?

Ama Huda dışarı çıkıp yolcu kapısını açıyor ve yola çıkıyoruz. Beni liderinize götürün - neredeyse yüksek sesle söyleyeceğim gelişigüzel bir düşünce bu, boğazımdan yükselen isterik kıkırdamayı bastırmak zorunda kalıyorum.

Biraz yol alıyoruz. "Nereye gidiyoruz?" diye sormayı deniyorum ama şoför sessiz kalıyor.

Londra'nın banliyölerinde güvenliği, nöbetçileri olan bir geçitten geçip kaim duvarlı çirkin bir binaya giriyoruz. Öfkeli vatandaşların mukavemetini göstermek için yapılmış gibi.

Kamyonetten indikten sonra bir ofis kapısına giderken izliyorum onu. İşaret ediyor ve içeri giriyoruz. Arkamda bir kilidin sesini duyuyorum.

Koca ahşap bir masa, lüks sandalyeler var. Emin olamadan öylece duruyorum. Sonra da ne olursa olsun diye düşünüp masanın yanındaki büyük sandalyeye oturma dürtüme teslim oluyorum. Sandalye arkaya yatarak dönüyor ve kapı açıldığında ben de bunu bir deniyorum.

Coulson.

Katran'ın katili. Bana bakıyor, ben de ona. Dıştan korkusuz görünüyorum, acımı, korkumu görmesine izin vermek istemiyorum. Aklımdaysa elleri var, ellerindeki silah, Katran ve...

Bakışlarını indirince sandalyeden fırlıyorum.

"Bugün neşeli olduğum için şanslısın," diyor, kelimeleri hâlâ hayatta oluşumun bunu ispatladığını açıklıyor. İfadesi her zaman olduğu gibi donuk ve soğuk. "Oraya otur," diye havlıyor masasının karşısındaki bir sandalyeyi göstererek ve itaat ediyorum.

"Bir anlaşma yapmıştık," diyor. "Davranışların tam olarak tercih ettiğim biçimde değildi, yine de sonuç tatmin edici. Az sonra Levo'nu çıkartmak için seni hastaneye nakledeceğiz."

Bileğimdeki işe yaramaz şeye bakıyorum. Vauv. Ne büyük ödül. Levo'mun işe yaramadığını elbette bilmiyor. Bu süre boyunca kendimi kaybetmemek için Mutluluk Hapı kullandığımı düşünüyor olmalı.

"Ama bizim için yapman gereken başka bir şey var."

İçimde her şey dönüp duruyor, birbirine karışıyor. "Nedir?"

"Nico'yu görür ya da ondan haber alırsan bize bildireceksin."

Hudalar'a gammazlamaktan zevk alacağım biri varsa o da Nico'dur. Ama yine de inanmıyorum. "Yakalanmadı mı?"

Yüzünden bir sıkıntı dalgası geçiyor. "Hayır ama onun o küçük şeytani planlarının büyük kısmını başarısızlığa uğrattık." Dudakları tatmin olduğunu belirtir şekilde kıvrılıp sırtıyor. "Bunun önemli bir kısmını da sana borçluyuz."

Ve ürküyorum. Olayları berrak bir biçimde gördüğümde Özgür BK'nın, sebep oldukları patlamaların ve ölümlerin parçası olmak istemedim. Ama Özgür BK'nın planlarının başarısızlığa uğraması yakalamalar, tutuklamalar anlamına geliyor. Programlamalar ve ölüm cezaları. Benim yüzümden Hudalar şimdi hiç olmadıkları kadar güçlü.

Benim suçum. Ve planları tarumar olmuş Nico hâlâ serbest, beni suçlayacak. "Peşime düşecek," diyorum alçak sesle, bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum çünkü durum şu: arkasında söze dökülmeyen bir kuru beni var. Hudalar'dan yardım istemiyorum.

"Göz kulak olacağız."

Peki neden her zaman göz kulak olmuyorlar? "Anlamadığım bir şey var," demeye başlıyor, sonra susuyorum. Bir şey söylemiyor, devam edebilir miyim acaba? "Eğer beni takip etmişseniz, neden Armstrong Anma Günü'nde orada değildiniz? Neden içeri girebildim? Soru sorulmadı, üstüm aranmadı. Hiçbir şey olmadı."

Gözlerinde gördüğü öfke pırıltısı mı? O kadar çabuk kayboluyor ki emin olamıyorum. "Bu seni ilgilendirmez." Kapı vuruluyor. "Hastaneye gitme zamanın geldi," diyor.

"Bir şey daha," demeye cesaret ediyorum kalkarken. "Arkadaşıma ne olduğunu anlatacağınızı söylemişsiniz. Ben Ni'e."

Yukarı bakıyor. "Ah evet. Ben. Ne yazık ki öldü," diyor ama yüzünde ona "yazık" olduğunu düşündüğüne dair hiçbir belirti yok. En fazla ilgisizlik, rahatsızlık.

Ayaklarımın altındaki yer sarsılıyor, dizlerim titriyor. Hayır. Olamaz. Mümkün mü bu?

Kapıda durup geriye dönüyorum. "Ne oldu?" diyorum boğulur gibi.

"Levo'su kesilirken nöbet geçirmiş. Endişelenme bu senin başına gelmeyecek, hastanede öyle olmaz."

Şoför Huda'nın arkasından sendeleyerek yürüyorum, rahatladım. Korkunç bir an boyunca, onu o okulda koşarken gördükten sonraki günlerde Ben'e bir şey olduğunu sandım. Ama hayır. Levo'su kesilirken dedi. Yalan söylüyor.

Kısa süre sonra Yeni Londra Hastanesinde Dr. Lysander'in ofisindeyim.

"Üzgünüm' diye başlıyorum ama elini kaldırıp kulağına götürüyor ve dinler gibi bir hareket yapıyor. Dudakları sessizce "sonra" diyor. Odasının dinlendiğini fark etmiş olmalı.

"Bugün Levo'nu çıkaracağız. Hastanede yapılmasının belirlenmiş bir riski yok." Monoton bir sesle söylüyor bunları, bense endişeliyim.

Bileğimdeki Levo'yu kavriyorum. Çok uzun zamandır orada. İlk taktığımdan beri hayatımı yönlendiriyor: fazla üzüntü ya da öfkeyle acı veren bilinç kayıpları yaşatırdı, daha fazlası beni öldürebilirdi.

Yine de... bir parçam bu kontrolü özlüyor. Belli bir seviyenin üstündeki acıyı hissetmeni imkânsız kılardı. Ve gittiği zaman ne olacak? Bir anda algılıyorum.

"Gel şimdi Kyla," diyor Dr. Lysander kapıda durarak.

Ofisinden çıkıyoruz.

"Çıkmasını istemiyorum. Zorunlu muyuz?"

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Yani Hudalar'ın bu talebinin ne kadar bağlayıcı olduğuna bakarım. Ama neden takmaya devam etmek istiyorsun?"

"Herkes öğrenecek. Eskisi gibi biri olamayacağım."

"Tüm olanlardan sonra o olmaya devam edebilir misin ki?" diye soruyor kibarca. Asansöre biniyoruz ve yine bir elini kulağına götürüp kafasını sallıyor. Asansör de mi böcekli?

Birçok kat aşağı inip işlem katına geliyoruz. Tekerlekli sandalyelerde oturan ya da sedyelerdeki bilinçsiz hastaların başında telaşlı hemşireler var.

Beni başıyla küçük bir ofise çağırıyor. Bir ekrana yazı yazan adam başını kaldırıyor, Dr. Lysander'in bir hareketiyle çıkıyor.

"Şimdi doğru dürüst konuşabiliriz," diyor ve oturuyor. "Levo'nun çıkmasıyla ilgili seni endişelendiren nedir?"

"Hudalar tarafından götürülmeden ondan kurtulmanın tek yolu bu. Herkes bilecek. Benim bir tür Huda casusu olduğumu düşünecekler."

"Muhtemelen doğru. İyi ama bunu zaten düşünüyor olamazlar mı?"

Ve evimize gelip giden Huda kamyonetini, benimle bağlantısı olan tüm o kayıp insanları düşünüyorum. Dikkatli gözler ve fısıldaşmalar her şeyi bir araya getirecek. İçimi çekiyorum. "Muhtemelen haklısınız."

"Bir başka şey daha var," diyor.

"Nedir o?"

"Nico. Bazı kaynaklardan yakalanamadığını öğrendim. Levo'n olduğu sürece Programlanmış olduğun belli olacak. Seni bir saldırıda kullanma planını yeniden hayata geçirebilir. Bir Programlanmışın şiddet gösterebildiğini dünyaya duyurabilir. Levo olmazsa bunu yapamaz."

"Hayır. Bunu asla yapmazdım. Beni sadece olayları unutursam kullanabilir ve her ayrıntı aklımda."

Yıllar önce babamın Nico'nun ellerinde ölümünün acısını unutmaya zorlanmışım: eğer hatırlasaydım olaylar başka türlü gelişirdi. Asla etkisi altında kalmazdım.

"Çıkartalım mı öyleyse?" diyor.

"Önce bir sorum var."

"Sor."

"DKT tarafından alıkoyulmadan önceki hayatıma dair bazı anıları var. Ama önceki evimle, annemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum: hiçbir şey. O anıları yeniden kazanabilir miyim?"

' Birkaç olasılık var. Rain'in hayatının parçası olan ve bilinçli olarak silinen anılara ulaşılabilir: ama onları bulmak için doğru tetiğe ihtiyacın var. Sebep oldukları şu kişilik bölünmesi var ya? Ne kadar derin olduğunu ve ne kadar uzağa gittiğini bilmiyorum. Diğer yarım da Programlanmış olsaydı şu ana kadar gitmiş olurdu' Ve sesi azalıyor, bakışları içine dönüyor, düşünüyor ve kendimi sessiz olmaya, araya girmemeye zorluyorum.

"Onları da geri almanın bir yolu olabilir" diyor nihayet. "Ayrılmış yolların bağlantısını cerrahi olarak yeniden sağlayıp onları tekrar ulaşılır kılabiliriz. Teorik olarak bu mümkün ama bildiğim kadarıyla henüz hiç yapılmadı."

"Ne? Programlanmadın sonsuza dek devam ettiğini sanıyordum." Başım dönüyor. "Ben'den ne haber? Beynindeki şeyi yeniden bağlayabilir misiniz?"

"Ben mi? Sana söyledim Kyla, nerede olduğunu bilmiyoruz. Kabul etmesi ne kadar zor olsa da, yaşasa bile senin için kayıp o."

Ona söylemeli miyim? Göründükleri gibi olmadıklarına dair pek çok kanıtım olmasına ve mantıksızlığına rağmen güvendiğim kişi o.

"Değil."

"Ne değil?"

"Ölü ya da kayıp değil. Nerede olduğunu biliyorum."

Ben'in nerede ve nasıl olduğunu anlattığımda Dr. Lysander'in yaşadığı şok büyük oluyor; kim olduğuma dair bir fikri yok ama yeni Programlanmış biri gibi olmadığıma emin.

"Bu çok rahatsız edici bir şey," diyor nihayet. "Orada yaptıkları hiçbir şey Tıp Konseyinden izin alınarak yapılmıyor. Etik değil,"

"Programlama etik midir peki?"

Birden yukarı bakıyor. Bakışları keskin. "Öyle" diyor ama yüzünde şüphenin izleri var. "Ölüm cezasını tercih mi ederdin? Yıllar önce arkadaşımın yaşadığı şeyi?"

"Nereden bilebilirim? Hatırlamıyorum." Kelimeler acı veriyor. Ama daha önce söylediği şeye odaklanıyorum. "O halde Ben'i geri getirebilirsin."

Başını sallıyor. "Hayır. O an ne yaptıklarını bilmiyorum. Düşünmesi bile riskli."

"Riskli ama mümkün mü?"

"Teorik olarak belki. Şimdi. Burada çok uzun süre kaldık. Benimle gel: şu Levo'yu çıkartalım."

Dakikalar sonra çıkıyor: bileğim boş kalıyor, açılıyor ve bu bir şekilde yanlış. Çıplak. Hastanede aletle basit bir biçimde çıkartıyorlar. Bazı düğmelere basıp açılmasını, hiç takılmamış olmasını izliyoruz.

Kendimi farklı hissediyorum, dikkat çekiyormuş gibi.

Başımın üzerinde büyük bir işaret parlıyormuş gibi: Hudalar'ın casusuna bakın!

Ofisine döndüğümüzde Dr. Lysander bilgisayarını açıyor, bakmam için işaret ediyor ama bir yandan da havadan sudan konuşmaya devam ediyor.

Kayıtlarıma giriyor. Levo numaram: 19418.

Duruyor, "ekranda etkin olmayan numaralar" yazan bir listeyi kontrol ediyor. Benimkini 18736'ya değiştiriyor.

Başımı sallıyorum anlamadan.

Bir kâğıt parçasına şöyle yazıyor: seni artık takip edemezler.

Huda kamyonunu eve giden yolun yarısını geçince fark ediyorum. Eğer şimdi takip edemiyorsam, daha önce takip edilebiliyordum demektir. Tek yaptığı bilgisayarda numaramı değiştirmek oldu: Levo'mdaki numarayı. Peki Levo'm olmadan beni nasıl takip edebiliyorlardı?

Ama başka bir şey daha var. içimdeki bir şey: Levo'mla birlikte beynimde çalışan çip. Çip hâlâ orada.

Anladığımda kendimi hasta gibi hissediyorum. Cam'in beni nasıl izlediğini sorduğumda başına dokunan Coulson: takip çipleri olmalı. Köpeklerde kullandıklarından.

Şimdi Dr. Lysander kayıtlarımı ve numaramı değiştirdiğine göre beni bulmak için artık onu kullanamazlar.

Artık beni takip edemezler.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sonsuza kadar evde saklanamazsın/' diyor annem.

"Biliyorum."

Alnımı öpüp çiseleyen yağmur ve soğukta işe gitmek için arabasına yürüyor. Amy çoktan okula gitmek için Jazz'la birlikte oradan ayrıldı ve onlarla gitmek istememem üzerine annemin sabrı taşıyor.

Elimde bir fincan çayla yatağa, son zamanlarda zamanımın çoğunu geçirdiğim yere gidiyorum. Haklı olduğumu biliyorum ama sanki havada asılı gibiyim. Dikişlerim çıkmış, yaralarım neredeyse iyileşmiş ama içimde yaşadığım şeyleri değerlendiriyorum; kayıp ve acıyla yaşamayı öğreniyorum. Anılar. Unutmaya zorlanmış biri için yeni bir deneyim.

Ve sorular uzaklaşıyor. Özgür BK'ylayken yakalanıp Programlanma'nın sadece kötü talih olduğunu düşünürdüm. Hatalı olduğumu anladım. Nico planladı bunu. Tesadüfleri kabul edebilme yeteneğimi kaybetmişim; hayatımda bunlardan çok vardı: Huda kahramanının kızı Sandra Davis'in yanma yerleştirilmem, mucizevi bir biçimde DNA kaydı olmayan bir kimsesiz olarak bulunmam... Hücre testlerimde doğum tarihimle ilgili hata yapıp on altıdan büyük olmama rağmen beni programlamaları. Huda-

Lir da KİE'nin web sitesinde tıpkı benim gibi görünen kızı fark etmeyip kim olduğumu anlamadılar öyle mi?

Ve tüm bunlar da Armstrong Anma Günü'nde olacak. Anlaşılan Nico pek bir şeyi şansa bırakmamış. Ve Coulson da o gün beni izleyip aramayı gözden kaçırmış.

Cevaplanmamış tüm bu sorular bir yana arka planda belli belirsiz bazı fikirler ve planlar oluşuyor ve Ben'e olan ihtiyacım. Ama gücümü toplamaya çalışıyorum, bir şey bekliyorum. Neyi bilmiyorum.

Sonra oluyor.

Bızzz... bızzz...

Hafif bir ses, titreme gibi ve düşünmeden eskiden Levo'mun olduğu yere, otomatik olarak bileğime uzanıyorum.

Bızzz... bızzz...

Gözlerim şoktan açılıyor. Nico'nun komu: Levo gibi ses çıkarıyor. Dr. Lysander'i kurtarmak için aceleyle çıkmadan önce odamda çekmecenin birine atmıştım. İzlenmeyeyim diye.

Bızzz... bızzz...

Ne yapacağım? Yutkunuyorum. Bu süre boyunca saklı olup unuttuğum çekmecenin dibinden çıkarıp düğmesine basıyorum.

"Ne?"

"Merhaba Rain," diyor bir ses, unutamayacağım bir ses: Nico.

"İsmim bu değil. Artık değil."

"İsmi ne olursa olsun çiçek her zaman güzel kokar..."

"Kes saçmalamay. Babamı öldürdüğünü biliyorum."

"Ah. İhanetinin nedeni bu muydu Rain?" Sesi soğuk. "Önemli değil. Yeniden başlayabiliriz! Her şey unutulur."

"Asla. Her neyse, Hudalar Levo'mu çıkardı, o yüzden artık beni kullanamayacaksın Nico. Başka planlar yap."

O cevap veremeden titreyerek aleti kapatıyorum. Dediklerimi dinleyip benden uzaklaşacak mı? Beni bırakacak mı?

Tanıyıp nefret ettiğim Nico bunu yapmaz.

Ve evin içinde, odamda ona ait bir şeyin bir saniye bile durmasına katlanamıyorum. Pencereyi açıp komu olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Elimden çıktığı anda onu yeniden bulup yok etmem gerekeceğini anlıyorum. Aptal. Sabah ışıklarında yay çizip çimenlere düşmesini izliyorum. Meşe ağacının yanına denk geliyor.

Pencereyi kapatıp yatağa geri dönüyorum. Ve...

BAM!

Bir ses dalgası ve başka bir şey beni odanın köşesine itiyor. Yere düşüyorum. Nefesim kesiliyor. Acı. Homurdanıyorum. Kendime geldiğimde cam parçalarıyla kaplı olduğumu görüyorum. Pencerenin kırılan camları. Şoka girmişim, kafam karışık. İçeride buram buram duman var ve öksürüyorum. Ne oluyor?

Yalpalayarak pencereye yaklaşıyorum. Ağaç yanıyor. Geriye ne kaldıysa o.

Saniyeler önce Nico'nun komünün yanma düştüğü ağaç.

İnanamadan bakakalıyorum. Kom izleyici değil de bomba mıymış?

Algılamanın yarattığı şok beni neredeyse yere yapıştıracak. Nico onu yarı yolda bırakamayacağını söylüyordu, sonravsa Chequers'teki ikinci törende olanlara öfkeleni. Bina dışındaki törende sinyaller evdeki gibi engellenmiyordu. Ailemin ve Hudalar'ın başbakanının yanında durmam gereken törende. Cam'in söylediği gibi etrafta yüksek mevkiden kişiler vardı. Nico'nun sadece B planı değil, bir de C planı bulunuyordu. Bilmeden onun intihar bombacısı oldum. Molozları gözden geçirip bombayı taşıyan kişiden, yani benden kalanları bulduklarında, kolunda da bir DKT silahı olacağından şüpheleri kalmayacaktı: şiddet gösterebilen bir Programlanmış. Tüm Hudalar'a karşı isyan anlamına gelen biri. Hudalar'ın izin veremeyeceği bir risk.

Nico o törende hepimizi öldürecekti ama ben Dr. Lysander'i kurtarmaya giderek her şeyi mahvettim. Bu kadar öfkelenmesine şaşırılmamak lazım!

Ve şimdi Nico beni öldürmek için uzaktan kumandalı bir patlatıcı kullandı. Levo'mun çıktığını söylediğimde bana inandı, ya da benden intikam almanın en iyisi olacağına karar verdi.

Ya da komün hâlâ üzerimde olup olmadığından emin olmak için önce aradı.

Boğazımdan yukarı bir kıkırdama yükseliyor.

Kendine gel!

Ama kendimi engelleyemiyorum ve çok geçmeden yere kapanıp gülmeye başlıyorum, hareketler yaralarımı acıttığından her seferinde geri kaçarak.

Nico öldüğümü düşünüyor. Ve daha şiddetli gülmeye başlıyorum. Ve Hudalar da beni takip edemez. Dr. Lysander sağ olsun.

Düşünce tam olarak oluşmadan ayaktayım, birkaç şeyi çantaya tıkmakla meşgulüm. Aynada alelacele sırtımı kontrol ediyorum. Yalnızca ufak kesikler var. Biraz kan ama eskisi gibi sinirimi bozmuyor. Üzerime bir tulum geçirirken dişlerimi sıkıyorum. Fiziksel acıyı görmezlikten gelebilirim. Şimdi acele etmeliyim.

Yatak odasının kapısında Sebastian görünüyor. Tüyleri ve kuyruğu tamamen havaya kalkmış. Korkmuş bir kedi. Onu kaldırıp kucaklarken içim sızlıyor. "Keşke seni de götürebilseydim ama yapamam. Anneme ve Amy'ye iyi bak."

Bir sızı daha: anneme not bıraksam? Hayır yapamam. Başka biri bulabilir. Ona ulaşırım bir şekilde.

Arkadaki çitin kapısını itip kanal yolunda kaybolurken yolun başında sirenler çalmaya başlıyor.

Zihnimde yarım yamalak oluşmuş tüm o planlar, bir gün gerçekleştirmek istediğim tüm o şeyler?...

O gün bugün.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Katran'ın dağ bisikleti olmadan karanlıkta uzun bir yolculuk oluyor. Yerine altımda eski bir bisiklet var. Gece yarısı kanal boyunca ve patika yollarda zıplayarak gidiyorum. Zamanım çok, o yüzden vardığımda hâlâ karanlık.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra Mac'e tek kelime etmeden dışarı süzülüğüm için pişmanlık hissediyorum. Ne yapacağıma karar verirken evinde saklanmama izin verdi. Sormadan külüstür bisikletini ödünç aldığım için de pişmanım. Ama farkına vardığım şey şu oldu: bir adım geriye gitmeden ilerleyemeyecektim.

Bisikleti ormanda emin bir yere gizliyorum.

Bu sefer farklı olacak. Ben farklı olacağım. Her şeyi düşündüm.

Ya gelmezse?

Gelecek. Gelmeli. Başka bir olasılığı kabul edemem.

Yolculuk için giysilerimin üzerine giydiğim koyu kamuflaj giysisini çıkarıyorum. Şapkamı da. Parlayana kadar saçımı fırçalıyorum. Üzerimde sıcak tutacak koyu yeşil bir koşu eşofmanı var. Ben bir zamanlar eşofmanın gözlerimin rengini ortaya çıkardığını söylemişti.

Ben ısınırken gökyüzü ışımaya başlıyor. Uzaktan tepenin zirvesinde bir silüet görünüyor: Ben! Rahatlayarak eriyorum neredeyse. Ne olduğundan bile tam olarak emin olmadığım bir sürü duyguyla titreyerek yoldan yukarı koşuyorum. Son hız. Böylece tepeye vardığında beni görebilecek.

Beni geçme isteğine karşı koyamayacak değil mi?

Ama geçemeyecek.

Arkadan yaklaştığını duyup yavaş yavaş hızımı artırıyorum, beni yakalayacak gibi oluyor. Gerginliği, çabayı hissediyorum. Hızın coşkusunu. Hafifçe geriye kayıyorum ve sonra oluyor. Yan yanayız. Ayakların çıkardığı o tanıdık müzik. Onun pat patlarına benim kısa bacaklarımın vuruşları karışıyor. Ben başımı kaldırdığımda o da bana bakıyor. Sırıttıyor ve o an tanıdığım Ben'e çok benziyor, öyle ki sendeliyorum ve öne geçiyor. Ama sonra onu yakalayabilmem için hızını düşürüyor.

Sonunda ikimiz de yavaşlıyoruz ve yürümeye başlıyoruz.

Gülüyor. "İyi koştun!" diyor ve gülümsüyorum. Karman çormanım ve bu yüzüme yansıyor. Eskisi gibi. Unutmak, hiçbir şey olmamış gibi davranmak o kadar kolay ki. Şimdi sadece Ben ve Kyla'yız. Arkadaşız ve daha fazlası, basit hayatlarımız ve ailelerimiz var. Birlikte bir geleceğimiz olabilir. Uzanıp elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu durdurup yakma çekip...

Ama o hayaletler biz değiliz. Artık değil.

"Sen o kızsın," diyor ve duruyorum. Bir parçası beni tanıyıp kim olduğumu hissedebiliyor mu? O kız. Hayır. Geçen seferi hatırlıyor olmalı. "Beni tanıdığını söyleyen kız," diyor ve onaylamış oluyor. "Hatırladım seni."

"Öyle mi?" diyerek gülüyorum. Güneş artık iyice ışıtmış. Sabah soğuşunda yüzlerimize ılık bir ışık yansıyor.

"Geç kalacağım. Çok uzaklaştık," diyor ve yönünü değıştiriyor. "Dönelim mi?"

"Henüz değıil. Konuşmamız lazım."

"Öyle mi? Ne hakkında?"

"Kimsin sen?"

"Ben de gizli görevdeyim. Ama sana bir hikâye anlatabilirim. Gerçek bir tane."

"Anlat bakalım," diyor, gözleri hâlâ Ben'in gözleri. Her zaman olduğı gibi meraklı; ve her şeyi bilmek istiyor.

"Bir zamanlar Ben adında Programlanmış bir çocuk vardı, koşmayı severdi. Bazı sorunları olan Programlanmış bir kızla tanıştı: ona da Kyla diyelim. Kız da koşmayı seviyordu. Arkadaş oldular. Arkadaştan da Öte." Kızıyorum.

"Ben: en son bana böyle demiştin."

"Evet."

Ve anladığını fark ediyorum. "Masalarda bile olsa kızlar konusunda zevkim iyidir," diyor hâlâ dalga geçerek. Meraklı.

"Şimdi zor kısmına geldik." Gülümsemem düşüyor. "Dinle, ben ya da şu anda her kimsen. Seni tekrar programladılar ve bir şekilde unutmamı sağladılar. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Sana söylenenlere inanma. Eskiden kendi adına düşünürdün! Hudalar'm yolundan başka, daha iyi bir yol olabileceğine inanırdın."

Gözlerimin içine bakıyor. Kısa bir süre düşünüp değıerlendiriyor. Sonra gülümsemesi ve o bakış gidiyor. "Bu da bir peri masalı," diyor. "Şimdi benim gitmem lazım rüya kızı," diyerek geldiğı yöne doğru koşarak gidiyor. Peşinden gitmemek için kendimi zor tutuyorum ve ağaçların altındaki gölgelere kayıyorum. Yokluğunun yarattığı soğuk boşlukta ağlamamak için savaşıyorum.

Yapabildiğimin en iyisini yaptım. Bir şey başardım mı?

Bir an için gözlerinde bir şey gördüm, bir düşünce. Aklıma gelmezdi! Ona yapılanları kaldırabilmesi için içinde büyüyebileceğı kadar güçlü bir şeye şüphe tohumları ekmişimdir belki. Hudalar'ın ona orada yaptıklarına.

Kovu renk giysileri yeniden üzerime geçirip Mac'lere doğru giden uzun yolu kat etmek için bisiklete biniyorum. Söylediklerimi ve söyleyebileceklerimi düşünüyorum ve...

Anladığımda neredeyse bisikletten düşeceğim.

Rüya kızı dedi bana. Beni rüyasında mı görmüş? Tıpkı benim rüyalarımında geçmiş ve kayıp anılarımı gördüğüm gibi. Hâlâ onun zihninde bir yerde saklanıyor muyum bilinçaltında?

İçimde bir yerde bir pırıltı, bir duygu canlanıyor. Ilık ama yabancı bana ve ben de ona sıkıca tutunuyorum.

Umut bu.

O gece geç saatlerde Mac'lerdeyim, bilgisayarın başında. Lucy'nin yüzü -yıllar öncesine ait yüzüm- KİE'nin sitesinde ekranı dolduruyor. Kayıplar İçin Eylemdeydi ama artık değil.

Aiden yanıma oturuyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor, koyu mavi gözleri hevesli ve sıcak. Baskı yapmıyor, halbuki ne kadar istediğini biliyorum.

"Evet," diyorum. Ve yleyim de, o kadar eminim ki. Babam kim olduğunu asla unutma demişti ama unuttum. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunu telafi etmenin tek bir yolu var: Lucy'nin kim olduğunu bulmayı borçluyum ona. Kim olduğumu. Ve kişiliğimin kayıp parçalarını bulmanın da başka yolu yok.

Benim kayıp olduğumu rapor eden kim? Babam ölünce hatırlayamadığım annem mi? Bulmanın tek yolu var.

Fareyi alıp kutuyu işaretliyorum. Lucy Connor bulundu.

SON

TERİ TERRY İLE SORU-CEYAP

Yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri Facebook, Tvwitter ve web sitem teriterry.com aracılığıyla okurlarla iletişime geçmek. 2012'de bir yarışma açıp 2055: Büyük Hesaplaşma'daki karakterlerden birine isim aradık. Ve Cynthia Katran ismini önerdi. TEŞEKKÜR EDERİM! Bu isme bayıldım! Katran seçildi, bu isimle devam etti ve karakter de böyle gelişti.

Ve sonra sevgili okurlarımdan bu soru-cevap bölümü için soru sormalarını istedim! Soru yollayan herkese çok teşekkür ederim: hepsi harikaydı ve keşke hepsini buraya alabilseydim.

Alex: Kitapta en sevdiğiniz karakter kim?

Hiç şüphesiz Kyla: güçlü, çok katmanlı ve serinin her kitabı boyunca değişip büyüyor. İkincisiyse ona verilen anne: sizi belli tahminlere yöneltip başta görüldüğü gibi olmadığı anlaşılan karakterleri seviyorum.

Hayley: Kyla'nın yerinde olsaydınız aslında kim olduğunuzu ve bunların neden olduğunu öğrenmek için her şeyi yapar mıydınız?

Aslında çok cesur biri değilim. Ama katlanılmaz biçimde meraklıyım: soru sormak tehlikeli bile olsa kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum: bilmek isterdim.

Ashley: Sizce Pprogramlama uygulaması dünyamızda gerçekleşebilir mi?

Umarım gerçekleşmez. Ama aynı zamanda fikrin çekici olduğu da açık: belli bir yaşın altındaki suçlular hapse atılmıyor, onlara ikinci bir şans ve yeni bir hayat veriliyor. Ama 2054: Çıkış Yok dünyasındaki prosedürün vahşiliği şurada: seçim şansları yok.

Kristan: Eğer bu distopya dünyasında bir genç olsaydınız programlanma riskiniz olur muydu?

Resmi sebeplerden değil: şiddet yanlısı bir suçlu olmazdım. Gayri resmi bir şekilde kaybolur muydum? Ah evet! Hudalar'la başım derde girerdi. Çoğunlukla da çenemi ne zaman kapatacağımı bilemediğimden. Merak ve tuhaf sorular sorma konularında çok iyiyimdir.

Kate: 2054: Çıkış Yok'u okurken Levo fikri beni çok etkiledi. Son derece korkunç bir aygıt ve hikâye boyunca Kyla üzerinde büyük etkisi olduğunu görüyoruz. Bu fikrin nereden geldiğini merak ediyorum.

Kim olduğumuz doğduğumuz andaki bilgimize mi yoksa nasıl yetiştirildiğimize mi bağlı? Eğer bir katilin şiddet göstermesini sağlayan ruh hali deneyimleriyle şekilleniyorsa, o zaman Programlamakla hafızanın silinmesi onlara yeniden başlama şansı verir ve Levo'ya da gerek olmaz. Ama bu insanlarla ilgili bir şey doğumdan itibaren yolunda gitmiyorsa Programlama bunu ortadan kaldırmaz. Levo'lar bu halde güvenliği sağlar,programlanmışların yeniden şiddete başvurmasını önler. Fakat kullanımları neredeyse Hudalar'ın Programlanmışlara ikinci bir şans verdiklerini ama onların bunu hak etmediğini söylemesi gibi bir şey. Yani içlerinde kötülük olduğunun kabul edilmesi.

Ellen: Kitabı bugüne yakın bir zaman dilimine yerleştirmeye nasıl karar verdiniz?

Hikâye dünyamıza yakın olsun, gerçekten yaşanabilir bir şey olarak görülsün, okurlar tanıdıkları ve kendilerini içinde hayal edebilecekleri bir dünyayı görsün istedim.

Michelle: Birden fazla kitap olacağını hep biliyor muydunuz, yoksa hikâye yazarken mi gelişti?

Aslında 2054: Çıkış Yok'un tek bir roman olacağını düşünmüştüm ama o zaman hikâye oturmuyacaktı. Bir süre bu konuda mücadele ettim ama kitap üçleme haline gelmekte ısrar etti.

Cordelia: Olay örgüsü ya da karakterlerden biri beklemediğiniz ya da yazar olarak sizi şaşırtan bir değişim geçirdi mi?

Yazarken bu bana hep oluyor! 2054: Çıkış Yok 'taki Phoebe buna iyi bir örnek. Hikâyede yer almasının ne kadar önemli olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu: sanki kitapta yer almak için ısrar etti.

Kieran: Kyla onu gördükten sonra Phoebe'ye ne oldu?

Bilmiyorum! Hikâyesi devam edecek mi yoksa bir sır olarak mı kalacak? Henüz karar vermedim.

Thea: Hangisini seçeceğinize karar veremediğiniz birden fazla son var mı?

2054: Çıkış Yok'un üçleme olacağı ortaya çıktıktan sonra 1. kitabın nasıl biteceğine karar vermişim. Ve 2. kitapla ilgili de vizyonum mantıklı bir çerçevede oluşmuştu. 3. kitabın nasıl biteceğini hâlâ bilmiyorum. Beni şaşırtması lazım.

Sophia: Neden genç-yetişkin kurgusu yazıyorsunuz? Bu tarzda yazmaya devam edecek misiniz yoksa ele alacağınız başka tarzlar var mı?

Genç-yetişkin kitapları yazmayı pek çok nedenden ötürü seviyorum: bir kısmı kişisel nedenler. "Ben kimim?" ve "Dünyadaki yerim neresi?" konuları bu tarzın, 2054: Çıkış Yok'taki Kyla'nın ve benim hayatımın merkezinde yer alıyor. Büyürken sık sık taşınırdım ve nereye ait olduğumu bilememe duygusu bana gerçekten hiç yabancı değil. Ayrıca gençlere ses verirken doğrudanlığı ve hızı da seviyorum. Ama ben yazmayı seviyorum. Yani gelecekte başka tarzlara yönelebirim.

Hannah: 2055: Büyük Hesaplaşma'yı 2054: Çıkış Yok'un temeline oturtarak yazmak daha mı kolaydı yoksa hayranlarınızın daha büyük bir beklenti içinde olduğunu bilmek işinizi zorlaştırdı mı?

2055: Büyük Hesaplaşma'yı yazmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm: yanılmışım! Çok daha zor oldu. 2054: Çıkış Yok'un sonundaki olaylar ertesinde Kyla'ya ne olacağını bulmak uzun zamanımı aldı. Ayrıca, hayranlarım mı var? SÜPER. Ama yazarken böyle bir beklentiye girmem. Çok dikkat dağıtıcı. Sonuç olarak yapabildiğim tek şey hikâyeyi elimden geldiğince iyi yazmak.

Jacki: 13 yaşında yazar olmak isteyen bir gence ne tavsiye edersiniz?

Okuyabildiğiniz kadar çok okuyun: içinizdeki hikâye anlatıcısı dünyanıza giren her kitabı özümüyor. Ve yazmak yaparak öğreneceğiniz bir şey: kısa yolları yok. Yazın, yazın, yazın... her yeni hikâye size yeni bir şey öğretir. Ve bunu sevdiğiniz için yapın, başka bir nedenden ötürü değil.

Callum: Başka kitap yazacak mısınız? Yeni fikirleriniz var mı?

Yazmayı hiç bırakmayacağım: çünkü çok seviyorum! 2055: Büyük Hesaplaşmadan sonra serinin

3. kitabı gelecek: sonuncusu. Hâlâ bir ismi yok! Daha sonrakilerle ilgili birkaç fikrim var. Sanırım çok ama çok korkutucu bir şey yazmak istiyorum.

Liveotherwise: Zamanda geriye gidebilmeniz ve kitap yayımlamadığınız halinizle konuşabilmeniz ona tavsiyeniz ne olur?

Düşündüğünden daha zor olacak. Ama denemeye devam et. BUNA DEĞECEK.